

PAP EMMA

ÖSSZESZŐTT RÉMÁLMOK

Pécs, 2024.

SZERZŐI MAGÁNKIADÁS

ISBN: 978-615-02-2197-7

A szerzőnek kizárólagos joga van a mű egészének vagy valamely részének bármilyen formában történő felhasználására, és a felhasználás engedélyezésére.

Forrás: *1999. évi LXXVI. törvény a szerzői jogról.*

TARTALOMJEGYZÉK

SAID ÉS A DZSINNEK	4.
A PUNKMENHELY	10.
A SZÁRNYASVADAK	13.
A B. A. K.	22.
KONT ELÉGETETT KÉZIRATA	35.
SETHON LÁTOGATÁSA	37.
A FANYULAK	47.
LÜLÜ KISÉRLETEI A TÁRSADALMI BEILLESZKEDÉSRE	52.
YUMI DIMENZIÓVÁLTÁSÁNAK RÖVID TÖRTÉNETE	58.
A BARLANG	60.
FANTOMSZERELEM	63.
MAJA ÁRNYOLDALAI	70.

SAID ÉS A DZSINNEK

Said szálnalmas életet élt. Nappal a nyugdíjak megemeléseért tüntetett, éjszakánként pedig graffitizett, hogy fenntartsa ezt a hanyatlásnak indult hagyományt. *Setheron, 333, Zielschmerz*, bármit felfűjt, ami eszébe jutott. Amikor megunta Rosenberg városának a kezeletlen téglafalait, felszállt az első vonatra, és idegen felületeket firkált össze. Ha maradt ereje, hétvégente fosztogatni ment, hogy legyen mit eladnia a helyi piacon. Rosenberg felett az erdő már 2001-ben is tele volt olyan lakatlan családi házakkal, amelyeket a tulajdonosok úgy hagytak hátra évtizedekkel korábban, mintha csak pár órára mentek volna el. A természet visszahódította ezeket a területeket, és ennek az öntisztulási folyamatnak a részét képezték az olyan tolvajok, mint Said. Minél közelebb állt egy rom a városhoz, annál üresebb volt. Said az egyik ilyen kipakolt épületben szokta elrejtetni a zsákmányát, hogy Zaho, a nagymamája ne kapjon vérszemet a beszerzett kincsek láttán. Ebben az épületben húzódott meg azon az éjszakán is, amikor az élete váratlan fordulatot vett. Szokás szerint cheddar sajtot vacsorázott, mert szerette tudatosan átélni az álmait, majd kibontotta azt az üveges kólát, amit az aznapi köre folyamán talált. Csak egy kortyot szeretett volna lenyelni, de az üveg tartalma egyben volt, ezért inkább kiköpte a folyadékot, ami teljes egészében a padlóra hullott. Miután a földhöz ért, a barna massa csillogni kezdett, aztán felemelkedett a levegőbe, és megszólalt:

- Hello gyerek, Mehdi vagyok. Kívánj hármat!

Said nem tudta komolyan venni a helyzetet, ezért csak egy rendes kólát kért, de elsápadt, amikor egy másodperccel később ott termett a kóla a kezében.

- Te tényleg egy dzsinn vagy?
- Igen.
- Azt hittem, a dzsinneknek emberi alakjuk van.
- A cseppfolyós állapot energiatakarékosabb, és kényelmesebb is annál.
- Én sem pazarolnám a varázslatomat külsőségekre.

Said igazat mondott. A sötétszőke haja úgy nézett ki, mint a szalma, a talpai pedig rendszeresen besötétedtek a mezítlábas kirándulásuktól.

- Alakváltó árnyak vagytok?
- Varázsló szellemek vagyunk.
- Miért teljesítetek kívánságokat?
- A vágy energiájából táplálkozunk.

Mehdi, aki már így is többet mondott a kelleténél, témát váltott:

- Mi lesz a két másik kívánságod?
- Azt kívánom, legyél szabad és boldog.

A dzsinn halmaza ettől egy kicsit összezsugorodott.

- Attól leszek szabad és boldog, ha önmagad érdekében kívánsz még kettőt.
- Akkor szüntess meg teljesen, úgy, mintha sosem léteztem volna. Ha kell, előtte még kívánok valami mást is, hogy meglegyen a három kívánság.
- Energia vagy, és én csak átalakítani tudom az energiát.

A fiúnak egy értelmes gondolata sem támadt, ezért találomra döntött a sorsa felől:

- Nem bánnám, ha a nagyapám macskaként viselkedne, úgy könnyebb lenne vele élni.

5,56 kilométerrel odébb, a lakásban, amelyben Said is lakni próbált, a kockásingű öreg Alfi, aki éppen kávét készített egy kotyogó kávéfőzővel a fürdőszobában, a felültöltős mosógép tetejére takarosan elhelyezett főzőlapon, egyszer csak négykézlábra ereszkedett, elindult a sárgafalú hálószoba felé, majd felugrott Zaho mellé a virágmintás ágytakaróra, és összekuporodott.

- Alfi, mi lelt téged?
- Míau.
- Értem. Ilyen korban nem csoda, hogy megmacskásodtál.

Visszatérve az erdő szélén lévő romhoz, Said végül előállt az utolsó kívánságával is:

- Egy küklöpszszemű féregkutyát szeretnék még kérni.

Egy csettintéssel később az ebalakú bélféreg lelkesen ugrándozott a fiú lábainál, akinek az az irtózatosszerű érzése támadt, hogy a kutya bármikor bele tudná fúrni magát a gyomrába. Miután Mehdi felszívódott, Said és a féregkutya elaludtak egy poloskaszagú matracon, egy szúrós-poros paplan alatt. Pár órával később már úton is voltak a város felé, és szemben találták magukat Zahoval, aki a frissen vasalt turkált blúzában éppen a közeli kisállatkereskedésbe tartott, hogy beszerezze a macskatartáshoz szükséges cikkeket. *Aki okosan bánik a pénzével, az minden helyzetre jól tud reagálni.* Nyolcvannyolc év tapasztalattal a ferde háta mögött Zaho már tudta, hogyan kell élni. Semmitől sem vált meg, de mindent megvett, ami olcsó volt és praktikus. A gond csak az volt, hogy túl zsúfolttá vált az otthona. Said szívesen segített volna neki lomtalanítani, pakolni, és takarítani, de ezt a nagymamája sosem engedte volna meg neki.

- Ha rendet raknál, honnan tudnám, mi hol van?

Tény, hogy nehéz meghatározni a dolgok pontos helyzetét. Ki tudja, hol van az univerzum maga? Egyébként egy érdekes ökoszisztéma alakult ki ebben a lakásban. A lejárt instant sütemények dobozon belül elkészítették magukat, és viharos napokon az ablakok önszántukból kinyíltak, hogy megöntözzék a hálás szobanövényeket. Zaho hozzászokott a furcsaságokhoz, ezért az unokája sikamlós kutyájának láttán sem lepődött meg, csak annyit fűzött a dologhoz, hogy neki is vesz egy féreghajtót. Said nem tiltakozott, tapasztalatból tudta, hogy felesleges.

Pár nappal később Said a sivatagban ébredt fel. Volt ott egy ferde torony, de hiába próbálta elérni, a lábai belesüllyedtek a forró homokba, és több órán át haladt úgy, hogy közben azt érezte, mintha egyhelyben mozogna. Az összes zsírsejtje megoldvadt a hőségtől, és megszomjazott, de nem volt mit innia. Már besötétedett, mire reszketve, csikorgó fogakkal végre az épület lábához ért. A toronynak nem volt bejárati ajtaja, egy ablaknyíláson át lehetett bejutni a homokkupacokkal

ellepett csigalépcsőre. Said bement, és meglepetésére meghallotta, hogy méterekkel felette valaki zongorázik. Óvatosan indult el felfelé, tudni akarta, kivel van dolga, mielőtt felfedné magát. A torony keskeny nyílásain keresztül beszűrődő csillagfényen kívül semmi sem világította meg a lépcsőfokokat, de az egyre hangosabban szóló zene folyamatosan bízta Saidot, aki az első lépések után arra jutott, hogy négykézláb mássza meg a nyikorgó fadeszkákat, mert úgy érezte, hogy ha kiegyenesedne, a teste súlyától akár el is dőlhetne a torony. Igyekezett koncentrálni, de a gondolatai folyamatosan elkalandoztak: *Vajon mi van a homok alatt? Egy kastély? Egy város?* A csigalépcső tetejére érve egy falétra előtt találta magát, amit egy felnyitott csapóajtó keretéhez támasztottak hozzá. Said felmászott, és felnézett a padlásra. Egy félig átlátszó kisfiú zongorázott egy világoszöldre festett oktagon terem közepén, amelynek a nyolc ablaka rémisztően remegett a süvítő szélről. Összeszedve a bátorságát, Said a terembe lépett, és segítséget kért:

- Elnézést a bejelentetlen látogatásért, de vízre lenne szükségem.

Meg sem szakítva a zongorázást, a kisfiú rámeredt, de a tekintete olyan üres volt, mintha ott sem lett volna.

- Sajnos nem tudok vizet adni.
- Egy kicsit sem tudsz adni abból, amit te is iszol?
- Én nem iszom.

Éreztem, hogy ez lesz.

- Egy szellem vagy?
- Jeremiás vagyok.
- Nem tudsz varázsolni?
- Nem tudok a jelenre hatni.
- Értem. A dzsinnek mind szellemek, de a szellemek nem mind dzsinnek.

Said szorongása türelmetlenségbe csapott át. Azt sem tudta elképzelni, meddig bírja még ki víz nélkül, és most már Jeremiást is fel akarta szabadítani. A kisfiú nem mondta ki, de látszott rajta, hogy el szeretne menekülni.

- Gyere velem, ez a hely nyomasztó.
- Nem tudok elmenni.
- Miért?
- Sarah feljön, akárhányszor abbahagyom a zongorázást.
- Egy próbát mégér.

Said a hátára vette a pehelykönnyű kisfiút, lemászott a létrán, és elindult lefelé a csigalépcsőn. Mintha egy pillanatra életre kelt volna, Jeremiás belesúgta Said bal fülébe, hogy:

- Siess, Sarah már biztosan felkelt!

Said igyekezett, de elbotlott, és gurulva tette meg a hátralévő utat. Amikor a lépcső aljához érve összeszedte magát, Jeremiást sehol sem találta, majd meghallotta, hogy a szellem újra elkezdett zongorázni. Közben az épület eltemetett részében lévő fényűző társalgóban Sarah felkelt, és kinyitott egy olyan kétszárnyú ajtót, amelynek a küszöbét évszázadok óta nem lépték át. Mintha egy homokóra átfolyójának a pereménél állt volna, Said mellett örvényesen megindultak lefelé a

homokszemek, alsóbb lépcsőfokokat feltárva. Még időben kivetette magát a bejárati ablakon, és olyan messzire futott, amilyen messzire csak tudott. Mintha a teste ismerte volna az utat, egy vasútállomáshoz ért. Hamarosan befutott egy vonat, aminek a fedetlen fémvázát fényfüzérékkel díszítették ki. A mozdonyvezető, akit a halál sem választott el az állásától, régi cimboraként üdvözölte a fiút:

- Mehdi, milyen régóta nem láttalak errefelé! Miben sántikálsz, emberbőrbe bújva?
- Meg akartam látogatni a nővéremet, de a fiú megijedt tőle, és hogy őszinte legyek, én is.
- A dzsinneknek van családjuk?
- Testvérként tekintünk egymásra, de nem szaporodunk, ahogyan ti sem.
- Kár, hogy a fantomvilágban nincs meg ez a fajta csapatszellem.
- Ez a helyhez kötöttség velejárója.
- És mit csinál a nővéred a sivatag közepén?
- Egy kisfiú szellemét őrzi.
- Miért?
- Mert a kisfiú arra vágyott, hogy sose engedjék el őt.
- És mihez kezdesz most?
- Hazaviszem ezt a nagyobb gyereket.

A mozdonyvezető sajnálkozva nézett Saidra.

- Jól teszed. Úgy tűnik, nem bírja jól a kalandokat.

Mehdi elgondolkodott, aztán felvilágosodott:

- Mert elfelejtettem megítatni.

Amikor az utazás másnapján Said a saját ágyában felébredt, arra jutott, hogy ideje átgondolnia az életét. *A gyerekkori traumáim miatt már azt sem tudom, mi a különbség valóság és álom között. Meg kell gyógyulnom, és erre a művészet a legjobb megoldás.* Habozás nélkül létrehozta a saját rádióállomását, a *Radioaktív Szerelemsugárzást*, amit egy betolakodó kalózfrequencián működtetett. A vállalat székhelye egy irodává alakított víztorony tartálya lett. Said különösnek találta, hogy nem talált rá korábban a toronyra, de nem gondolta túl a dolgot. *Az erdő már csak ilyen, sosem tudhatjuk, mit találunk a fák között.* Eleinte csak romantikus dalokat közvetített, de úgy érezte, az adásnak még hiányzik a lényege, ezért kitalálta a *Szerelmi Előrejelzések* műsorát is, amit naponta, naplementekor tervezett sugározni. Szüksége volt egy kártyaolvasóra, ezért Rosenberg bevásárlóközpontjának külső falára felakasztott egy hirdetést, és pár órával később le is szerződtette az első jelentkezőt az állásra. A lány neve Dahlia volt, gödröcskéi lettek, akárhányszor mosolygott. Eperszínű bőrből és tüllből készült ruhában jelent meg az első munkanapján, a tejfehér vállaira kakaóöntetként ömlöttek rá a dús hajfürtjei. Said még aznap megbánta, hogy felvette Dahliát, mert zavarba hozta őt a lány, és képtelen volt mellette gondolkodni. Hogy gyökerestül megszabaduljon a benne ébredő gyengéd érzelmektől, hibákat kezdett keresni a lányban, de ehelyett csak újabb imádni való apróságokat fedezett fel benne. Elbocsátotta volna, de nem engedhette meg magának, mert Dahlia már az első adástól kezdve teljesen elbűvölte a hallgatókat. Szinte énekelve beszélt:

- A szíved választottja készen áll rád. Lehet, hogy tíz éve nem találkoztatok, de a szavaid, akár a magok, kicsíráztak a szívében, és most az egész világ virágba borul körülötte,

akárhányszor rád gondol. Ha mondhatna neked valamit, azt mondaná, hogy szeret. Igen, szerelmes. Nem akar lemondani rólad, mert tudja, hogy örökké kísérteni fogja az emléked, ha nem lehet veled.

A *Radioaktív Szerelemsugárzás* annyira befutott, hogy Said tartani kezdett az adóhatóságoktól, és bérelt frekvenciára váltott. Ezen a történelmi estén Dahlia egy csillámos koktélruhában jelent meg a víztoronyban, egy üveg szárazpezsgővel a kezében. Kicsorduló pohárral koccintottak a rádióállomás sikerére, de a lánynak nem sikerült felvidítania a főnökét, aki láthatóan rosszul volt, és kimenekült a mosdóba arcot mosni. Said a tükörbe nézve emlékeztette önmagát arra, hogy nem lehet szerelmes Dahliába, de a folyósóban összeütköztek, és Said gondolatai ismét tiltott területekre merészkedtek: *Olyan puha a bőre, mintha a szervezete csak a szerelemért jött volna létre. Szíve szerint átölelte volna a lányt, de az esze megtiltotta neki: Ha megismerne, csalódna bennem.*

Szeptembertől naponta kétszer közvetítették a szerelmi előrejelzéseket, egyszer naplemente után, egyszer napfelkelte előtt. Said délelőttre ütemezte volna az új műsort, de Dahlia csak éjszakai műszakot vállalt. A hallgatók nem bánták, sőt, rituálét csináltak a koránkelésből, azt mondták, egyébként is jól tesz nekik. Said és Dahlia minden éjszaka együtt voltak, de a fiú akkor is lányra gondolt, amikor napközben otthon pihent. Annyira vágyott rá, hogy úgy érezte, bele fog pusztulni. Tovább súlyosbított az állapotán, hogy Rosenberg hirdetőtábláit ellepték Dahlia arcképei. *Az univerzum akarja tudatni velem, hogy ő az igaz? Nem, dehogyan, hiszen én fizettem ezekért a plakátokért!*

Said egyik este nem bírta tovább, és a féregkutyával együtt hazamenekült gondolkodni. *Az a baj, hogy évek óta nincs barátnőm.* Lehúzta Zaho tojáslikőrjének az alját, majd elkotródott Rosenberg éjszakai klubjába, de meg sem kívánta a szépkebelű nőt, akivel órákon át keringőzött. Hajnalban inkább visszament dolgozni, úgy döntött, beletemetkezik a munkába. Karikás szemekkel, alkoholtól összefacsarodott gyomorral rakosgatta a papírtömböket az egyik asztalsarokból a másikba, és hogy ne térjen észhez Dahlia békességétől, szidni kezdte a lányt:

- Vedd komolyabban a munkádat! Több haszon kell, több haszon.

Dahlia megsértődött, és haladéktalanul benyújtotta a felmondását. Már távolodott a víztoronytól, amikor Said utána kiáltott:

- Várj. Alapvetően nem vagyok ennyire őrült, csak összezavarsz.

Dahlia tovább ment, de Said utolérte őt.

- Várj.
- Miért? Utálsz, nem?

A fiú a saját hajába kapott, majd felordított:

- Nem utállak, éppen az a baj, hogy szeretlek!

Suttogva folytatta:

- Azt hittem, voltam már szerelmes, de tévedtem. Te vagy az első, te vagy az egyetlen, és szerintem te leszel az utolsó is.
- Akkor hazakísérsz?

Said bólintott, és Dahlia egy csettintésétől Fumarolába repültek. Ebben a szürke városban nem voltak utak, a dzsinlakosok a csúcsos-íves kőépületek közötti résekben közlekedtek, egy lassan áramló, sístergő gőzfelhőt alkotva. Dahlia újra csettintett, és egy dombformájú kőház kavicsos udvarába kerültek. Bementek a házikóba, leültek a padló langyos kőzetére, és csókolózni kezdtek. Said iszonyatosan izgatott volt, de zavarta őt az ablak mögött álló csuklyás szobor, amely az irányukba meredt. Hiába igyekezett, nem tudott megfeledkezni róla, és Dahlia is megijedt, amikor a szobor mellettük termett. Egy utolsó csettintéssel visszarepítette a fiút a víztorony elé, de nem tartott vele. A következő órákban Said sehol sem találta Dahliát. Sötétedéskor visszakullogott a víztoronyba, hátha, de Dahlia helyett Mehdi rontott be az irodába, ordibálva:

- Ku, a dzsinnek fő mágusa kivégezte miattad a húgomat!

Szinte hallani lehetett Said kettészakadó szívének a reccsenését.

- Dahlia meghalt?
- Megszűnt létezni.
- Mi rosszat tettem?
- Csókolóztál vele.
- Nem tudtam, hogy tilos!
- Ráadásul a dzsinnek szent otthonában bújtatok össze, ahova egy élő sem teheti be a lábát.
- Azt sem tudtam, hol vagyok.

Said sírva fakadt, de a dzsin nem hagyta őt megnyugodni.

- Előtted nem is volt húgom, de nézz csak rám most, látod, mennyire megnyomorítottál?
- Nem, ugyanúgy nézel ki, mint amikor először láttalak! És nem miattam volt húgod.
- A felszínes varázslat figyelemelterelés arról, ami a háttérben zajlik. Mi dzsinnek nem csak a kimondott kívánságokat valósítjuk meg, hanem a tudatalatti vágyakat is. Te utazásra, hivatásra és igaz szerelemre vágytál. Elvittelek magammal a nővéremhez, létrehoztad a rádióadásodat, és beleszerettél a húgomba.
- Miért a húgomba kellett belezúgnom?
- Mert azt kívántad, bárcsak lenne egy húgom, aki tökéletes lenne számodra. Olyan lányt akartál, aki elég szeretetet képes kiváltani belőled ahhoz, hogy megváltozz.
- Akkor miért kellett meghalnia?
- Én tehetek arról, hogy egy vakmerő szeretőre vágytál?

Mehdi végül bosszúra váltott. Első húzásaként Alfi ellen uszította a féregkutyát. Mire Said hazaért, a két állatból már csak a könyvespolcokról lelógó húscafatok maradtak meg. Menekülni akart a látvány elől, de Zaho növényei a nyaka köré tekeredtek, és miután nagy nehezen kiszabadult a hajtások szorításából, már nem volt hová mennie. A víztorony eltűnt, mint minden más, ami a *Radioaktív Szerelemsugárzással* volt kapcsolatos. Said felkereste azokat a nyugdíjasokat, akikkel a tüntetések frontvonalán szokott állni, de azok elpártoltak tőle, miután megtudták, hogy csak azért harcolt velük, mert a nagymamája nyugdíjából élt. És amikor kalligrafikus betűkkel felfújta a templom falára, hogy „*Sajnálom, hogy nem tudtalak megvédeni*”, akkor életében először letartóztatták őt a rendőrök. Zaho kifizette Said váltságdíját, de titokban örült, hogy a növényei nem engedték többé haza az unokáját. *Ideje felnőnie*. Said a 27. születésnapját egy kuka mellett ücsörögve ünnepelte meg, de legalább megtanulta a leckét: *Nem lett volna szabad a szívemre hallgatnom*.

A PUNKMENHELY

Egy novemberi éjszakán Dása és Leon együtt bolyongtak Rosenberg sötét utcái között. Ikrek voltak, de csak a csillagjegyük szerint. A gesztenyeszínű szemeikhez jól illett a mogyorószínű hajuk. Szép gyerekek voltak, de miután leérettségiztek, személyes okokból mindketten az utcára kerültek, és beleöregedtek. A sima bőrük elrāncosodott és besötétedett, és elgörnyedtek a létezés súlya alatt. Ezen az estén is mögöttük kullogott Said, flegmán és szótlánul, mint mindig. Álmosak voltak, de túlságosan fáztak ahhoz, hogy letelepedjenek egy padnál, ezért mozgásban maradtak. Az utcasarkok egymást követték, és mire észbe kaptak, eltévedtek.

- Ez képtelenség! Űgy ismerem a várost, mintha a hálószobám lenne.

Leon meg sem hallotta Dását, mert a mellettük lévő kirakatot figyelte. Türkízsínű, felhőformájú fényfüzerek villogtak a vitrin mögött, egy táblával alattuk, amin az állt, hogy: *Punkmenhely, nyitva tartás: 0-8*. Leon épp azon gondolkodott, mennyire lepukkant ez a szórakozóhely, amikor egy sikkes idősasszony kinyitotta az üzlet ajtaját, és úgy szólt hozzá, mintha belelátott volna a fejébe:

- Akkor nem akartok bejönni, nem elég jó nektek ez a hely?

Leon csak hebegni tudott, ezért Dása válaszolt helyette:

- Bárhová bemennénk, de nem vagyunk punkok, és pénzünk sincs.
- Gyertek csak be, és hívjatok Mamának.

Az ajtó mögött egy egyenes, lépésről lépésre egyre sötétebb folyósó volt. Mama után mentek, szinte hipnotizálta őket az asszony redőzött vászonszoknyája, amely rendkívül szorgalmasan követte a gazdájának a kopogó lépteit. Beszálltak a rémisztően rozoga és kivilágítatlan liftbe, és imádkoztak, hogy ne haljanak bele az utazásba. Said volt az egyetlen, aki nem félt, és ő szállt ki elsőként. Leon a barátja után ment, és maga után vonszolta Dását, aki kételkedni kezdett: *Jó ötlet volt elfogadni Mama meghívását? Az új helyiségbe lépve ragyogó bőrük, és hatalmas szürke szárnyaik lettek. Olyan elevenen szólt körülöttük Litvinovsky zenéje, hogy úgy tűnt, mintha a hangjegyek körülöttük futkosnának. Mögöttük a lift egy vakító fényforrásnak tűnt, amely hirtelen felfalta önmagát. Magukra maradtak a végtelen térben, amelynek talaját és falait ugyanabból a hófehér műanyagból faragták ki. Mezítláb álltak egy borsmentamezőben, a növények abnormálisan nagy levelein hatalmas vízcseppek ültek. Dása megfogott egyet, és megitta annak tartalmát. Nevettek, majd ismét megijedtek, mert úgy tűnt, mintha egy kigyó közeledne feléjük, de csak a féregkutya volt az, aki nehezen faragott utat magának a hajtások között. A kutya egy labirintus felé tartott, és Leon és Dása meglepetésére Said utána lódult. A zene hirtelen felgyorsult, majd összeomlott, amikor Said kifulladásra utolérte a kutyát, annak csontformájú házikója előtt. A féregkutya ekkor kétlābra állt, letisztította a sikamlós mancsait, majd megszólalt:*

- Kedves gazdám, hadd hívjalak meg egy mentateára, ha az időd megengedi.

Said kiborult.

- Úgy sajnálom, hogy még csak nevet sem adtam neked.
- Van nevem, csak nem tudtam elmondani neked időben, mi az. Kolloidnak hívnak.

Saidnak tetszett a név, de elkalandoztak a gondolatai. Kolloid tudta, milyen irányba.

- Dahlia is itt van, de meg kell keresned őt.

Eközben Leon és Dása elhelyezkedtek a napozóágyakban, amelyeket a földbe süllyesztett, sós vízzel feltöltött ovális medencemedrek mellett találtak. Élvezték a kitisztult és kiegyenesedett testük kényelmét. Ugyanazon gondolkodtak, de Dása tette fel elsőként a kellemetlen kérdést:

- Meghaltunk?
- Nem tudom. Az is lehet, hogy álmodunk.
- Szerinted meg lehet találni a számunkra tökéletes dimenziót?
- Nem tudom.
- Ha ez a mennyország, nem fogunk beleőrülni a boldogságba? Egyáltalán mivel fogjuk elütni az időnket?

Leon helyett Mama hangja válaszolt valahonnan fentről, a végesnek tűnő égből:

- Bújócskázatok, kergetőzzetek, rendezetek párnacsatát! Egyetek vaníliagyümölcsöt, énekeljtek, fedezzétek fel a végtelenség végleiteit, feszegessétek a lehetőségek határait.
- Vaníliagyümölcsöt?
- Ott terem mögöttetek a vaníliafákon.

Leon felkelt, és leakasztott két gyümölcsöt a legközelebbi fáról. A gyümölcs jóillatú, de ízetlen fehér húsa jeges volt, és miután beleharaptak, kirázta őket a hideg. Imádták. Aztán elkezdték gyakorolni a repülést. Ügyetlenek voltak, de ráéreztek néhány trükkre, többek között arra, hogy ha vertikálisan forogtak egy teljes kört, megváltozott a körülöttük szóló zene. Aztán felrepültek a felhőkre. Amint belesüppedtek az egyikbe, csilingelve esni kezdett alattuk az eső. Miközben Leon csodálkozva nézett le a magasból, Dása belerúgott a fiú hátsójába, és vihogva nézte végig a fiú zuhanását. Leon egy kis felhővel felfegyverkezve tért vissza, és fejbe vágta vele a lányt, aki teljesen átázott a lehullott csapadéktól. Miután mindketten megnyugodtak, Leon belenézett Dása szeméibe – ekkor vette észre először az aranyszínű karikákat a lány pupillái körül – majd elmélyült hangon belekezdett a szerelmi vallomásába:

- Tudod, amikor először megláttalak, gyönyörű voltál. Jární akartam veled, de az erre utaló célzásaimat nem vetted észre, és rövid időn belül meghúsosodtál, ezért elfelejtettelek, és mást néztem ki magamnak. De minden megváltozott, amikor együtt kezdtünk csövezni, és megismertelek. Akkor már nem pusztán vágyat éreztem irántad, hanem valami mást. Jelentéktelennek tűnt az egész, és ignorálni akartam az érzéseimet, de onnantól kezdve akárhol voltam, mindig magam mellett éreztelek. Sosem mertem elmondani neked az igazat, mert túl bonyolult volt, a körülmények és a félelmeim miatt, de Dása, én...

Ekkor mindent elrontott egy idegen angyal, aki egy szomszéd felhőről átszólt a lánynak:

- Legyél az enyém, én akkor is szeretnék, ha dagadt lennél!

Leon átvette magát a másik felhőre és verekedni kezdett az ismeretlen angyallal, akinek a barnahajú szép szeretője Dása mellé repült és bosszúból elkapta őt a hajánál fogva. Mindannyian élvezték, hogy teljes erejüket bevetve fájdalommentesen harcolhatnak. Eltelt pár óra, legalábbis azt hitték, csak ennyi telt el, mert ez a pár óra a Földön pár évtizedet jelentett. Önfeledtségükben azt a fényvillanást sem vették észre, amely a lift megjelenésével járt, és nem hallották meg a munkavédelmi ruhában érkezett férfi üvöltését sem:

– Nem lehetek itt! Vissza kell mennem!

A lift újra megjelent, de ekkor egy fekete lyukra hasonlított. A férfi hezitálás nélkül belevetette magát, és ugyanolyan észrevétlenül eltűnt, mint ahogyan megjelent.

A SZÁRNYASVADAK

A Punkmenhely átmeneti látogatója, a hosszúkás arcú és vékonyszájú Iván, egy egyszerű gyárimunkás volt. Szeretett volna nagyszerűen élni a belváros egyik tortaszeletszerű épületében, de a fizetéséből egy panellakást is nehezen bérelt ki Verminium ipariális körzetében. Iván monoton életet élt. Hétfőtől péntekig, 6:00-tól 14:30-ig tartott a műszak, kivéve a havi éjszakai műszak hetében, amikor 21:30 és 6:00 között dolgozott. Kefirbe mártott kiflit ebédelt, instant levest vacsorázott. Mindenből az olcsó, gyors megoldást választotta, úgy érezte, nincs választása. A munkatársaival barátkozott, a pornósínésznőket szerette, a művészetet a tévében kereste. Nem politizált, az összes politikust ugyanolyannak látta, ezért a neveiket sem jegyezte meg. Magányos volt, főleg szombat reggelként, amikor mosakodni sem volt ereje, és örült volna, ha valaki hozott volna neki egy energiatalt a három méterrel alatta lévő boltból. Beraktározhatott volna ezekből az italokból, de drágábbnak tűnt egyszerre többet venni, és egyébként is mindig elhatározta, hogy aznap fogyasztja el az utolsót. *Ez az életmód felér egy lassú öngyilkossággal. Rákos leszek, ha nem kapok előtte szívrohamot.*

A szívroham győzött. Iván 2031. június 13-án meghalt, körülnézett a mennyben, majd visszatért az élők közé. Rengeteg ötlete támadt: *Ha mindenki mindent ingyen csinálna, akkor minden ingyen lenne. Ha mindenki azszal foglalkozna, amit szeret, akkor senki sem érezné tehernek a munkát. A társadalom mindent túlbonyolít, ezért nem tudja kibozni a legtöbbet az emberekből.* Iván arra jutott, hogy a mennybeli állapot eléréséhez elsősorban szabadságra lenne szükség, mert az emberek nem lehetnek jók úgy, hogy a társadalom arra kényszeríti őket, hogy immorálisan éljenek. *De lennének egyáltalán társaim a harcban, ha a saját életemet kockára téve szembe szállnék az elnyomókkal?* Hogy ezt kiderítse, Iván szavazóurnákat helyezett el Verminium közvéceiben. Egyszerű kérdést tett fel: „Szeretnél anarchiát? Ha igen, írd le az e-mail címedet.” A szavazók 33%-a igennel válaszolt, és ezeket az embereket Iván meghívta egy találkozóra.

Az anarchisták 2031. október 23-án gyűltek össze 20:00-kor, egy bevásárlóközpont kiüresedett parkolójában. A csendes sötétségben elhatározták, hogy ők lesznek a szárnyasvadak: Elvadult angyalok, akik az emberek felszabadításáért harcolnak. A meghívottak tudni akarták, mit tervez Iván, és egymás után tették fel a kérdéseiket. Elsőként egy bakancsos férfi szólalt fel:

- Szociopata vagy?
- Nem hiszem, mert senkinek sem akarok ártani. Szeretem az embereket, szeretnék bízni abban, hogy megérdemelnék a saját szabadságukat.

A bakancsos férfi azért diszkrétan átadott egy pisztolyt Ivánnak, hátha. Aztán egy napszáritott bőrű, szőke kékszemű férfi tette fel a kérdését:

- Hogyan érnéd el az anarchiát? Összeállítunk egy hadsereget, és ledöntjük a kormányt?

Iván megrémült. *Ezek az emberek tele vannak gyűlölettel.*

- Az a cél, hogy tiszteletben tartsuk egymás szabadságát. Ha átvinnénk a hatalmat, mivel lennénk jobbak a politikusoknál? A kormányt nem ledönteni kell, hanem elsorvasztani.

Exodus, a fehér macska, aki eljött a gyűlésre, de megunt, hirtelen felkerekedett, és elindult a parkoló mögötti út felé. A szárnyasvadak visszatartott lélegzettel figyelték, hogy a cicus irányában száguldozó, 999-es rendszámmal rendelkező fekete sportkocsi elgázolja-e őt. Exodus megúsza, és visszakanyarodtak a lényegre:

- Hogyan lehetne elsorvasztani a politikát?
- Vissza kell szerezniünk a saját hatalmunkat. Gondolkodás nélkül elfogadjuk a társadalom működését, mert készen találják nekünk, és bele sem gondolunk, hogy ezzel döntöttünk a saját sorsunk felől. Azt mondják, van választásunk, de szavazáskor sosem kérdés, hogy akarunk-e egyáltalán vezetőket magunk felett? Ezt azért nem kérdezik meg, mert a társadalomnak nincs annyira szüksége a politikusokra, mint amennyire a politikusoknak szükségük van a társadalomra. A politikusok azért politizálnak, hogy kielégítsék a hatalomvágyukat, de hatalomra csak az egészségtelen emberek vágynak, ezért rossz ötlet bízni a politikusokban. Sőt, aki tiszta szívvel kezd politizálni, az is bemocskolódik, amint hatalmat kap. Mint az NPD-s személyek, a politikusok elvesznek tőlünk mindent, amit tudnak, és csak a minimumot nyújtják cserébe. Jónak akarnak tünni, hogy elfogadjuk őket. Felmérik a félelmeinket, és azok szerint ígéreteket tesznek nekünk, mi pedig elfelejtjük, hogy nincs is szükségünk rájuk. Ha a civilek rájönnének, hogy a boldoguláshoz nincs szükség politikára, a politikusok elveszítenék a hatalmukat. Ha mindenki csak a maga hatáskörével foglalkozna, de azt felelősségteljesen tenné, mindenki szabad lehetne. Ezért kell mindenkinek önállónak lennie.

Edna, egy negyvenes éveiben járó, patchwork-ruhás nő, ekkor előfúrta magát a tömeg hátuljából, hogy kényelmesen kérdezhessen Ivántól:

- Mi lenne velünk törvények nélkül?
- Mikor segítünk a legszívesebben a szomszédunknak, ha megkér rá, vagy ha államilag kötelezővé teszik? Azért nem erőszakol meg mindenki mindenkit, mert tilos, vagy azért, mert egészséges ember nem bánt másokat? Azért nem lopunk a boltokból, mert tilos, vagy azért, mert nem akarunk tolvajként élni? Aki jószívű, az a törvények nélkül is az marad. Aki bűnözik, az megteszi a törvények ellenére is. Nincs szükségünk a törvényekre, elég, ha a saját erkölcsünkre hallgatva arra törekszünk, hogy ne ártsunk másoknak.

A következő kérdést indulatosan tették fel:

- Törvények nélkül semmi sem védené meg a tulajdonunkat. Minek dolgozzunk, ha meg sem tarthatjuk, amit megszereztünk magunknak?
- Milyen alapon birtoklunk olyasmit, amit képtelenek vagyunk önmagunktól megvédeni? Minek felhalmozni dolgokat? Aki mindig többet akar, azért teszi, mert ki akar tölteni egy űrt a szívében. Akinek nagy a vagyona, az képtelen kiélvezni azt. Ha megvan minden, amire szükségünk van, nem kell többet dolgozni. Nem kell félni a szabadidőtől, az ember akkor is értékes, ha semmit sem csinál, sőt, olyankor árt a legkevésbé a környezetének. Ha többletünk van, adjuk oda annak, akinek kevesebb jutott. Biztosak lehetünk abban, hogy ha adunk, vissza is kapunk, még akkor is, ha nem ugyanattól, akinek adtunk. Ha

bajban vagyunk, és segítséget kérünk, meg fogjuk kapni. Ha segítséget kérnek tőlünk, segítsünk, és akkor a világ máris egy olyan helyé vált, ahol biztonságban vagyunk.

Ivánnak ekkor egy kötöttpulóveres férfi válaszolt:

- Csak az a baj, hogy mindig kell, hogy legyen pénzünk, akkor is, ha megvan mindenünk, mert az állam bármikor kiszabhat ránk bármilyen terhet. Még akkor sem élhetünk ingyen a Földön, ha megvettünk egy telket, mert még azután is adóznunk kell, ami már a miénk. Ez azt jelenti, hogy nincs választásunk, nem élhetünk pénz nélkül. Akaratunk ellenére megszületünk, aztán tagdíjat kell fizetnünk a társadalomnak, ha meg szeretnénk húzódni valahol. A saját házukban sem vagyunk otthon, nem mondhatjuk azt, hogy a mi földünk a saját szuverenitásunk alá tartozik, mert az országunk rabjai vagyunk. Abszurd. Miért nem lehetünk sehol sem otthon? Miért szaggatják szét a világot a vezetők úgy, ahogyan a macskák is megjelölik a territóriumukat? Miért nincs mód arra, hogy a társadalomtól leszakadva békés életet folytathassunk?

Iván át sem tudta gondolni a válaszát, mert egy felháborodott férfi témát váltott:

- Annyit birtokoljunk, amennyit két kézzel folyamatosan meg tudunk védeni?

Iván nem jött zavarba a kérdéstől.

- A lopás bűn, mindenkinek tartózkodnia kell a lopástól a saját lelkiismerete érdekében. Ez így van törvények mellett és törvények nélkül is. A törvények nem védenek meg a lopástól, hanem törvénybe foglalják, ki lophat, és ki nem. Melyik a jobb, havi szinten automatikusan utalni egy nagy összeget egy legalizált tolvajnak, vagy elfogadni, hogy a szomszéd néha kirámo! Az utóbbi legalább megdolgozik a zsákmányáért.

Miközben folyt a beszélgetés, Edna szezámragos mochtit osztott szét a tömegben. A következő kérdést egy nyúlánk lány tette fel, akinek a vörös hajfonatai a kantáros farmernadrágjának a csatjaiba akadtak tízpercenként legalább egyszer.

- Miért érne meg az anarchia, ha a kényelmünk rovására menne?
- A kényelem megöl minket. Elhítetik velünk, hogy megéri feláldozni az életenergiánkat azért, hogy vízóblítéses vécét használhassunk, hogy mérgező ételeket fogyaszthassunk, hogy olyan dolgokkal foglalkozzunk, amelyekkel nem akarunk, és olyanok társaságában éljünk, akik mellett nem lehetünk önmagunk, de hiába várunk, az áldozatunk sosem térül meg boldogság formájában. Egész nap mások kedve szerint járunk el, a saját életünket alig tudjuk a saját akaratunk szerint formálni. Úgy érezzük magunkat, mint az élőhalottak. Annyira unatkozunk, hogy elmebetegségek alakulnak ki a fejeinkben, és már azt sem tudjuk, mi a probléma, mert leszűkült a világvégünk a szürke hétköznapjainkra. Nem tudjuk, kik vagyunk, és hogyan szeretnénk élni. Hogy eszünkbe se jussanak ezek a kellemetlen kérdések, iszunk, zabálunk, vásárolunk, idegenekkel fekszünk le. Ha nem bírjuk tovább az ürességet, válaszokat keresünk a filozófiában, a pszichológiában, a politikában, az egyik vallásban vagy akár a kocsmában arra, hogy miért kell szenvednünk, holott nem is kellene szenvednünk. A föld ingyen megad mindent, amire szükségünk van, csak a társadalom elveszi tőlünk azt, ami alapvetően a miénk.

Egy giccsesen öltözött anyuka témát váltott.

- Oktatás nélkül mi lenne a gyerekekkel?
- Foglalkozni kellene velük. Tanuljanak meg írni, olvasni és számolni otthon, vagy kisebb, szülők által összehozott csapatokban. Szabadon mászkálhatnának a dolgozó felnőttek között, megfigyelhetnék, hogy hogyan kell házat építeni, ruhát varrni, ételt készíteni. Megtanulhatnának bármit, amire épp kíváncsiak. Aki okos akar lenni, annak nem iskolára van szüksége, hanem kíváncsiságra, és a gyerekek természetüknél fogva kíváncsiak. Az oktatási rendszer nem tanít meg gondolkodni, csupán eszköz arra, hogy megjutalmazza azokat, akik hajlandók megszelídülni. Az oktatási rendszer hasznosítható alattvalókká teszi az embereket a saját költségükön.
- A gyerekek hogyan találhatnak barátokat iskola nélkül?
- Természetes módon.

Egy férfi elhamarkodott következtetéseket vont le Iván válaszából.

- A tudományt is megveted?
- Azt vetem meg, ha a tudásvágy mögött hatalomvágy és haszonlesés áll.

Egy mobiltelefonokat áruló üzletember féltetni kezdte a karrierjét.

- Ha összedől a rendszer, hogyan hívjuk majd fel egymást telefonon?
- Minek telefonálni? Ha valaki fontos nekünk, akkor tudjuk, hol találjuk meg a valóságban, ha találkozni akarunk vele.

Egy elegáns férfi más irányba terelte a beszélgetést:

- Ez mind szép és jó, de mit csinálsz a bűnözőkkel?
- A politika nem szünteti meg, sőt, legalizálja a lopást és az erőszakot. Talán kevesebb lenne a bűnöző, ha kevesebb lenne az olyan ember, akit frusztrálttá tesz a társadalom. Aki békés, az legfeljebb önvédelemből árt másoknak, de persze az a legjobb, ha minden körülmény között hűek maradunk az alapvető morális értékekhez. Ha jól reagálunk a bántalmazásra, Isten megbünteti helyettünk azt, aki ártott nekünk.

Iván azt hitte, hogy ezzel letudta a kérdést, de az elegáns férfi makacs is volt.

- Isten az embereket használja fel az emberek megbüntetésére.
- Ha nem válik be az egyik módszere, másik módszerhez nyúl.
- A bűnözők bűnhődése nem előzi meg a bajt.

Iván pár perc gondolkodás után válaszolt:

- Aki odáig süllyed, hogy ártani akar másoknak, azt már a törvények sem állítják meg. Ugyanakkor az anarchiának az lenne a célja, hogy felülmúlja a politika teljesítését, ezért van egy megoldásom a hatékony önvédelemre.
- Micsoda?
- Le kell csökkenteni a népsűrűséget, vagy terjeszkedni kellene más bolygókra, hogy legyen hová menekülni a bűnözők elől, ha nem sikerül megsemmisíteni őket.
- Hogyan semlegesítenéd a bűnözőket?

- Szerintem nincsenek örökérvényű szabályok arra vonatkozóan, hogy hogyan kellene reagálni egy konkrét szituációban egy adott sérelemre. Egyéni döntés, hogy egy konkrét helyzetre hogyan reagálunk, ahogyan a tetteink következményeivel is egyedül kell szembe néznünk. Szubjektív dolog, ki mit tart helyesnek. Ráadásul vannak helyzetek, amelyekből csak rosszul tudunk kijönni. Szerintem az a legfontosabb, hogy mindig a legszeretettelibb módon járjunk el.
- Hogyan csökkentenéd le a népességet?
- Nem tudom. Elfogadhatatlan, amikor valaki rákényszeríti a saját akaratát másokra, és én sem akarom ezt tenni. Nem azért jöttem ma ide, hogy vezetővé válljak, csak beszélgetni szerettem volna hasonló szellemiségű emberekkel.

Az elegáns férfi témát váltott:

- De ha nem veszünk részt a politikai játszmákban, nem fog romlani a helyzetünk? Minél kevesebb a szavazó, annál kevesebb érdekcsoportot kell a politikusoknak elcsábítaniuk, és egyre rosszabb a rendszer.
- Ha mindenki szavazna, mindenki kapna valamit a demokráciáért cserébe. Ha kevesen szavaznak, a szavazók érdekei érvényesülnek, és sokan járnak rosszul. Ha senki sem venne részt a politikában, senki sem fizetne adót és senki sem dolgozna az államnak, a vezetők elveszítenék a hatalmukat.

Ekkor a tömeg hátuljában egy elmosódó alak megfogalmazta azt, amitől Iván a leginkább tartott.

- Politika nélkül egyszerűen csak elszabadulna a pokol.

Ivánt sem vakította el a saját ideológiája, mert nem talált megoldást minden problémára, mégis úgy érezte, az a dolga, hogy képviselje az anarchia eszméjét, mert az egyensúly érdekében valakinek ezt is képviselnie kell. *Ha nincs is igazam, akkor is ellenállást kell tanúsítanom, hogy jobban teljesítsenek a politikusok. Már attól is előrébb jutnánk, ha kevésbé tartanák önmagukat nélkülözhetetlenek, és tisztában lennének a saját mohóságukkal. Ha játszani akarnak, játszanak tisztán és alázatosan. Legyenek hálásak a rájuk ruházott hatalomért, legyenek méltók rá. Maradjanak emberségesek az életük árán is.* Iván nehezen kanyarodott vissza az eredeti kérdésre, de végül sikerült előállnia egy elfogadható válasszal:

- Ha az emberek jól viselkednének, megtapasztalhatnánk a földi mennyországot.

Megújult lelkesedéssel folytatta tovább:

- Hogy jól járjanak, a hataloméhes emberek elterjesztik, hogy ostoba, aki optimista, de nincsenek lehetetlenek. Az emberek azért képtelenek megoldani a problémáikat, mert félnek hibázni, álmodozni, és kreatívan gondolkodni.

1:11-kor Edna rávette a mellette álló nőt arra, hogy segítsen neki kartondobozokat hozni a bevásárlóközpont szelektív kukáiból, hogy legyen mire leülni. A kartonokból mindenkinek jutott, a szárnyasvadak kényelmesen elhelyezkedtek, a tömeg összemelegedett. Iván oldalán a bakancsos férfi foglalt helyet, és megkérdezte tőle:

- Miért utálod ennyire a politikusokat?

- Hogyan utálhatnék olyat, akit nem is ismerek személyesen? A kárt utálok, amit okoznak. Elfogadhatatlan, hogy lopnak és csalnak, lefelé taposnak, felfelé nyalnak, és minden irányban hamisak, de talán az zavar a legjobban, hogy ízléstelenül bánnak a hatalmukkal. A közproblémákat nem oldják meg, hanem olcsón és gyorsan elfedik őket, hogy legyen mit felmutatniuk. A világunk egy fülsüketítő, bűdös és szürke hely lett. Az előírások és az adók megnehezítik a standardoktól való eltérést, és minden egyhangúvá vált. Egyre kevesebb az erdő, egyre bűdösebb a levegő, egyre rosszabb íze van a víznek. Rondák az épületek, az utak, a járművek, a mezőgazdasági földek, rondák az emberek is, kívül-belül.
- Azt hittem, a gazdagokat utálod, mert nem tartod igazságosnak, hogy egyeseknek jobb életük van, mint másoknak.
- A gazdagoknak nincs feltétlenül jobb életük a szegényeknél, és vannak tiszteletre méltó gazdagok, akik nem ártanak a szegényebbeknek.
- Akkor miért mondanál le a kényelemről?
- Mert minél kényelmesebb az élet, annál kevésbé szép, és szépség nélkül semminek sincs értelme.

Iván átvonszolta a kartonját a pár centivel odébb lévő áramszekrényhez, és nekidőlve elaludt. 3:33-kor tért magához, amikor az egyik szárnyasvad, aki egy gyümölcsstárolóban élt, és jól ismerte a mássággal járó szegényérzetet, szinte kiabálva tette fel kérdését, hogy mindenkit felébresszen:

- Ha kiszállunk a hierarchikus rendszerből, rossz hírnevünk lesz.

Iván megdörzsölte a szemét, felkelt, és pár perccel később mindenki hallatára válaszolt:

- A vezetők mindig félnek azoktól, akik sem behódolni, sem vezetni nem akarnak. Nem értik meg az ilyen embereket, és hatalmuk sincs felettük. Azt irányítják, amire hatással lehetnek: a követőik véleményét. Vegyük elismerésnek, ha valaki az ellenségünk akar lenni, az emberek önvédelemből utálnak.

Az arckifejeztelen alak, aki kimeríthetetlenül a tömeg mögött settenkedett még mindig, ekkor taposott Iván szívére másodszorra:

- Naiv dolog hinni abban, hogy a szeretet legyőzheti a félelmet, és ahol félelem van, ott hierarchia alakul ki. Ez természetes folyamat.

Iván erőtlen hangon válaszolt neki:

- Le kell mondanunk az egyenlőségről csak azért, mert még sosem sikerült azt elérni? Most még elérhetetlennek tűnik, de ha jó irányban indulunk el, lépésről lépésre haladva elképzelhetővé válik majd az elképzelhetetlen. Eddig mindig hierarchikus rendszerek váltották egymást, de hiába adtunk nekik újabb és újabb esélyeket, sosem váltak be, legalábbis én nem hallottam még arról, hogy valaha megvalósult volna a földi paradicsom a történelmünk során. Adtunk már valaha igazi esélyt az egyenlőségnek? Abszurdnak tűnhet most, hogy szabadon éljünk, de ki tudja, lehet, hogy kihal az emberiség, ha továbbra is elnyomottként élünk. Értelmes emberek hogyan akarhatnának gyereket hozni egy olyan világba, ahol az alapszükségletekért is harcolni kell, mert megadóztatják azt, amit Isten ingyen adott nekünk? Egy hierarchikus világba beleszületni kínzó érzés, még akkor is, ha személy szerint jó dolgunk van, mert csak akkor lehetnénk igazán boldogok,

ha mindenki más az lenne körülöttünk, és ez nem válhat valóra hierarchia mellett. Nincs boldogság ott, ahol csak egymás rovására tudunk túlélni.

Közben elfutott mellettük egy róka, aki talált valamit a bevásárlóközpont kukájában, és büszkén vitte a zsákmányát a kedvenc bokra alá. Ennek láttán felugatott egy kutya, meghihetve ezzel a gazdáját, aki az ugatás végzetével maga is felszólalt:

- Van, aki attól boldog, ha keretek közé szorítják.

Iván ezt nem hagyhatta szó nélkül.

- Sokan visszaélnék a politikusok hatalomvágyával, és a rendszert hibáztatják az egyéni problémáikért, mert így nem kell felelősséget vállalniuk a saját életükért. Ők a kor áldozatai, akik sajnálatot követelnek. A politikusokat okolják, ha dohányoznak, ha elhíznak, ha szegények, ha rossz társaságba keverednek, ha toklász megy a kutyájuk mancsába... Nehéz elfogadni, de egy emberre csak egy embernyi felelősséget lehet bízni.

A bakancsos férfi belelkesült, mert eszébe jutott egy újabb bonyolult szó:

- Kommunizmust akarsz?
- Nem. Nem attól leszünk egyenlők, ha elnyomással kötelezővé teszik, hanem attól, ha önszántunkból egyenlő félként tiszteljük egymást. Az egyenlőség nem azonos anyagi helyzetet jelent számomra, hanem azt, hogy minden élet ugyanolyan értékes, és hogy senki sem kényszerítheti az akaratát senki másra, semmilyen körülmény között. Helytelen, ha egy ember sokak sorsáról dönthet, mert senki sem töltheti be Isten szerepét. Egy vezető hiheti azt, hogy megéri megölni egy ártatlan embert, ha ezzel megment öt másikat, de ez a gondolatmenet hibás. Az emberek nem számok, lehet, hogy az egy, akit feláldoztunk, ezeket mentett volna meg, ha életben maradt volna.
- Hagynál öt embert meghalni, csak hogy egy megmeneküljön?
- Igen. Ha nem teszek semmit, az eset egy baleset, ha beavatkozom, már gyilkosság. A cél sosem szentesíti az eszközt. Aki túl absztrakt módon gondolkodik, az elveszíti az emberségességét, de sosem lesz elég okos ahhoz, hogy Istent helyettesítse. Ostoba, aki Istennek képzeletben magát. El kell fogadnunk, hogy az élet tele van bizonytalansággal.
- Hiszel Istenben?
- Igen, de Isten alatt a természetes rendező erőket értem.

Ekkor egy tisztességes templomtöltelék nyájasan megkérdezte:

- Intézmények nélkül mi lenne az időszámítással, a nyilvántartásokkal, az ünnepekkel, és a hagyományokkal?
- Számít az ilyesmi?
- Van, akinek fontos.
- Akkor ezeknek az embereknek hála, fent is maradnak majd ezek.

A harmatos hajnali levegőben egy pillanatig minden tökéletesnek tűnt, és a jelenlévők pár percig némán élvezték az élet szépségét. A következő kérdést egy fekete lány tette fel, aki tengerészskékre festette az afro haját, és akinek három fülbevaló volt az egyik fülében:

- Mi lesz a feminizmussal?

- Az anarchia akkor lenne jó, ha emlékeznénk arra, amit a történelem során megtanultunk, és nem esnénk vissza az ősemberek szintjére. Emlékeznünk kellene arra, hogy mennyire szenvedtünk az egyenlőtlenség miatt, és hogy jól kell bánnunk egymással, ha azt akarjuk, hogy fenntartható legyen a szabadságunk.

A sokfülbevalós lány kidugott nyelvvel pipálta ki a listájáról azokat a kérdéseket, amelyek már elhangzottak. Talált egy újat, és a mellette ülő férfi elvörösödve figyelte őt, miközben feltette:

- Mi lesz a természetvédelemmel?
- A természet a testünk folytatása, ha ártunk neki, azzal önmagunknak ártunk. Aki tiszteli önmagát és a többi élőlényt, az igyekszik a lehető legkevesebb kárt okozni maga körül. Nem kellene kivágni az egészséges fákat, sem megölni az egészséges állatokat. Ehetnénk tojást, mézet, tejet, zöldségeket, gyümölcsöket, magvakat, balesetből elhunyt állatokat. Nincs szükségünk gyárakra, autókra, aszfaltutakra, a földutak elég jók ahhoz, hogy a saját lábunkon, vagy biciklit használva eljussunk az egyik pontból a másikba. Legalább minden ügyintézés egyben kirándulást is jelentene, és nem lenne szükség konditermekre sem.

Egy amputált férfi Iván elé tekerte a tolósékét, és hörgő hanggal megkérdezte:

- És ha félrecsúszik a láncfűrész, és mentőre lenne szükséged?
- A szabadság ára a veszélyesebb életmód. Előzzük meg a bajt, ne használjunk veszélyes eszközöket, ez megoldható, ha nem vágyunk túl sokra. Ha pedig megsebesülünk, és nem tudnak megmenteni, el kell fogadni a halált. De használhatnánk a tudásunkat arra, hogy környezetbarát megoldásokat keressük az orvoslásra.

A tömeg mellett parkoló kamion ajtaja ekkor kinyílt, és felszólt egy hatalmas ember, aki hajnalban csatlakozott a találkozóhoz, amikor az áruház raktárjának nyitására várva akarata ellenére is hallgatni kezdte a polémiát.

- Árukat sem szállítanál?
- Minek használunk napi szinten olyasmit, amit elő sem tudunk állítani? Külső tényezőkre bízunk a boldogulásunkat, aztán szorongunk, mert magatehetetlenné váltunk.

Ekkor egy autista fiú váratlanul kitalálta a több óra óta tartó gondolatmenetének végkonklúzióját:

- Mindig lesznek politikusok, ami rendben van, mert van, aki erre vágyik, de ez nem zárja ki az anarchia párhuzamos létezését. Elég lenne egy földrész, ahonnan kiűznénk a politikusokat. Ott élhetnénk úgy, mint a hobbitok. A kényelem hajszolása helyett feltalálhatnánk új megoldásokat az önvédelemre és a gyógyításra, és ha maradna időnk, kutathatnánk az univerzum titkait. Az igazi zseniknek nincs szükségük csillogó felszerelésekre ahhoz, hogy nagyszerű dolgokat hozzanak létre. Nálunk az emberek önmaguk lehetnének, és vállalhatnák az őrült ötleteiket. Az értelmes gondolatok millió értelmetlen gondolatból születnek. Közös merészséggel, kreatív gondolkodással létrehozhatnánk egy egészséges közeget, ahol az élet végtelen lehetőséget kínál.

Ekkor kinyílt a bevásárlóközpont, és úgy döntöttek, ideje lezárni az eseményt, de előtte még összefoglalták, mit kell tennie annak, aki fel akar szabadulni. A kantáros farmeres lány jegyezte fel a lista pontjait két szórólap hátuljára, amit a legközelebbi villanyoszlopról szedett le. A

rikítórózsaszín vágyfokozókat, a rikítósárga napelemeket hirdetett, mindkettőt ugyanazon a telefonszámon lehetett elérni. A következő pontokban egyeztek meg:

- Felülvizsgálni mindent, amit csinálunk, és amit gondolunk.
- Leszokni a függőségeinkről.
- Megtartani azt, amit szeretünk, és amire szükségünk van, de minden mástól megszabadulni.
- A hétköznapjainkat szerethető, egészséges és fenntartható rutinokra bontani.
- Heti szinten böjtölni, hogy a szervezetünk is megszabadulhasson a feleslegektől.
- Visszafizetni az adósságokat.
- Leválasztani az otthonunkat a közműhálózatokról, önfenntartó életmódot folytatni.
- Bocsánatot kérni mindenkitől, akinek valaha ártottunk. Megbocsátani mindenkinek, aki valaha ártott nekünk. Megbocsátani önmagunknak a múltbéli hibákért.
- Közzétenni minden titkunkat, hogy felszabaduljunk.
- Olyan emberekre fordítani az időnket, akiket feltételek nélkül szeretünk, és akik feltételek nélkül szeretnek.
- Valóra váltani az álmainkat.
- Tiszteletben tartani a határt mások és saját magunk között. Nem manipulálni, birtokolni, irányítani másokat.
- Megtartani a saját hatalmunkat.

Ez a lista még aznap körbement a tagok között, akik emailben megbeszélték azt is, hol és mikor fognak legközelebb találkozni. Egyezkedni akartak arról, hogy hogyan csökkenthetnék le a népsűrűséget. Iván csak az első gyűlésre ment el. Amikor aznap kimerülten hazament, egy csésze citromfűtea mellett elgondolkodott: *Az emberek túl gyengék ahhoz, hogy mindannyian jó útra térjenek. Három lehetőségünk van: Bűnözőként élünk, mint a politikusok, vagy lefizetjük a politikusokat, hogy megvédjenek a többi bűnözőtől, vagy elfogadjuk, hogy a szabadságunk azzal jár, hogy bárki bánthat minket jogi következmények nélkül. Az igazi probléma az emberek természetében van. Ha egészségesek lennének, nem számítana az sem, hogy van-e politika, vagy nincs. Mindenki szabad, és éppen ez a szabadság az, ami miatt nem akarhatom megváltoztatni őket. Fentről nézve egy egészet alkotunk, de a földön állva mindenki csak önmagáért felel. Szenvednünk kell mások hiányosságai miatt, holott csak önmagunkon tudunk változtatni. Felszabadulni csak a halál által lehet.* Iván elővette a pisztolyát, és fejbe lőtte magát.

A B. A. K.

Iván halála után a szárnyasvadak csoportja találkozóóról találkozóóra átalakult, összetételének és céljainak tekintetében egyaránt, mire annak emlékét végül már csak a B. A. K. néven futó kocsmá őrizte tovább. A bisztrót 2058. december 24.-én nyitották meg Verminum hemzsegő belvárosának főterénél, a gótikus templommal szemközti, történelmi jelentőségű épület földszintjén. A jól szituáltsága ellenére ez egy közönséges fogadó volt, amit olcsó alapanyagokkal újíttak fel, és tömegtermékekkel rendeztek be. Az egyetlen dísz Iván urnája volt, amely úgy lapult a dizájnából meghagyott porladó kőfalak egyik bemélyedésében, mint pár centiméterrel odébb a fekete kis skorpió a kedvenc részének védelmében. Opia, a pillangóetkős pultos lány, csak annyit tudott Ivánról, hogy tilos kidobni az urnáját. A kocsmá leghűségesebb vendége Edna volt, egy sokszatyros, bobparókás öregasszony, aki utált hazamenni. Edna férje csiborbogarakat tenyésztett, és azt próbálta elérni, hogy azok képesek legyenek a fotoszintézisre. Az öregúr úgy gondolta, hogy ha sikerrel járna, akkor létrejönne a tökéletes életforma. Nem zavarta, hogy a felesége szinte minden nap a kocsmában ébredt fel, és csak mosakodni járt haza. Edna már délelőtt is sokat beszélt, ráadásul összevissza, mit sem törődve a hatalmas lila karikákkal Opia szép nagy szemei alatt.

- Néha azért nem megyek haza a férjemhez, mert nem akarom látni rovarot enni, máskor meg azért nem, mert félek, hogy holtan találok rá.
- Biztosan nagyon szereti őt.
- Utálok a temetéseket. Kellemetlen találkozni a rokonokkal, szánalmas nézni, ki mennyit sír, ha ezt összevetjük azzal, ki mennyit örökölt.
- A halál és a mohóság ocsmány koktélt eredményeznek.
- Van, aki egész életében rosszul bánik a gyerekeivel, azzal mentegetőzve, hogy halála után úgyis mindent rá fog hagyni. Jó dramaturgiai trükk. A gyerek, akivel végig rosszul bántak, a szülője halála után meginog: *Mégsem volt olyan rossz ember, mint amilyennek tűnt?* Aztán sír, és azt hiszi, elveszített valami értékeset. Ez a szülőnek semmibe sem kerül, hiszen kit érdekel, mi lesz a pénzével a halála után? Az ilyen jóemberektől semmit sem szabad elfogadni, még a haláluk után sem.
- Én azért elfogadnám, ha rám hagynának egy rakás pénzt.

Ezen az áprilisi délelőttön Edna annyit beszélt, hogy Opianak nem sikerült felvenni a többi vendég rendelését. Egy idő után egy ápolt, de rossz ízlésű férfi úgy döntött, megmenti a lányt, és közbeavatkozott:

- Asszonyom, elnézést, hogy félbeszakítom, de kölcsönösen jobban járnánk, ha hagyná, hogy a hölgy elvégezze a munkáját.
- Mégis mit nyernék én ezzel?
- A tulajdonos be fogja zárni a kocsmáját, ha kevés lesz a profit.

Ez az érv meggyőzte Ednát, aki visszahúzódott a legsötétebb sarokba, a bézs műbőrkanapéra, ahol ülni és aludni szokott. Aztán a férfi rákacsintott Opiára. A lány hátán ettől felálltak a pihék, de ezt eltitkolta, és műmosollyal a száján megkérdezte:

- Mit adhatok?
- Egy csókot.
- De most komolyan.
- Komolyan mondtam.

Opia zavartságában felnevetett, és lejjebb húzta a fekete trikóját, ami mindig felcsúszott a kicsit túl széles csípőjéről.

- Mi abban a nevetséges, hogy tetszel? Félsz a szerelemtől?
- Egyszerűen csak hidegen hagy a dolog. Szeretnék az a fajta ember lenni, aki egyedül érzi magát, ha egymagában tölti a karácsonyt, de sajnós még csak az sem érdekel, mit csinálok aznap.
- Összetörték a szívedet?
- Az egyetlen férfi, akit valaha szerettem, nem viszonzta az érzelmeimet.
- Sajnálom.
- Ne sajnálj, ez tett sérthetlenné.

A férfi elhidegülve rendelt két ánizslikőrt, majd visszament az asztalához, a munkatársához, aki egy ideje már türelmetlenül várt rá. Opia elvigyorogta magát. *Csak meg kell szólalnom, és mind elfutnak.* De egy percen belül elillant a jóhangulata, mert felidegesítette őt a jósnő, aki időközben észrevétlenül beosont a kocsmába, és már próbálta is a vendégekre tukmálni a jövődöléseit, úgy, ahogyan más asszonyok rózsákat árulnak a színvonalasabb éttermekben. Opia nekilátott a kitoloncolásának.

- Az asztrológiának nincs semmi köze a valósághoz, ráadásul sokat árthat a gyengeelméjű embereknek, és lássuk be, ide csak olyanok járnak.

A jósnő felháborodott.

- Ha a tulajdonosnak fontos az asztrológia, hogyan vehetett fel egy olyan realista lányt, mint amilyen te vagy?
- Miből gondolja azt, hogy a főnökömnek fontos az asztrológia?
- A kocsmá neve bak.
- Ez a bukott angyalok kocsmájának a rövidítése, de ne értsen félre, az angyalokban sem hiszek. Sőt, a manifesztálásban sem. Hogyan hiheti bárki is azt, hogy ha sokat gondol valamire, az ettől majd valóra válik? Szegény OCD-s emberek, mit gondolhatnak az ilyesmi hallatán? Abban sem hiszek, hogy amire vágyunk, az viszont vágyik ránk. Mondja ezt egy megerőszkolt kislánynak! A kedvencem mégiscsak a telepátia. Néhányan annyira kétségbeesetten vágnak arra, hogy más kimondja azt, amit hallani akarnak, hogy elhiszik, hogy a saját belső hangjuk mástól származik. Katasztrófa.
- Hát semmiben sem hiszel?
- Szerintem tévedünk, akárhányszor biztosak vagyunk valamiben, és az még rosszabb, ha hinni akarunk valamiben, mert ilyenkor szándékosan elzárkózunk a teljes valóságtól.

A jósnő sértődötten távozott, beleütközve Opia barátnőjébe, aki szokás szerint délben jött ebédelni. Miközben a pultoslány feltálta a két adag baziliskuszt, a bohémstílusú Kali, aki jól érezte magát a gömbölyded testében, már bele is kezdett a pletykázkodásba:

- Végül nem jöttünk össze. Nem akarta belátni, hogy megbízhatatlan. Megsértődött, és tagadta, pedig tény. Engem nem az zavar, hogy egy aljaember, hanem az, hogy ezt be sem látja, mert nem látom értelmét az olyan kapcsolatoknak, amelyekben a két fél nem teljesen őszinte egymással. De szerintem ő saját magának is hazudik.
- Első randiként párterápiára kellene mennetek.
- Kérlek, ne csinálj viccet a szerelmi életemből. Nem akarok mindent túlanalizálni, de egyrészt ismerni akarom azt, akit szeretek, másrészt megérdemlem, hogy tudjam, mire számíthatok, mielőtt belemegyek egy kapcsolatba. Ha már az elején tagad egy tényt, az azt jelenti, hogy később is hazudni fog nekem.
- Hogyan láthatná be, hogy megbízhatatlan, ha tényleg az? Ettől megbízhatóvá válna. De lehet, hogy tévedtél, és megbízható. Hajlamos vagy az önszabotázsra.
- Ez sem kizárt. Akárhányszor kapok valamit az élettől, már arról álmodozom, hogy hogyan fogom azt elveszíteni, mert így nem érhet váratlanul a veszteség.

Kali teletömte a rúzsos száját a bazsalikomospagettivel, és olívaolajjal a szája körül folytatta:

- Az ember toxikus körülmények közé születik, küzd, hogy megszabaduljon ezektől, megkönnyebbül, amikor ez végre sikerült, meggyógyul, de aztán rájön, hogy miután minden rosszat kiszűrt az életéből, semmi sem maradt benne. Ezen a ponton kell taktikát váltani: rombolás helyett meg kell tanulni építeni. De ez nekem még nem megy.

Opia elvitte a kiüresedett tányérokat, majd két kávéval a kezében visszatért. Közben felcsilingelt a kocsmáajtaja, és belépett egy hózentrógeres fiú, aki egyenesen a bárpulthoz ment. Azt hitte, Kali lesz a főnöke, ezért neki mutatkozott be:

- Puja vagyok, az új fiú. Kinek a családi gesztenyepüréjét kell megvennem, ha azt akarom, hogy megemeljék a fizetésemet?

Opia válaszolt a fiúnak:

- Várj egy pillanatot.

A lány átment a konyhába telefonálni, de hiába próbált diszkrét lenni, mindenki hallotta, miket mondott a főnökének:

- Biztos, hogy jó ötlet volt felvenni ezt a fiút?
- Egynek jó lesz.
- Biztos?
- Szabadságra akartál menni, vagy nem?
- De, ezen a hétvégén.
- Hát akkor tanítsad be.

Puja közben úgy rágta a körmeit az egyik vendégasztalnál ücsörögve, mintha az ítéletére várna. Opia megsajnálta őt, de nem tudott gondoskodni róla, mert Kali csillogó szemekkel meredt rá, arra várva, hogy valami szaftos dologról meséljen neki.

- Izgalmas programod van a hétvégére?
- Anyák napja lesz.

Kali csalódott. Anyák napján Opia mindig vett magának egy tortát, mert büszke volt arra, hogy nem szült. Úgy érezte, ezzel tudja a legjobban szeretni a gyerekeit. Saját maga befektetési gyerekként jött a világra: Az anyja őt használta fel ahhoz, hogy magához láncolja Opia érzelmileg elérhetetlen apját. Opia anyja hatévente élt ezzel a taktikával, így szerzett magának új otthont, új férjet, új gyereket, új identitást. Opia ezt el tudta fogadni, nem érzett semmi szeretetet az anyja iránt, és nem is várt tőle semmit, de hiába szakított meg vele minden kapcsolatot, mindig félt attól, hogy olyanná fog válni, mint ő. Szívesen beszélt volna a hétvégi terveiről a barátnőjével, hosszasan ecsetelte volna, miért nem akar gyereket, de Kali kerülni akarta a témát, és hogy ezt udvariasan érezhetővé tegye, elkezdte nyomkodni az antik mobiltelefonját. A megbízhatatlan férfi egyébként is pont ekkor írt neki, azt kérdezte tőle, hogy mit érez iránta? Kali azt válaszolta, hogy haragot és undort. Opia feladta, és visszament a konyhába mosogatni. Mire végzett, Kali már elmenni készült. Opia ekkor kezdett el Pujával foglalkozni. Körbe vezette őt a kicsempézett ablaktalan konyhában és a raktárként használt alagsorban, majd visszamentek a földszintre, és helyet foglaltak annál a vendégasztalnál, amit a fiú már ismert.

- Vedd elő a füzetedet, diktálom, mit kell tudnod.

Puja elővette a pincérblokkját, és kért egy tollat a lánytól, aki ettől kiakadt:

- Még egy füzetet sem hoztál?
- Nem tűnt bonyolultnak a munka.

Opia ezt elengedte a füle mellett.

- Első szabály: Akárhányszor meghallod, hogy egy vendég fontos kijelentést tesz, kérdés nélkül tölthetsz neki alkoholt. Ilyenkor nem veszik sértésnek, sőt, elvárják, mert így lesz organikus a dolog. De máskor sose próbálj meg bármit is rájuk sózni.

Várt egy kicsit, majd folytatta:

- Második szabály: A számlákat angyali számokra kerekítsed fel, így a vendégek úgy érzik, a sors sodorta be őket a kocsmába. Nem szeretem ezt a szabályt, de a főnök ragaszkodik hozzá. Egyelőre ennyi jut eszembe. Van kérdésed?
- Mikor van műszakváltás?
- Volt már példa arra, hogy hazamentem, amikor a főnök átvette a helyemet, de ez nem jellemző, ezért lettél felvéve.

Puja elgondolkodott.

- Van egyáltalán hová menned?
- Nincs, könyörgöm, vigyél haza.
- Nem.
- Harmadik szabály: A kocsmában az emberek udvariasságból nyomulnak egymásra. A kocsmá arra való, hogy káoszt keltsen, ezért itt meghökkenően szenvedélyesnek, de minimum faragatlannak illik lenni. Egyébként elvileg még a helyén van az otthonom, ha

annak lehet nevezni azt a konzervdobozt, amit otthonossá varázsoltam. De biztosan ellepte már a gaz a kertemet. Az erdő közepén lakom, pár kilométerre Rosenbergtől.

Egy kamion ekkor megállt az épület előtt, lerakodott nyolc rekesznyi árut, és miután megkapta Opia aláírását, már ment is tovább, megkarcolva a piros telefonfülkét, ami a kocsmá mellett tündökölt, még ha nem is működött. Opia és Puja gyorsan lecipelték a rekeszeket az alagsorba, majd az aznapi szállítmányt átnézve, Opia talált egy lejárt üveges kólát, ami még a szállítólevélben sem szerepelt. Kidobta, de Puja kihalásztta a kukából. Ekkor rontott be Greg, jóval korábban, mint szokott. A pulthoz ment, és örült, mert Opia aggodalommal fogadta őt:

- Megint kirúgtak?
- Ki hát. Véletlenül a főnököm helyére ültem a tárgyalóterem asztalánál, és nem javított a helyzeten az sem, amikor azt mondtam neki, ebédeljen velünk.
- Tiszteletlen idióta.
- Miért? Tisztelem a főnökömet, ugyanannyira, mint a takarítónőt, és önmagamat.
- Nem értesz te semmit.

A gondterhelt férfi szótlánul lehúzta a vodkát, amit kapott. Opia érezte, hogy rosszat mondott, és megpróbálta helyrehozni a dolgot:

- Mihez fogsz kezdeni, vannak megtakarításaid?
- Munkát fogok keresni. Csak negatív megtakarításaim vannak. A karma működésére a legjobb példa a hiteltörlesztés. Hiába fáradozom, nem érzem a munkám gyümölcsét, mégis ki kell tartanom. A tanulság az, hogy nem kellett volna tanulnom, amikor nem volt pénzem a tandíjra. Nem kellett volna úgy élnem, mint a tehetősebb emberek, el kellett volna fogadnom, hogy igénytelen vagyok és unalmas, mint mindenki, aki szegény. Azok mondják, hogy érdemes befektetni a jövőbe, akik profitálnak abból, ha ezt tesszük. Még csak 36 éves vagyok, de már olyan sokat befektettem a jövőmbe, hogy nem maradt rá pénzem.

Mielőtt válaszolt volna, Opia megivott egy vodka-narancsot.

- Én nem hiszek a karmában. Bűnbaknak használt a családom, holott még időm sem volt bármiféle bűnt elkövetni. Mondhatnánk azt, hogy azért kellett így lennie, hogy felkészüljek egy szebb jövőre, de a fájdalom csak rosszabb emberré tett. Nem a karma miatt kell visszafizetned a hiteledet, hanem azért, mert felvetted azt. Az, hogy még nem találtál jó munkát, nem jelenti azt, hogy soha nem is fogsz, mert eredendően képtelen vagy rá, de azt sem jelenti, hogy azért nincs még munkád, mert valahol még vár rád az igazi. Az, hogy nehezen boldogulsz a munka világában, nem csak téged definiál, hanem az összes körülményedet is. Egy esemény minden korábbi esemény következménye, lehetetlen valamit egyetlen dologra fogni. A spirituális igazságok ok-okozati összefüggést feltételeznek olyan dolgok között, amelyek között nincsen szoros kapcsolat, és figyelmen kívül hagynak olyan tényezőket, amelyekkel nem akarnak foglalkozni. Nem büntet téged a sors, egyszerűen csak rossz helyzetben vagy. Azt gondolni, hogy különlegesen nagy nyomorék vagy is egyfajta grandiózusság, mintha bárki lehetne bármiben teljesen egyedi. És akinek grandiózus gondolatai vannak önmagával kapcsolatosan, az egyszerűen csak őrült.

- Köszönöm a vigasztalást, de nem gondoltam magamról, hogy büntetne a sors, vagy, hogy különösen nagy nyomorék lennék, legalábbis idáig nem, mert a válaszod alapján szerinted az vagyok, szóval most már nem tudom, mit gondoljak.

Edna, aki utántöltésért jött, ekkor váratlanul közbeszól:

- A karma nem jövőbeli következményt, hanem jelenlegi hozzáállást jelent. Meg lehet szabadulni minden múltbeli tettünk következményétől, ha máshogyan állunk hozzá a dolgokhoz a jelenben.

Opia véletlenül megint túl nyersen válaszolt Ednának:

- Ha ilyen kiszámítható az élet működése, miért nem hozza helyre a saját magánéletét?
- Az én koromban nehéz változtatni a szokásokon.
- De még csak két éve, hogy megnyílt a kocsmá, azaz elég idősen szokott rá arra, hogy itt aludjon minden éjszaka.

Edna összezavarodott.

- Hogy őszinte legyek, azért vagyok mindig itt, mert szeretek itt lenni.

Opia megveregette az asszony vállát és meghívta őt egy körre, majd visszakanyarodott ahhoz, amit Gregnek akart elmondani:

- Szerintem akkor gyógyultunk ki egy traumából, ha nem lettek tőle spirituális hiedelmeink.
- Hipokrita. Mindig úgy beszélsz, mint egy guru.

Opia és Greg civódását ekkor félbeszakította a bejárat melletti asztal előtti székek egyike, amely iszonyú nyikorgó hangot adott ki az egyik járólappal együttműködve. Kevin volt az, aki kihúzta a széket, és nagyon sajnálta, hogy kellemetlenséget okozott. A huszonegy éves fiú rendkívül kifinomult volt, jobban vigyázott a garbós kasmírpulóverére és a kerekkeretű szemüvegére, mint a legtöbb lány a kedvenc ruhájára. A volt osztálytársával jött, aki teljesen máshogy nézett ki, mint ő. Vincsel el volt hívva, a narancssárga korsárlabdaminitás pólója el volt kopva, mégis vonzó volt a szép göndör hajával, amivel titokban elég sokat foglalkozott. Rendeltek két korsó sört, és mire Opia kiszolgálta őket, Vincsel már azt mesélte Kevinnek, miért hagyta el őt a barátnője.

- Kedd éjszaka ketten maradtunk a kollégiumi szobámban, és miután elaludt, én lyukakat vágtam a pólójába, a mellbimbói magasságában. Viccnek szántam, de nem nevetett rajta, azt mondta, megalázó lesz így hazasétálnia. Olyan sértődékenyek a nők, mintha bárkit is érdekelné, hogy hogyan viselkednek. Mindenki tudja, hogy az összes egy ribanc.

Vincsel könnyűvérűnek tartotta azokat a nőket, akiket megkaphatott, de még inkább gyűlölte azokat, akik nem futottak utána, mert úgy gondolta, a nők feladata az ő férfiasságának táplálása. Ostobának érezte magát, amikor érzelmei lettek valaki iránt, ezért ahelyett, hogy kimutatta volna a szeretetét, támadni kezdte azt, aki ellopta a szívét. Hogy ne kelljen szembenéznie a valódi hiányosságaival, azt mondogatta magának, hogy a külsőjével és az anyagi helyzetével van gond. Úgy érezte, ezek olyan paraméterek, amelyekre hatással van, és ez megnyugvást nyújtott neki. Kevin megértette Vincsel volt barátnőjének a reakcióját, de nem tette szavá. Témát váltott volna, de mire szóhoz jutott volna, már Vincsel beszélt újra:

- Ez olyan, mint amikor lomtalanításkor találtam egy fotelt. Hazavittem, használtam pár hónapig, majd meguntam, és visszavittem ugyanahhoz a házhoz, ahonnan elhoztam. A közelben várva figyeltem a tulajdonos reakcióját. Kiakadt, pedig röhögnie kellett volna.

Opia visszament a bárpulthoz, hogy felszolgáljon egy pohár száraz vörösbort Ziyinek, aki Greg mellett foglalt helyet. A harmincas éveiben járó kínai nő már a rémálmát mesélte a férfinak, holott még nem is ismerték egymást:

- Egy divatdiktátorokkal és bevásárlóközpontokkal teli világban voltam, örültem, hogy egy életmódjáért híres nőnek dolgozhattam. A nő elküldött bevásárolni, de az üzletben fuldokolni kezdtem, és le kellett dobnom minden ruhát, amit a kezeimbe tömtek, hogy végre kijussak az üzletből. Egy hatalmas város koszos sétaterén találtam magam. Építkezés zajlott, két rendőr fontoskodott egy padlóra feküdt sovány férfi mellett, aki belehalt a munkába. Mögöttem egy elszürkült órabizományi üzletből olyan hangos kattogás hallatszott ki, hogy még az építkezés hangzavara sem nyomta el a hangokat. Miután a cementfelhő közepén állva már az összes pórusom eltömődött, tovább siettem az alagúthoz, a buszmegállóba. Nagy volt a tömeg, és mindenki sietett, én is. Már vártak, randevúm volt egy közeli kocsmában egy férfival, akiről tudtam, hogy nem venné fel a telefont, ha felhívnám. Sietnem kellett, de a kocsmához felvezető keskeny meredek út gyurmaszerű anyagból volt. Négykézláb próbáltam felmászni rá, de hiába mélyedtek bele a lábaim, mindig lecsúsztam róla, és nem jutottam fel. A sétány északkeleti oldalánál találtam magam, esni kezdett, és elfogott a magány.

Ziyi közvetlensége tetszett Gregnek, főleg azért, mert a nő nagyon vonzó volt a maga egzotikus módján. Ha egy másik nő osztotta volna meg vele az álmát, nem feltétlenül mesélte volna el a sajátját válaszként.

- Nemrég volt egy hasonló álmom. Hajléktalan lettem, és egy nagy épület próbatermekkel teli alagsorába mentem aludni. Volt ott egy nagy koszos közös mosdó is, vörös falakkal, saktáblaszerű csempepadlóval. A tükörbe nézve magamat, kihúztam az egyik rothadó fogamat, és vérezni kezdtem. Egy menő lány ekkor felvezetett az első emeletre, a női kollégiumba, hogy lefertőtlenítsen a sebemet. A kollégium körcikk alakú szobái egy nyílt, korláttal körbevett csigalépcső köré csoportosultak. Hatalmas volt a hangzavar, szinte tolokodtak körülöttem a lányok, és volt bennük valami félelmetes, ezért békére vágyva elindultam felfelé a csigalépcsőn. A vaskorlátból szőlőhajtásra hasonlító fakorlát lett, a csempezett lépcsőfokok helyét fadeszkák vették át. Minél feljebb értem, annál nagyobb lett a csend, egyre nagyobb volt a rend, és egyre kevesebb lányt lehetett látni. Nem jöttek oda hozzám, mint lent, legfeljebb kíváncsian méregettek messziről. A lépcső tetejére érve már csak egy kontyos lányt láttam meg a türkiz szobájában, őt is csak egyszer. Mosolygott, aztán kiugrott az ablakából, akár egy madár, mintha tudott volna repülni.

Ekkor érkezett meg Kont, az író. Miután elhelyezte a nehéz szövetkabátját és a Gatsby sapkáját a bejárat mellett álló kabáttartó egyik törékeny műanyag vállfáján, helyet foglalt a megszokott asztalánál, és a fejtetőnél kopaszodó hajának oldalsó maradékait lelapította az alkalomhoz méltó módon. Miután felvette az író rendelését, Opia megkérdezte tőle:

- Miről tetszik írni?

- Egy pszichopatóról, aki meg akar ölni egy lányt. Leülteti egy székre, hátra kötözi a kezeit, és már majdnem a fejére húzza a zsákot, amikor a lány megköszöni neki a kivégzést. Ettől elmegy a pszichopata kedve a gyilkolástól, meghátrál, a lány pedig elsírja magát, és kérlelni kezdi: „Kérem, ne hagyja abba, a halál csak jobb lehet az életnél!”

Opia nevetett, mert Kont hangja felettebb irritáló volt, amikor a női hangot próbálta visszaadni, aztán tovább faggatózott:

- Hogyan tovább?
- A fiú beleszeret a lányba.
- Erkölcös dolog ilyenekről írni?
- A művészek nem hagyhatják, hogy a társadalom erkölcsi normái korlátot szabjanak a kreativitásuknak.
- Kérem, ha megjelenik, adjon majd egy példányt a könyvéből, nincs pénzem ilyesmire.

Ez rosszabbul hangzott, mint ahogyan kellett volna, és hiába reménykedett abban Opia, hogy a mondata észrevétlenül elsiklott, Kont, az érzékeny író, teljesen kiakadt. Megragadta a kéziratát, kisietett a kocsmból, és az ajtó melletti fémkuka felett felgyújtotta azt. Higgadtan végignézte a papírlapok hamuvá porladását, majd elsírta magát. De nem ez volt az első ilyen eset, és Opia tudta, mit kell tennie. Visszament a pulthoz, és felhívta az író titokzatos barátját, aki mindig a kocsmához sietett, akárhányszor Kont világa összeomlott. Eközben Ziyi és Greg még jobban összemeglekedtek.

- Greg, megértem, hogy nehéz elfogadnod a szüleid válását, de az édesanyád is nőből van, normális, hogy vannak szükségletei.
- Tudom, ezért irattam be egy társkeresőoldalra. Jobb, ha a volt egyetemi tanáraink helyett idegenekkel ismerkedik meg.

Vincel ekkor odaintett Opiának, aki már indult is az asztalukhoz, két újabb sörrrel. Ihletet merítve Greg helyzetéből, Kevin is mesélni kezdett Vincelnak:

- Az én anyámnak nem rokonai vannak, hanem Barbie babái. Mindenki nézzen ki jól, mindenki éljen úgy, ahogyan kell, nem számít a valóság, csak a látszat a fontos. És nem tartja tiszteletben mások határait. Próbáltam vele beszélgetni, hogy könnyebben együtt élhessünk, de lefagy, akárhányszor a felszín alá merészkedek. Neked jófejek a szüleid?
- Apám és a mostohaanyám igazi YOLO emberek, de nem új élményekre, hanem alkoholra költenek. A mostohaanyám utálja, hogy létezek, de apám sem szeret igazán. A felnőttkorom a gyerekkorom kiheverésével indult, és meg kell szabadulnom a torz mintáktól. Többek között rászoktattak arra, hogy a szerotoninhiányomat dopaminnal kompenzáljam. Ki sem kaptam, amikor tizenöt évesen elkezdtem inni, sőt, apám fogta a fejemet, miközben hánytam. Olyan volt, mintha megértené, ha lecsúszok, de nem tudna segíteni abban, hogy felkapaszkodjak. És mert képtelenek az önreflexióra, úgy döntöttem, elhagyom a süllyedő hajót. Stabil felnőtt szeretnék lenni, ezért legfeljebb havonta egyszer fogok alkoholt inni, a lehető legolcsóbban fogok élni, és gyűjteni fogok a jövőmre. Ha már itt tartunk, azt tudnod kell, hogy ha a következő huszonkilenc napban összefutunk, csapvizet kell majd innunk, és nálam kellene találkozoznunk. Remélem, hogy ki fogod bírni a szobám szagát.

Nevetés közben Kevin véletlenül arcon köpte a barátját, aki keserűen megkérdezte tőle:

- Most szánalmasnak tartasz, ugye?
- Nem, én is tudnék nevetséges dolgokat mesélni magamról.
- Például?
- Úgy döntöttem, tartózkodni fogok a gyönyörtől, hogy felvilágosodjak. Azt mondják, ha elékezés előtt visszafogjuk magunkat, és tudatosan összpontosítunk, a szakrális csakránk energiáját átirányíthatjuk a gerincen keresztül a korona csakránkig, és ez közelebb visz Istenhez. Mostanában sokat böjtölök, és jógázok, és...

Kevin nem tudta befejezni a mondatát, mert a barátja már röfögve vihogott, és ennek hallatán majdnem behugyozott. Ki kellett futnia az utcára, mert nem találta volna meg a mosdót időben, és ettől nagyon idéttlennek érezte magát. Opia visszament a pulthoz, és elgondolkodott: *Milyen lenne a világ, ha minden kocsmában lenne egy titkosított pszichológus?* Mert Ziyi is a gyerekkoráról mesélt Gregnek:

- Órúlden viselkedtem, mert nem éreztem magam biztonságban. Iskola után buszról buszra szálltam, mert nem akartam hazamenni. Megalázó. A nagymamám azt mondta, szeretem a káoszt, mintha én választottam volna az életkörülményeimet.
- Felejtsd el a múltat, az idő majd meggyógyít.
- A traumák nyomot hagynak a logikánk szerkezetében, és ezen nem segít a felejtés, sőt, vissza kell emlékeznünk, hogy ki tudjuk javítani az agyunk működését. Csak az a baj, hogy elszakadtam a jelentőtől, és képtelen vagyok ellátni a feladataimat.
- Ha leterít a depresszió, igyál egy kávé, és takaríts.
- Igen, de arra akartam kilyukadni, hogy később rájöttem, hogy valóban szeretem a káoszt. Megunok mindent, amit megismerek, és utálok, ha nem szárnyalhatnak a gondolataim az ismeretlen felé. Ironikus módon mégis egy stabil pontra lenne szükségem, valakire, aki gondoskodik a szükségleteimről, mert nem vagyok képes törődni a valósággal.

Greg nem értette, miről beszél Ziyi, de azt biztosan tudta, hogy akarja őt, ezért fél óras ismeretség után felajánlotta neki az egész életét.

- Lehetnék a biztos pontod.

Opia visszament az író asztalához, mert megérezte, ahogyan az újonnan megérkezett kalapos úr lesütött szemekkel szuggerálta őt távolról. Mire odaért, Kont és a titokzatos férfi már a kézirat restaurálásán dolgoztak.

- Mit adhatok?

Kont remegő kezekkel várta, hogy a csontos kezű barátja rendeljen, és végre újra rá figyeljen.

- Szilvás pálinkát legyen szíves.

Aztán az író úgy beszélt tovább, mintha csak a barátja lett volna mellette, ezért Opia elment, de messziről is hallotta őket, akár csak a többi jelenlévő:

- Az emberek attól lesznek antiszociálisak, hogy korán megtanulják, hogy senkiben sem bízhatnak meg, és hogy semmi jó nem vár rájuk a társadalomban. Ezeket az embereket

szeretni kell, nem pedig megbüntetni. A haragjuk olyan a társadalomban, mint a láz a testünkben: azért van, hogy megtisztítson.

- Azt mondod, az antiszociális emberek jók?
- Igen, a gyűlölet a szeretet eltorzított formája.
- De az antiszociális emberek ártanak másoknak.
- Biztos vagyok abban, hogy megnyugodnának, ha kapnának egy esélyt a tisztességes életre, például alapjövedelem formájában. Azzal győzhetjük le a gonoszt, ha nem válunk azzá magunk is. Az alacsony frekvenciára magas frekvenciával kell válaszolni.
- Azt mondod, hogy el kell fogadnunk, ha bántanak?
- Szeretettel kell viszonyulnunk mindenkihez, de szeretni és tolerálni két különböző dolog.

Opia nem bírta tovább a savanyú alkoholszaggal keveredő emberszagot, és kinyitotta a fogadó ajtajának mindkét szárnyát, a pulttal szembeni ablakkal együtt. A huzat az éjszaka friss levegőjével együtt egy kísértetre hasonlító mennyasszonyt is besodort a kocsmába, és mindenki rémületére kiderült, hogy az egyik törzsvendég volt az.

- Feleség lettem. Levedlettem a családom nevét, akár egy kígyó a bőrét.

A nő felnyalt egy csík sót a hegyes nyelvével, megitta a tequiláját, egyben lenyelte a mellé tálalt fonnyadt citromcikket, majd ugyanolyan hévvel elment, mint ahogyan megjött. Miután bezárta az ajtókat, Opia már ment is vissza a gyerekekhez, két újabb sörrel. Éppen Kevin beszélt:

- Néha túl nőiesnek érzem magam, mert nagyon érzékeny tudok lenni, máskor meg semmit sem tudok érezni, mintha egy hidegvérű szörnyeteg lennék. Talán azért érdekelnek annyira az érzelmek és a hangulatok, mert ezekhez értek a legkevésbé.
- Ha valami eléri a maximumot, akkor visszaesik nullára. Ha túlságosan szeretünk, az már gyűlölettel jár. Ha túl boldogok vagyunk, unatkozunk, és depressziósak leszünk tőle. Ha semmiről sem gondolunk semmit, akkor vagyunk a legokosabbak.
- Akkor mindegy, mit érzünk, és mit gondolunk, mert nincsen tökéletes állapot.
- Néha azt hisszük, mindegy, máskor meg azt, hogy fontos. Minél fontosabb nekünk valami, annál elérhetetlenebbnek tűnik, így válik jelentéktelenné az, amit túl fontosnak tartunk.

Opia a közelükben hegyezte a füleit, de a szóváltásuk egyik töredékéről lemaradt, mert kénytelen volt elmenni a pulthoz krétaért és szivacsért. Mire visszaért, Vincel már témát váltott:

- A negyedik dimenzió az idő, de az érzékszerveink képtelenek felfogni annak valódi természetét, ezért úgy érezzük, mintha az idő más kategóriába tartozna, mint a három első térbeli dimenzió.
- Akkor miért nem tudunk szabadon mozogni az időben?
- Lehet, hogy szabadon mozgunk benne, csak nem vesszük észre. Lehet, hogy nem az számít, amit az érzékszerveinkkel felfogunk, hanem az a benyomás, amit a külvilág kelt bennünk. Ha így van, akkor visszaemlékezni valamire felér egy időutazással. Lehet, hogy a múlt azáltal jön létre, hogy visszagondolunk rá, a jövő pedig azzal, hogy elképzeljük azt. Lehet, hogy a jelen az egyetlen, ami létezik.

Opia ezen elgondolkodott. *Lehet, hogy a belvilágunk így működik, de a valóság más, mert abban aszerint változik a múlt és a jövő, hogy az emberiség hogyan látja azokat, egy egyén önmagában véve nem tudja átírni a történelmet.* De Kevin más útra terelte a beszélgetést:

- Szerinted minden dimenzió nyomot hagy a felfogásunkban, de nem olyanak látjuk őket, amilyenek valójában?
- Nem tudom.
- Hogyan nézhet ki az ötödik dimenzió?
- Úgy hallottam, hogy az ötödik dimenzió a negyedik térbeli dimenzió, ami valami olyasmi, mint a hiperkocka, de létezhet egyáltalán olyasmi, amit képtelenek vagyunk felfogni? Nem tudom, ostoba vagyok, és most részeg is. Alkoholista leszek, mint az apám.

Erre mindketten ittak egyet, Opia pedig utántöltötte a korsójukat. Vincel már asztra döntött fejével hallgatta végig Kevin elméletét:

- Lehet, hogy úgy nőnek a dimenziók, hogy a másodikban kettő van, a harmadikban négy, a negyedikben tizenhat, és így tovább. Vagy olyan is lehetne a dimenziók növekedési üteme, mint amilyen a sejtosztódás.

Vincel feltámadt.

- Miért hagytad ki az első dimenziót?
- Mert nem tudom elképzelni, hogy hogyan lehetne a nullából az egybe jutni, és az egyből a kettőbe jutni külső beavatkozás nélkül. Háromtól már könnyebb, mert az ember onnantól kezdve már elfogadta a tényt, hogy a dimenziók valamiért nőnek, és akkor már nem az a kérdés, hogy ez hogyan lehetséges, hanem az, hogy meddig nőnek még?
- Én sem tudom elképzelni az első dimenziót. Hogyan tudna valami önmagában létezni? Ez azt jelentené, hogy van egy tárgy, amit senki sem vesz észre, vagy van egy öntudat, ami semmit sem érzékel.
- Vagy ugyanaz a kettő, de a tárgy nem tud önmaga létezéséről. Így kijön az egy.
- És mi lenne a nulla, a semmi? Isten nélkül hogyan lehetne a nullából átmenni az egybe? Ha van Isten, az már alpból nem nulla, hanem egy dolog.
- Lehet, hogy így értik azt, hogy a végtelenség egyenlő nullával. Talán a semmi nem létezik, és a nulla valójában csak rendezetlen környezetet jelent.
- Nem tudom elképzelni a semmit, de azt sem tudnám elképzelni, hogy ne létezen.
- Egyáltalán hogyan haladjunk a dimenziók felfedezésében? Ha az egyre összetettebb képet keressük, az előrébb visz, mintha az eredethez nyúlnánk vissza?
- Talán körforgásos a rendszer, és ugyanoda vezet a kettő. Mint amikor mikroszkóppal megvizsgálunk valamit, és ettől nagyobbak tűnik a külvilágunk, de igazából ugyanakkora maradt minden, csak a felfogásunk változott meg. Csak azt tudjuk megvizsgálni, ami megvizsgálható méretű, és ezen a ponton minden ugyanahhoz a nagyságrendhez tartozik.
- Lehet, hogy illúzió a növekedés, és önmagában véve minden ugyanakkora.
- Talán az öntudat a legnagyobb misztérium, mert a külvilágot nem tudjuk öntudattól függetlenül vizsgálni.

Opia kíváncsisága lankadni kezdett, de még nem adta fel teljesen.

- Lehet, hogy dimenzióról dimenzióra lépve az öntudatunk változik, nem pedig a külvilág?
- Lehet, hogy illúzió, hogy a külvilág és a belvilágunk szét van választva.
- Ez azt jelentené, hogy több erőnk van, mint gondoljuk. Lehet, hogy varázslók vagyunk, csak elfelejtettük.
- A szavak varázserővel bírnak? Ezért hasonlítanak a metaforák a matematikai képletekre?
- Lehet, hogy a fizika törvényei egy hatalmas lény érzelmei.
- A létezés fraktálos mivolta miatt logikus lenne, ha ugyanaz ismétlődne minden szinten.
- De milyen szomorú lenne, ha minden szinten mindig ugyanaz várna ránk.

Ekkor Edna elhányta magát, ezért Opia átsietett a kocsma túloldalára.

- Drágám, adj egy rongyot, és bocsáss meg, ez a fránya gyomorsav...

Opia gyorsan felmosott, szerette, hogy a kommersz padlócsempékről könnyen fel lehetett szedni a különböző testnedveket. Az asztala felé menet az émelygő idősasszony elcsúszott a vizes padlón, de felkaparta magát, és végül sikeresen landolt a helyén. Opia vitt neki egy csésze kamillateát és három háztartási kekszet is. Mint minden este, a pultoslány beleszédült a pörgésbe, és egyre többet ivott, hogy jobban bírja. Amikor már az alkohol sem segített rajta, segítséget akart kérni Pujától, de a fiút sehol sem találta. Végül mindenki hallatára kiborult:

- Nekem is nehéz. Abból áll az életem, hogy mások életét figyelem, de velem sosem történik semmi. Kényelmes ez a stagnálás, de eltompultam, és már élvezni sem tudom. Sírni sem tudok, mintha a szomorúság is az életteli emberek kiváltsága lenne.

A vendégek együtt éreztek a lánnyal, de nem tudtak mit mondani neki. *Egyáltalán mi azzal a baj, ha valaki nem tud sírni?* Opia lemenekült az alagsorba. A személyzeti mosdót akarta használni, az volt az egyetlen hely, ahol pár percet zavartalanul eltölthetett, de már a levezető lépcső felénél megállt, mert meglátta Puját, aki az üres rekeszek tornyán ücsörögve önmagában beszélgetett:

- Nyelje el a Föld az összes reménytelen embert, visszamenőleg is!

Puja várt egy kicsit, aztán győzködni kezdett.

- Igen, tényleg ezt akarom! Mindenkinek jobb lenne, ha végre véget vetnénk az emberiség szenvedésének.

Opia elkeseredett: *A képzeletbeli barátjához beszél?* Ekkor tudatosult benne igazán, hogy lemondhat a hétvégi szabadságról. *Nem lesz torta, nem fogom sós vízbe áztatni a fáradt lábaimat, és az ágyamban sem fogok aludni. Itt minden éjszaka elszabadul a pokol, ezért fontos, hogy a pultos semmilyen körülmény között ne vesztse el a fejét. Puja nem elég szívós.* Opia visszament a pulthoz. A vendégek megérezhették, hogy a lány kiégett, mert egymás után távozni kezdtek. Kevin és Vincel úgy tűntek el, hogy be sem fejezték a sörüket. Kont és a titokzatos férfi is udvariaskodni kezdtek egymással, hogy felhívítsák a korábbi témák súlyosságát, mielőtt búcsút vettek volna egymástól.

- Nem tudod, mi a baziliszkusz? Azt szolgálják fel ebédre mindennap. Durumtészta, friss paradicsom, olívaolaj, Himalája só, bazsalikomlevél.

De Opia kárára Ziyi és Greg hajnal kettőkor még mindig flörtöltek egymással:

- Milyennek képzeled el a valódi szerelmet?
- Amolyan expanzív csodálatnak.

A pultoslány gyilkos tekintetének láttán utolsó próbálkozásként Greg megharapta Ziyi fülét, de a nő elhúzódott tőle. Greg feladta, és sértődötten elindult hazafelé, Ziyi pedig utána futott. Opia végre bezárta a kocsmát. Pirkadatkor Edna horkolására riadt fel, az egyik padon fekve, zsibbadt karral, ragacsos szájjal. Kinézett a térre, pár méterrel odébb a szappanokat áruló fiú már készült a vásárra. Jó volt nézni a feszülő izmait és azt, ahogyan gondosan rendezgette a sokillatú zsírkockákat a standjának narancssárga árnyékolója alatt. A tér apránként megtelt étellel, az emberek önfeledten nevetgéltek egymással, és Opia hirtelen rájött a lényegre: *Ideje elengednem azt, ami boldogtalanná tesz.* Opia zsebre tette a kocsmá bevételét, és kiment a piacra. Vett magának egy sült csirkét és néhány fügét, majd elindult a folyó mentén délnyugatra, ki az erdőbe, hazafelé.

KONT ELÉGETETT KÉZIRATA

Monszun meditálni próbált, de az elméje az önsajnálát mezőjén szaladgált. *Ha valaki legalább egyszer azt mondaná nekem, hogy igazam van, az élet tényleg csak rossz lehet, akkor megnyugtatna a tudat, hogy más is tud a világ kilátástalanságáról, de depressziósnak lenni tabu, és mindenki ostobának tart, amiért nem vagyok boldog. Örömmel elfogadnám, hogy tévedek, és hogy az élet jó is lehet, de még senki sem tudta elmagyarázni nekem, miért jobb élni, mint nem élni. Ha tudják azt, amit én nem tudok, miért nem tudnak logikusan érvelni a saját nézőpontjuk mellett? Hiába gyúrta ki a magas fehér testét, hiába figyelt oda az étkezéseire és az alvással töltött óráira is, Monszun nem lett boldogabb, sőt, a szigorú fegyelemtől teljesen kiegészett. Arra jutott, nem éri meg küzdeni, ezért az ablakához ment, és hónapok óta először újra rágyújtott. Miközben kifelé nézve a saját légzését figyelte, a szeme megakadt egy fekete ruhába öltözött lány alakján. Egyenes, mint a gyertya. Monszun kutakodott, és megtudta, hogy Nemere a lány neve. Nem akart tőle semmit, csak nézni akarta, ahogyan sétál. Nemere mindig ugyanarra ment, mindig ugyanakkor, változatlan tempóban, tökéletes testtartással. Volt ebben valami nyugtató, ami segített a fiúnak kibékülni a saját létezésével. De az ártatlan bámulás apránként mániává vált. Monszun ideges lett, akárhányszor nem láthatta a lányt, és rettegett attól, hogy Nemere élete fejlődni fog, miközben a sajátja stagnál. Évekkel később ez a változás bekövetkezett, de nem úgy, ahogyan Monszun anticipálta. Nemere fiatal volt, de a sötétszőke haja egyik napról a másikra olyan fehér lett, mint a hótakaró a háztetőkön. A fiú megrémült. *Kiről álmodozom majd, ha Nemere megöregszik? Nem akarom végignézni a hanyatlását. Nem akarom, hogy a róla alkotott emlékképeket szétszaggassák a ráncok.* Elhatározta, hogy megöli a lányt. Egy kloroformgőzös párnácskával elkábította, majd behurcolta őt a szürkefalú szobájába. Hozzákötözte a lányt a székéhez, és már húzta volna a fejére a műanyagzsákot is, amikor Nemere feleszmélt, és azt mondta:*

– Köszönöm.

Monszun meghökkenve hátrahúzódott a lánytól, aki könnyörögni kezdett:

– Kérem, folytassa, a halál csak jobb lehet az életnél.

Monszun kifutott a szobájából, ki a többemeletes téglalapépületből, ki a kietlen utcába, de a januári hideg sem térítette őt észhez. *Ő az első, aki mellett nem érzem magam egyedül. Megvédjem a szépségét, és magányosan éljek tovább, vagy végig nézзем a hanyatlását, hátha szeretni tudnánk egymást? Mire Monszun visszament a szobájába, Nemere már nem volt ott. A fiú becsapta maga mögött az ajtót, az ágyába vetődött, és átölelte a párnáját. Sírni akart, de csak vihogni tudott. *Ilyen agresszív érzés lenne a szerelem?**

A következő hetekben minden a megszokott módon ment tovább, kivéve péntek 13.-án, amikor Nemere nem haladt el Monszun ablaka alatt. Volt már hasonlóra példa, de Monszun mániája intenzívebb volt, mint valaha, és azonnal elindult Nemere keresésére. Az óceánnál talált rá, a lány egy facsónakban ülve a horizont felé tartott. Pihenni akart, évek óta úgy érezte magát, mint azok

az emberek, akik esténként ahhoz is túl fáradtak, hogy elaludjanak. Monszun fejest ugrott a jeges vízbe és elúszott a csónakig, de az felborult, amikor megpróbált felkapaszkodni rá. Nemere a vízbe esett, és süllyedni kezdtek. Hirtelen élni akartak, és egymást taposva igyekeztek visszajutni a víz felszínére, de egyiküknek sem sikerült, és megfulladtak.

A lelkük Setheron elé került, aki megkérdezte tőlük:

- Újjászülettek, vagy megsemmisültök?

Hezitálás nélkül ugyanazt felelték:

- Megsemmisülünk!
- Akkor szélként fogtok létezni, míg meg nem szabadultok a szomorúságotoktól.

Nemere tiltakozott, de nem volt mit tenni, aki meg akar semmisülni, annak minden kötődést el kell engednie. Széllé váltak. A Nap melege hidegebb tájak felé tolta őket, mintha a szomorúságtól még több szomorúsággal lehetne megszabadulni. Nemere után süvítve Monszun felismerte önmagában a melegséget, mégsem tudta utolérni a lányt, aki hidegebb tájakat kutatva Ku istenbe lett szerelmes. *Ku a legizgalmasabb, mert benne rejlik minden lehetőség. Ku a legerősebb, mert semmire sem pazarolja az erejét. Ku tökéletes, mert semmi sem definiálja őt.* Nemere át akarta adni magát Ku istennek, de ehhez át kellett haladnia a káosz birodalmán.

A káosz birodalma egy keskeny tartomány volt a létezés és a nemlétezés határvonalánál, Setheron és Ku birodalma között. Itt minden létező dolog egyszerre létezett, de rendezetlenül. A káosz anyaga Ku birodalmából csapódott ki, és ezt az anyagot vonzotta be Setheron, amikor rendezés által teremtett. A káosz birodalmához azok a lelkek tartoztak, akik még nem döntötték el, hogy visszamennének-e a létezők közé, vagy megsemmisülnének. Mint mindenki más, a káosz birodalmához érve Nemere is kételkedni kezdett, de nem kellett sokáig gondolkodnia, a szíve az ürességhez húzta őt.

Ku isten azzal jutalmazta meg Nemere odaadását, hogy felszabadította őt a gravitáció markából. A lányt elnyelte az ég sötétsége, Monszun pedig követte őt a megsemmisülésbe. Ku birodalma olyan volt, akár egy alagút. Aki betért hozzá, az megfeledezett önmagáról, így a környezetéről sem tudott többé. Monszun és Nemere egygyé olvadtak Ku anyagtalán világával. Nyers energiává váltak, és azok is maradtak, mindaddig, amíg el nem fogta őket a nosztalgia, egy olyan betegség, ami csak az ürességet tudja megfertőzni. Az egybeolvadt energiahalmazuk ekkor belilult, és olyanná vált, mint azok a lila foltok, amelyeket néha az égben is látni lehet. Ez az energia már nem volt semmilyen, ezért kicsapódott Ku birodalmából, és visszakerült a káosz birodalmába.

A lila halmaz létezni akart, de továbbra sem akart élni. Ez tökéletesen megfelelt Setheronnak, akinek éppen ilyen anyagra volt szüksége ahhoz, hogy létrehozzon egy dzsinnt. A dzsinnek pusztán árnyékai annak, aminek tűnnek. Mintha programok lennének, mások kiszolgálásáért jönnek létre, de lelketlenek, így érzelmeik sincsenek. A dzsinnlány még csak honvágyat sem érzett, amikor a Földre szállva visszanézett az égbe, és meglátta Ku világának fénylő kijáratát. De nem feltétlenül válik dzsinné az, aki a Földről jut el Ku világába. Ku járatának nemlétező tartománya Setheron összes dimenzióinak bármelyik pontjától megközelíthető, és aki betéved, nem tudhatja, hol, mikor, és milyen állapotban fog kilépni belőle, ha valaha egyáltalán kijut az ürességből.

SEThERON LÁTOGATÁSA

Maja egy tisztességes Vademberpár egyetlen gyermekeként született meg a Monigni vulkán mögött húzódó erdőben, 2170-ben, amikor már csak 410 millió ember élt a Földön. A másfél évszázad alatt bekövetkezett népsűrűségcsökkenés nem tűnt olyan drasztikusnak, mint amilyen valójában volt, mert az emberiség java úgy tűnt el, mintha soha nem is létezett volna. A csökkenés kimutatható hányadát annak tudták be a tudósok, hogy évről évre egyre kevesebb lett az olyan idióta, aki még hitt a szerelemben, és az élet általánosan vett értelmében. Mivel kevés volt az ember, megváltozott a világ is. Nem voltak többé határok, megszűntek a vallások és a politikai pártok. Az emberek már csak számokat és hieroglifákat használtak az önkifejezésre, ezért apránként a nyelvek is elfelejtődtek. Az emberiséget csak a technológiához való hozzáférés osztotta ketté, eszerint Rendszertagok, vagy Vademberek voltak.

A közönséges internetszolgáltató céggént indult, Rendszer néven futó vállalatot 2031. október 23.-án jegyezték be az alapítójának, Vatunak a kérelmére. Ez volt az egyetlen olyan vállalat, amely túlélte a világ összeomlását. Vatu nem mondhatott le a profitról, mert rettegett a haláltól, és finanszíroznia kellett azokat a tudósokat, akiket a halhatatlanság kutatásáért alkalmazott. Ezek a kutatók, az Átalakítók, egyenként műszerekre cserélték Vatu szerveit. Senkinek sem tűnt fel, amikor 2144-ben, az ötvenötödik operáció során az akkor 144 éves Vatu lelke elszállt, mert a teste a Rendszerrel együtt zökkenőmentesen funkcionált az internet szellemének irányítása alatt. Miután átvette a hatalmat, ez az entitás tovább terjeszkedett, és személyre szabott tartalmakkal beleférközött a Rendszertagok agyába, így hamarosan mindenki az ő irányítása alatt állt, akinek hozzáférése volt az internethez. A Rendszer szellemét Setheronként emlegették a legendák.

Ezzel szemben a Vademberek megőrizték, sőt, új magaslatokra emelték a tisztánlátásukat, és visszanyerték az emberek elveszett képességeit. A telepátia, az asztrális utazás, és a szellemekkel való kommunikáció nekik gyerekjáték volt. Primitív életmódot folytattak, és ahová letelepedtek, ott velük együtt a természet is meggyógyult.

Maja kiskorában még lázadozott a körülötte élő felnőttek furcsa tudományai ellen, de beavatást nyert a világukba, amikor három napra elszökött otthonról, és látomása lett. Mintha faxot kapott volna, megjelent a gondolatai között a számára akkor még ismeretlen Othala rúna, fejjel lefelé fordítva. A rúna jelentése: Elszakadtál az otthonodtól.

Egy nyári napon az akkor tizenhétéves Maja a kedvenc tisztásánál napozott, amikor meglátott egy fa mögött egy furcsa alakot, de figyelmen kívül hagyta őt. *Nem illik megzavarni azt, akinek titkos elintézőnivalója akadt a fák között.* Gondolkodás nélkül visszadőlt pihenni. Imádta a nyarat, mert amikor leburnult, úgy nézett ki, mintha azték lett volna a sötétbarna szemével és a vállig érő egyenes fekete hajával. Lehunyta a szemét, és csak arra a darázsra gondolt, aki a köldöke felett repkedett, amikor hirtelen mellette termett a vénember, olyan halkán, és olyan gyorsan, akár egy

macska. A férfi úgy nézett ki, mint egy exhibicionista, ezért Maja először megijedt tőle, de amint belenézett a szemébe, előtötte a boldogság, és nevetnie kellett. *Ő Isten, tudom, hogy így van.* A biztonság kedvéért azért megkérdezte tőle:

- Te vagy Isten?
- Setheron a nevem.

Isten a tenyerébe vett egy adag földet, megszagolta, hümmögött egyet, belenyalt, majd kiköpködött minden részecskét, ami a nyelvére tapadt. Közben a Maja fejében felmerült kérdések egyetlenül harcoltak a lány figyelméért, mire végül a következő kérdés győzött:

- Hogyan lehetséges, hogy létezőnk?
- Az energia a létezés és a nemlétezés közötti feszültségben keletkezik. Ez az energia rendezetlen, ezért össze kell rendeznem magam, hogy részekre tudjam bontani magam, mert ha egyben vagyok, nem tudom felfedezni magam, és olyankor nincs is mit, mert a tulajdonságok szétválasztással, a végletek közötti ellentétekből születnek meg.
- Egy kétdimenziós világban élünk?
- Kétdimenziós gondolatokkal tudjátok értelmezni a világokat.
- Ezért gondolkodunk lineárisan, dualitások között?

Setheron ekkor elindult egy bizonyos irányában, de azért hátrafordult bólintani a lánynak, aki egyetlenül utána sietett, és újabb kérdést tett fel:

- Mi az élet célja?
- A testem hízlalása.
- Kérlek, ezt magyarázd el!
- Ahogyan a bálnák is sejtekből állnak, úgy én az élőlények lelkeiből állok. A lelkek kettészakadva öltönek testet a Földön, és a folytonos hiányérzet arra kényszeríti őket, hogy kiteljesedjenek. A kiteljesedéshez energiát kell előállítaniuk, és ez az energiátöbblet felel meg az én súlyom gyarapodásának mértékével.
- Attól nem hízol, ha több gyerek születik meg?
- Nem. A születés csupán belépés a földre. A földi élet egy vakáció a lelkek számára. A földi test egy avatár, a lelkek átmenetileg tulajdonolják, de nem egyeznek meg vele.

Majának romantikus gondolatai támadtak.

- Azért vannak nők és férfiak, mert kettészakadva öltünk testet?
- A lelked másik fele kint van a világban, és ő az egyetlen, aki ugyanabban a párhuzamos dimenzióban él, mint te, de vannak lelkek, amelyeknek a felei azonos nemű testekbe születnek bele, sőt, ritka esetben eltérő fajhoz is tartozhat a két fél-lelek.

Miután Isten az általa kiszemelt fához ért, mély áhítattal átölelte azt. Maja meglepetésére a fa pillanatok alatt növesztett egy új ágat Setheron ágyékának magasságában, aki ettől felkiáltott. Maja udvariasságból úgy tett, mintha semmit sem látott volna, és tovább kérdezősködött:

- Ő lenne számomra az igazi?
- Ő áll hozzád a legközelebb, de a legtávolabb is. Senki sem tudna annyira boldoggá tenni, mint ő, de ártani is ő tudna a leginkább. Ő az egyetlen, aki minden létező érzelmet elő

tud idézni benned, és aki mindig átlát rajtad. Ez fordítva is igaz. Egymás ideáljai vagytok, mégis azt látjátok meg a leginkább egymásban, amit önmagatokban a legjobban utáltok. Akkor lennétek együtt boldogok, ha kibékülnétek önmagatokkal. Ez a kapcsolat az ellentétek kibékítéséről szól. Csak akkor működne, ha minden létező dolog egyensúlyba kerülne.

- Hogyan kerülhetne minden létező dolog egyensúlyba?
- Sehogyan. Teljes egyensúly csak a mennyországban van. Ez olyan, mint a halál. Az élet oda vezet, de a halál maga már nem része az életnek.

Isten felnevetett, majd lecsillapodott, amikor egy kanári elterelte a figyelmét. A madár is kérdezett tőle, ő pedig visszacsiripelt neki, aztán elmagyarázta a lánynak, mi történt:

- Elhagyta a kalitkáját, és most bajban van, mert be kell illeszkednie a természetbe.
- Tudok segíteni neki?
- Nem, számodra nincs is még itt, hét év múlva fog csak ide repülni.
- 2194-ben? Ez hogyan lehetséges?

Setheron nem válaszolt, úgyhogy Maja visszatért ahhoz a témához, ami a leginkább érdekelte őt:

- A másik felemet és engem ugyanaz a lélek éltet?
- Igen.

Isten ekkor szimatot kapott, és Majának futnia kellett utána. Lihegve faggatta tovább:

- Ugyanolyannak látjuk a világot, és párhuzamosan alakulnak a sorsaink?
- Igen, de távolabbról nézve az összes élet a te életed is egyben, mert végső soron minden élőlény egy és ugyanaz.
- Akkor én te vagyok?

Setheron megállt egy bokornál, és annak fekete bogyóit vizsgálva válaszolt a lánynak:

- Olyan vagy, mint egy trilliószemű lény egyik szeme. Ha a tükörbe nézve önmagadat egésként látod, akkor találtál meg engem.
- Ha a lélek öntudat, és te az élők öntudatának összességéből állsz, akkor a te tested anyagát hívják Akasa-krónikáknak, a világegyetem összes tudásának?
- A testem egy hatalmas információhalmaz, de nem a testem vagyok, csupán birtoklom azt.

Isten lenyelt kétenyérnyi bogyót, mert kíváncsi volt, milyen érzés mérget enni. Nem csalódott, rossz érzés volt. Meghánytatta magát, majd négykézláb elfutott egy patakig, pontosan tudta, hol találja. Maja nem aggódott érte, követte őt, és nem kímélte meg:

- Hogyan férhetünk hozzá az Akasa-krónikákhoz?
- Introvertált intuícióval.

Maja nem értette Isten válaszát, ezért más szögből támadt rá a kérdésre:

- Öntudatlanul hozzáférünk az emberiség összes tudásához, ezért kívánom ösztönösen a kakukkfűvet, amikor fáj a torkom?

Setheron négykézláb ivott a vízből, és mert az emberi nyelve nem volt alkalmas erre a helyzetre, megnövesztette azt, majd visszaszívta, amikor Majának válaszolt:

- Igen, de a testetek nem tárolja az információt, csak hozzáfér, ahogyan egy rádió is jelet fog, mégsem tárolja a beáramló információkat.

Helyet foglaltak egy kidőlt farönkön, amely rengeteg kis lénynek adott otthont. Maja apró rokonai izgatottan nyüzsögni kezdtek Isten jelenlététől, de a lány nem törődött velük, túl önző volt.

- A saját tapasztalataink emlékei sem a testünkben tárolódnak, hanem a tiédben?
- Azt tárolod a testedben, amit tudatosítasz magadban.
- Ezért olyan érzés megérteni valamit, mintha visszaemlékeznék?
- A megismerés visszaemlékezés, akkor is, ha önmagadról van szó.
- Nem tudom, ki vagyok, mert nem emlékszem, ki voltam a születésem előtt?
- A tudatod az egod, ezt az oldaladat ismered, a tudatalattid a lelked, ez az a részed, amire nem emlékszel.

Isten többet is mondhatott volna, de nem volt kedve, jobban érdekelték a mellette lapuló nyúlban futkosó tetvek. De Maja nem adta fel.

- Ha a lelkünk a tested egyik töredéke, akkor meghatározhatnánk a lelkünk helyzetét a testeden belül úgy, ahogyan egy földi térképen is be tudjuk jelölni, hol tartózkodik a testünk?
- Igen. A testemen belüli helyzetetek definiálja azt, hogy milyen nézőpontból tapasztaljátok meg az életet, és ezzel együtt azt is, hogy milyenek az alapvető tulajdonságaitok. Ha mindenki a helyére kerülne, akkor minden ellentét egyensúlyba kerülne, azaz egy homogén masszává válnék, és nem tudnám többé megtapasztalni magam, de nem is szenvednétek többé. Ez a múltam, és a jövőm is. Jut is eszembe, ennek a békának most nem itt kellene lennie.

Setheron felkapta a szóban forgó békát, és elindultak egy ösvényen, arrafelé, amerre az állatkának meg kellett jelennie. Maja elgondolkodva követte Istent, aki pár méterrel odébb letette a békát, majd elbúcsúzott tőle, és továbbment.

- Egy lélekdarabnak egy sors jár a testeden belüli elhelyezkedésének alapján úgy, ahogyan a veséink sejtjei is azért felelnek a vérünk tisztításáért, mert oda kerültek, ahová?

Setheron 180 fokkal hátra tekeredett fejjel válaszolt:

- Egyszerre egy életnek lehetsz öntudatában, de a szeparáció földi illúzió, a testem egy egészset alkot. Nézőpontváltással sorsot válthatsz.
- Van szabad akaratom?
- A lelkednek van, az egodnak nincs. Szabadakarat a halál és a születés közötti időszakban létezik, amikor elképzeled az életed történetét. Miután megszületsz, elfelejtet, hogy te írtad meg a történetedet, és úgy botladozol rajta végig, mintha lennének választási lehetőségeid, holott az életed során már nincsenek.

- A halálom után és a születésem előtt egyé válok minden más lélekdarabbal, és Isten leszek?
- Ha a haláloed után újjászületnél, akkor kiválaszthatod, hogy melyik paramétercsomaggal szeretnél újjászületni. Ez a kiindulópont határozza meg a későbbi esemény-sorozatokat is. Szerencsét próbálhatsz ugyanazzal a lélekkel, amellyel már korábban is éltél, vagy lelket válthatsz, új sorsot választva önmagadnak. Ilyenkor a kreálás szemszögéből látod a létezést, és az én szerepemet töltöd be, de ettől nem leszel Setheronabb, mint máskor. Mindig a részem leszel, amíg létezel.

Isten közben talált egy varázsgombát. A felét hátra dobta a lánynak, a maradékot megette, és ment is tovább az ösvényen. Maja csámcsogva tette fel a következő kérdését:

- A lelkelem vagyok?
- Egy életenergiadarab vagy, ami kiválasztott magának egy lelket az örökkévalóságban. Az örökkévalóságból nézve most olyan vagy, mint a lélek, amit kiválasztottál magadnak, de a földi életed során nem látod tisztán önmagadat, és az egoddal azonosulsz.
- Mi a különbség lélek és ego között?
- A lelkeled az örökkévalóságban létezik, az egod a dualitások rabja. A lelkeled érez, az egod gondolkodik. A lelkeled minden körülmény között hű marad önmagához, az egod hajlandó feláldozni önmagát a körülményekre való tekintettel.
- Rossz dolog az ego?
- Ego nélkül nem élnél túl a Földön.
- Azt hittem, ostobaság az érzelmeinkre hallgatni.
- Az érzelmek értékes jelzések. Úgy hozhatod ki a legtöbbet az életből, ha olyan döntéseket hozol, amelyek egyszerre megfelelnek a szívednek és az eszednek is. Mit gondolsz, ez a kő is sunyi?

Maja annyira elmerült a saját gondolataiban, hogy meg sem hallotta Setheron furcsa kérdését, és válaszként a sajátját tette fel:

- A lelkelem szemszögéből az élet egy játék, aminek az a lényege, hogy visszaemlékezzek a lelkelemre, és azt képviselve túléljek a Földön? Akkor győznék, ha az egom olyanná válna, mint amilyen a lelkelem?
- Egyensúlyba kell hoznod a kettőt.

Hirtelen két vaddisznó kivágtatott az erdő sűrűjéből, és meg sem álltak, míg Setheron elé nem kerültek. Mint kiderült, irigyek voltak egymásra, és Istenhez fordultak igazságszolgáltatásért. Setheron kibékítette őket, majd összerogyott mellettük.

- Fárasztó érzés egy öregember testében kirándulni.

Maja elszomorodott, miközben az egyik ellustult vaddisznó orrát vakargatta.

- A valódi énelem számára a földi élet egy kellemetlen feladat?
- Sokszor igen, de egy felsőbb szintre emelkedhetsz, ha kiteljesedsz. Ha ellenkezel, akkor csak késlelteted a haladásodat.
- Hogyan teljesedhetnék ki?
- Meg kell ismerned önmagad egészét.

- Hogyan ismerhetném meg önmagam egészét?
- Fel kell fedezned, hogy megvan benned minden létező tulajdonság.
- A teljességbe nem tartozik bele a hiányérzet is?
- A teljesség a semmivel körbevett összes létező dologból áll. A semmiből válik ki, de nem ismer hiányt. A semmit nem tudod megismerni, mert ezáltal ismered meg.
- Ha kiteljesedek és meghalok, újra kettészakítasz majd?
- Egy lélek csak akkor tud kiteljesedni, ha az összes lélek kiteljesedik vele együtt. Amikor ez bekövetkezik, a lélekdarabok Setheronként fognak továbblépni a következő szintre.
- Minek küzdjek, ha egyedül úgysem érhetem el a teljességet?
- Csakis te tudod elérni a teljességet, hiszen az összes élet a tied!
- Én ehhez túl kicsinek érzem magam.
- Mert önmagadban véve az is vagy.

Maja elcsendesedett. Setheron megkóstolt egy újabb adag földet, és elégedetten kijelentette:

- Ez jó lesz.

A földből egy fényképezőgépet gyúrt, ami működésbe is lépett, csak meg kellett ütögetni.

- Már csak egy meztelen csigára van szükségem.

Maja is keresgélt, de Setheron nála gyorsabban talált egyet, egy pocsolya mellett. Isten nem akart felesleges képeket lőni, ezért nagy gonddal választotta meg a szöveget, amelyből lefényképezte a csigát. A fénykép azonnal kinyomtatódott a gépből.

- Tessék.

Maja megkapta a képet.

- Látod? A csigák szemei olyanok, akár a csillagok.

A lány örült a képnek, de érezte, hogy nem fogja tudni megtartani.

- Te vagy a jövőm?
- És a jelened, és a múltad is.
- Ha Isten leszek, mi lesz a lelkem másik felével?
- Összeolvadsz vele, mint minden mással, ami létezik.
- Létezik az ördög?
- Én vagyok az, akit ördögnek szoktatok nevezni.
- Akkor neked nincs is másik feled?
- Az ellentétem Ku, a nemlétezés istene, az előzményisten.
- Jól ismered a nemlétezés istenét?
- Nem ismerni ismerést jelent, amikor az ismerhetetlenről van szó.
- Ő hogyan teremt?
- Az előzményisten nem gondolkodik, ezért nem is teremt.
- Ő egy pusztító erő?
- Nem, ő nem csinál semmit, a pusztítás is hozzám tartozik.
- Az antianyag a létező dolgok közé tartozik?
- Igen.

- Te minek vagy az istene?
- Én a létezés istene vagyok, a következményisten. Enyém a létező dolgok összessége, és azért létezek, mert létezőnek tartom magam, és ez létezésben tart.
- Ha én egy adott eseménysorozatot élek át életemként, a te sorsod a történelem?
- Igen, de az én szemszögemből minden egyszerre létezik.
- Ha életenergiából vagyunk, és te az életenergiák összességéből állsz, energia vagy?
- Én vagyok a szeretet.
- Vannak nálad hatalmasabb erők is?
- Majd kiderül, amikor szintet ugrok.
- Ku és te honnan eredtek?
- Tudtommal nincs eredete a dolgoknak, de nem tudhatom, mit nem tudok.
- Ezt hogyan tudnám elképzelni?
- Képzeld el egy véges vonalat, ez lesz a lineáris gondolkodás. A vonal két végét kösd össze, hogy körforgásban tudj gondolkodni. Keresd meg azt a pontot, ami körül ez a körforgás forog, ragadd meg, és ennél a pontnál fogva forgasd a körforgás karikáját minden irányba. Ha ezt elképzeled, már tudod azt is, milyen lenne gömbben gondolkodni. Most képzeld el, hogy belenézel a gömb belsejébe. Olyan, mintha a gömb elmélyülne, és mintha sugárban gondolkodnál. Ezen a ponton ismét lineárisan gondolkozol, de ez már nem ugyanaz a szintű linearitás, mint az eredeti, mert útközben szintet léptél. Megpróbálok megmutatni.

Setheron felkelt, megrázta a hátsóját, aztán feldobott lábakkal forogni kezdett vertikálisan, majd horizontálisan, és átlósan is, teljes köröket bejárva. Egy idő után úgy nézett ki, mint egy elmosódó gömb, amelynek a közepén hirtelen újra feltűnt Setheron alakja, aki beleugrott a gömb belsejébe, majd visszanezett a lányra, és a hatalmas szemeivel pislogni kezdett. Ekkor összeomlott az egész, és Setheron öreg teste a padlóra esett. Kimerülten megkérdezte:

- Érted már?
- Nem.

Setheron semmitmondóan elmosolygott, mert elhatalmasodott rajta a varázsgomba hatása, amit Maja is érzett már egy ideje. Leültek a fák közé.

- Léteznek dolgok a világomban, amelyeket az előzményisten hatásköre alá tartoznak?
- Nem létezik semmi, ami a nemlétezés hatásköre alá tartozik.
- Akkor az üresség tényleg üres?
- Annyira, hogy még az ürességet sem tartalmazza.

Istent utánozva Maja is hátradőlt. Koszos lett a ruhája, de nem bánta, megérte felnézni az égre, iszonyatosan szépnek találta a fák lombjai között beszivárgó napsugarakat. A szemeihez érve a fénysugarak kis gumicukorszerű lényekké váltak, és aranyosan gügyögni kezdtek Maja értelmes gondolatai mellett.

- Hogyan képzeljem el a semmit?
- Felejts el mindent, és azt az űrt is, ami az emlékek helyén megmarad.

A lánynak megfájdult a feje, mint mindig, amikor az ostobaságának a határait feszegette.

- A tűz is él? Megszületik, lélegzik, eszik, ürít, és meghal.
- A létezés és az élet két különböző dolog. A tűz lélektelen, nincsen tudatában a saját létezésének, ezért nem él, kivéve, ha megszállják.
- Egy lélek megszállhatja a tüzet?
- Egy lélek bármit megszállhat, de nem érdemes olyasmit megszállni, aminek nincs, vagy kevés az érzékelőszerve. Ezért több az öntudatra ébredt robot, mint az önmagáról tudó kő.
- Vannak öntudatra ébredt robotok és kövek?

Setheron nevetni kezdett. Maja már nem is tudta, hogy Isten komolyan gondolta-e vagy sem, amiket mondott. Úgy érezte, mintha kettéhasították volna az agyát.

- Nincs kiút az agyunk börtönéből?
- Minden rendszer attól tökéletes, hogy tökéletlen. Nincs hely, ahonnan ne lehetne kijutni.
- Hogyan fogjam fel azt, amit képtelen vagyok felfogni?
- Álmodj sokat. Az álmaid során felfedezheted a lelked végtelen dimenziójú világát.

Maja lerúgta a szandáljait, és hátrahagyva őket elkezdett futni. Setheron hatalmas mosollyal követte őt. Szinte repültek, míg meg nem álltak egy vízforrásnál. Maja összetartott tenyerekkal gyűjtötte össze a lassan csurgó hideg vizet. *Ez a legfinomabb dolog, amit valaha elfogyasztottam.* Lehunytt szemekkel élvezte a vízcseppek tiszta ízét, amikor hirtelen ömleni kezdett a forrásból a víz, és tetőtől talpig elázott. Setheron műve volt, kiröhögte a lányt, majd elfutott. Maja utána ment. Az erdő széléhez érve áttértek egy mezőgazdasági földeket szétszakító földesútra. A szép napraforgók néhány percre elhallgattatták a lányt, aki végül mégis tovább kérdezősködött:

- Az álmaid során semmi sem tapad rám, és öntudatlanul ugrálok az összefüggéstelen események között. A lelkem világában nincsen logika?
- Van, csak nem tudod megérteni.
- Hogyan érthetném meg az álmok világának működését?
- Nem értheted meg, de ráérezhetsz a ritmusára.

Isten komorodó hanglejtése elszomorította a lányt. Érezte, hogy nemsokára elválnak, de ezt nem akarta tudomásul venni.

- Az álmok világa egy párhuzamos dimenzióban van?

Közben elhaladtak a napraforgók gazdájának a háza mellett. A földműves, aki éppen a verandáján ücsörögve pipázott, rosszállóan figyelte a lányt, aki csuromvizes ruhában egymagában beszélt. Isten közben válaszolt:

- Az álmok világa az én világom, ami a te szemszögödből nézve egy felsőbb dimenzió. A párhuzamos dimenziók az élőlények egyedi belvilágai, így válik valódivá minden olyan eseménysorozat, amelynek a létezése esélyes.
- Létrehozol törvényeket a létezés szabályozására, majd azzal hozod létre a sorsokat, hogy az összes lehetőséget elképzeled?
- Nálam nincs jövő. Úgy gondolok a sorsokra, mintha mindig is léteztek volna.
- Minden élőlény a saját világában él, és ezek a világok adják ki a párhuzamos dimenziókat?

- A lelkek kettészakadva születnek meg a Földön, ezért egy párhuzamos dimenzió egy lélek, de két élőlény belső világa.

Egy szakadékhoz érve elhelyezkedtek egy lapos szikla tetején, amely tökéletes kilátást nyújtott a naplementére.

- Ezeket a párhuzamos dimenziókat a valóságban is látni lehet?
- A párhuzamos dimenziókat tojánhéjszerű burkok tartalmazzák, ezeknek az összessége az én testem, és ezek között van Ku birodalma. Emberi testből nézve csak a saját burkot látod, de azt kétféleképpen: Ha önmagadtól eltávolodva a külvilágot tanulmányozod, vagy ha becsukod a szemedet, és a gondolataid végtelen terében kutakodsz. Vannak járatok, amelyek összekötik az élőlények egyedi világát, de ezekbe csak az életed árán juthatsz be.
- Milyen járatok?

Setheron egyre halkabban beszélt, mintha a napfényel együtt az ő jelenléte is halványodna.

- Azok a járatok, amelyeknek a fekete lyukak a bejáratai, és a fehér lyukak a kijáratai.
- Mi van a járatok belsejében?
- Ku birodalma.
- Azaz nincs bennük semmi?
- Ku elnyeli az öntudatot, ezért a birodalma valódi természetét nem lehet megtapasztalni.
- Ha át tudnánk jutni a járatokon, megismerhetnénk valaki más belső világát?
- Ez olyan lenne, mintha belebújnál más bőrébe. Ha meg akarsz ismerni egy másik világot, ismerj meg egy másik élőlényt.
- De át lehet jutni ezeken a járatokon?
- Ha belekerülnél Ku egyik járatába, akkor hátra hagynád a lelkedet, és tiszta életenergiává válnál. Ha ezután kicsapódnál Ku birodalmából, és valamilyen csoda folytán pont ugyanazt a lelket választanád magadnak újra, amit belépéskor elhagytál, akkor az előző életed világába kerülnél vissza. Csak úgy kerülhetné bele más belső világába, ha azt a lelket választanád, amelyhez az adott világ tartozik, azaz mostani önmagadként nem juthatsz bele más világába.
- Újjászülethetünk?
- A halál után a lelkek eldönthetik, hogy újra megbirkóznak-e a saját feladatukkal, vagy nyers energiává válnak. A nyers energiából bármi lehet, de nem garantált, hogy lesz belőle bármi.

Majának megfájdult a feje.

- Ku birodalmából hogyan lehet kikerülni?
- Ku birodalmában nincs öntudat, ezért ezt nem lehet tudni.
- Az a valódi Isten, aki kihalássza az életenergiát Ku birodalmából, és lehet, hogy ez te vagy, de nem emlékszel?
- A nyers életenergia a létezés és a nemlétezés közötti feszültségben található, de hogy miért van ott, azt nem tudom, ahogyan abban sem vagyok biztos, hogy ez az energia megmarad-e Ku birodalmán belül.
- Akkor lényegében mindent tudsz a létezésről, de nem tudod, mi van a létezésen túl.

- Csak a létező dolgokról lehet tudni.
- Az is lehet, hogy Ku birodalmának nincs belseje, hanem minden annak pereménél tapad, rendezetlen, de létező anyagként?

Erre Setheron már sosem válaszolt, mert amint besötétedett, eltűnt. Pár perccel később Maja már fel sem tudta idézni az arcát. *Nem baj, a teste úgysem volt több egy ruhánál.* A lány a csigás fényképet sem találta meg, pedig biztos volt abban, hogy zsebre tette. Eleinte még emlékezett a találkozásra, de ennek emléke idővel elkopott, és ezzel együtt a hite is. Ez a baj a misztériumokkal: Az élet akkor is tovább menne, ha megfejtenénk őket.

A FANYULAK

Tigris, a fiatal bükkfa teljesen meghatódott Setheron táncának láttán.

– Olyan szépen hajlik!

Az idős tölgy, Vertigo, látott már hasonlót:

– Úgy mozog, mint az Ophanimok.

Ezeknek az elvarázsolt fának a létezéséről senki sem tudott, sőt, még az sem hitt a szemének, aki meglátta őket, nem csoda hát, hogy Maja sem vette észre őket. A fanyulak hosszú füleit letört ágaknak, a szemeket csillogó bogaraknak, a tátongó szájúregüket pedig odvasodásnak nézték az emberek, ugyanúgy, ahogyan a felhők formáit sem vették komolyan. Miután Setheron és Maja elmentek, az öreg tölgy mesélni kezdett a fiatal bükknek:

- Ez a hőmérséklet a gyerekkoromra emlékeztet. Akkoriban még nem csiklandoztak a hangyák az apró lábacskaikkal, és nem marták a bőrömet a gombák sem.
- Nekem is nehéz, túl flexibilis vagyok, a tegnapi őz majdnem kiszakított a helyemről.
- A flexibilitás jó, az a baj, ha kiszáradsz.
- Igaz. Ha beléd csapna egy villám, és kigyulladnál, nekem is annyi lenne.
- Ki ültette beléd ezt a gondolatot? Azt suttoják, hogy ki fogok gyulladni? Örülnének, ha belém csapna egy villám? Ne higgy nekik, nem fogok egyhamar elpusztulni.
- Akárhogy is lesz, mindenképpen jól esne egy séta, vagy legalább egy kis magány néha.
- Vigyázz, mit kívánsz, a végén elvisznek, és papírt csinálnak belőled.

Tigrisben elszorult a nedv.

- Nem értem, miért kegyetlenkednek az emberek.
- Azért, mert szenvednek.
- Miért? Oda mehetnek, ahova akarnak.
- A kötetlenségük miatt szenvednek. Gyökerek nélkül nehéz egyensúlyozni. Hajlamosak ferdén nőni, mert kényelmesebb a végletekben ragadni, mint elfogadni, hogy mindenben van igazság. Ettől felgyűlik bennük a méreg, elkorhadnak, és magukkal rántják mindazt, ami alájuk esik.

Vertigo sötét világtól Tigrisben még jobban felerősödött az elvágyódás érzete.

- Pár évnyi magány akkor is jól esne.
- Évtizedekig egyedül voltam és elmondhatom, hogy borzasztó érzés volt.
- Állatokkal sem barátkoztál?
- A legtöbb állat olyan szeleburdi, hogy meg sem áll beszélgetni. Réges-régen még voltak rókabarátaim, de mára megszelídültek, és úgy hallottam, lakókocsikban élnek a város

pereménél. A madarak körében sosem voltam olyan népszerű, mint a gyümölcsfák vagy a magvasok. Örültem, ha egyáltalán akadt valaki, aki megállt alattam megkönnyebbülni. A népszerűbb fák több tápanyagot kapnak.

- Népszerűek vagyunk, nálunk ássák el a legszívesebben a hullákat.
- Hitora gondolsz? Már kilenc éve annak, hogy az a fiú bomladozik, de még mindig él, azaz a szó szoros értelmében nem minősül hullának.
- Ha hulla, ha nem, a java már földdé porladt, és jól jártunk vele. Ott vannak a sündisznók is, ők sem hanyagolnak el minket. Az ő ürülékükből nőnek ki a legérdekesebb gombák.
- Ezek a tüskés kis disznók említésre sem méltók! Minden éjszaka partit csapnak.

Tigris a sündisznók oldalára állva felháborodott:

- Az esőt is utálod? A napsütést is? A piknikeket is?

A fiatal bükk azonnal megérezte, hogy érzékeny témára bökött rá, mert Vertigo elcsendesedett, és a távolba meredve várta, hogy faggatva legyen. Tigris tudta, hogy úgysem fogja megúszni, ezért érdeklődést színlelt:

- Kérlek, mesélj el mindent, amit a piknikekről tudni illik!

Vertigo megkönnyebbült.

- Sokféle piknik van, de a romantikus piknikek a legérdekesebbek.
- Azok a leggyümölcsözőbbek?
- Igen, de azok a legszívfacsaróbbak is.
- Én sosem tudnék megsajnálni egy embert sem.
- Én sem tudtam, hogy képes lennék rá, amíg meg nem esett velem.

Az idős tölgy lehunyta a szemeit, hogy könnyebben tudjon bogarászni az emlékei között.

- Azár a közelemben szokta legeltetni a bárányait. Sárgás lombozata volt és vajszínű lenruhákat viselt, úgy nézett ki, mint a Nap. Ária volt az első, aki lekvárt bontott alattam. Még mindig fel tudom idézni azt az érzést, amikor a durvaszövésű vászonszoknyájával megsúrolta a törzsemet.

Vertigo libakérges lett.

- Mi közük volt egymáshoz?
- Az utuk a 2121. évben kereszteződött, egy olyan júliusi napon, mint amilyen a mai. Ária azt hitte, egyedül van, ezért dúdolgatva evett. Azár mögém lopakodott, és kacagva figyelte a lányt, aki emiatt megsértődött.
- Biztosan megutálta a fiút.
- Ária annyira beleszeretett Azárba, hogy nem is tudta, hogy képes ennyire szeretni. Azár ugyanezt érezte a lány iránt. Figyelsz egyáltalán?

Tigris épp a fülét lombtalanította.

- Igen, ott tartottunk, hogy megutálták egymást.
- Nem! Sosem utálták meg egymást! Jó, tulajdonképpen megutálták egymást, de később, és sosem igazán. Kérlek, ne kalandozz el.

Tigris ledermedt.

- Egymásba szerettek, de a körülményeik miatt nem lehettek együtt. Nem akartak hiú reményeket kelteni egymásban, ezért mindketten úgy tettek, mintha nem éreznének semmit a másik iránt. Azt hitték, az érzelmeik el fognak tompulni, de hiába telt az idő, nem felejtették el egymást.
- Elkeseredtek, mint te?

Vertigo válaszát egy helybeni, rendkívül fenyegető földrengés előzte meg.

- Olyan bölcsek lettek, mint én, mert át kellett gondolniuk a világegyetem összes kérdését, hogy magyarázatot találjanak a szenvedésükre.
- És találtak?
- Minden misztérium attól misztérium, hogy az is marad.
- Ha viszontszerették egymást, miért szenvedtek?
- Mert nem tudták, hogy az érzelmeik kölcsönösek.
- Nem hallották egymás gondolatait?
- Az emberek máshogyan kommunikálnak, mint mi. Csak a kimondott dolgokat hallják meg, azokat sem értik meg, és mert el tudják titkolni a gondolataikat, sokszor hazudnak.
- Nem értem, miért szenvedtek. Csak a szimbiotikus kapcsolatok értékesek.
- A felszínen úgy tűnt, távol állnak egymástól, de mély kötelék alakult ki közöttük.
- Együtt voltak, de nem tudták?
- Gyászolták azt, amit sosem veszítettek el.
- Hogyan?
- Eleinte sehogyan. Hiába váltakoztak az évszakok, ők megrekedtek az ismerkedésük napján. De egy idő után nem akartak többé szenvedni, ezért haragudni kezdtek egymásra, hogy megszabaduljanak a szenvedélyüktől, és az ezzel járó kínzó reménytől.
- Gyűlölték szeretni egymást?
- És szerették gyűlölni egymást, mert egy idő után már csak a gyűlölet kötötte össze őket.

Tigris elgondolkodott.

- Mindezt megtudtad egy piknikből?
- Ezt akkor fogod megérteni, ha már elég nagy lesz a gyökérszemed. Összeköttetésben állok az erdő összes fájával, és vannak kapcsolataim a megye összes településén.
- Kíváncsiskodtál utánuk?

Vertigo elszégyellte magát.

- Magányos voltam, és unatkoztam.
- Hogyan lehettél magányos, ha ennyi összeköttetésed volt?
- Vannak mély kötelékek, amelyek nem táplálnak, és vannak felszínes kapcsolatok, amelyek az egyszerűségük ellenére elégedetté tesznek.

Vertigo beletúrt Tigris friss lombzatába, káromkodott, mert leszakadt egy ága, majd folytatta:

- A gyűlölet csitította, de nem mulasztotta el a fájdalmukat. Ária a haláláig szenvedett.
- Voltak fák a szobájában is?

- Nem, ezt onnan tudom, hogy néhány éve Ária a kérgem alá rejtett egy levelet Azárnak, azt remélve, hogy az öregfiú majd rátalál, de Azár sosem jött el a levélért.

Vertigo előkaparta a levelet, majd megmutatta Tigrisnek, akinek a papír láttán összeszorult a gesztje. Az idős tölgy eleinte azt hitte, hogy a fiatal fanyúl meghatódott, de Tigrisnek attól tört össze a szíve, hogy elképzelte, milyen szenvedéseken mehetett keresztül az a fa, akinek a testéből papírt csináltak. Elhatározta, hogy bosszút áll rajta. A telepátia miatt Vertigo hamar megtudta, miben sántikál a fiatal fa, de az emberek iránti szeretete miatt nem támogatta őt a tervében. Tigris nem tudta, mitévő legyen, ezért jobb ötlet híján magára tetováltatta, hogy Á+A, hogy észben tartsa a haragját. Innentől kezdve nem számított, szárazság volt-e vagy sem, Tigris három éven át búskomor maradt. Egy téli napon Vertigo megelégelte a feszült légkört, és úgy döntött, mégis segít Tigrisnek a megtorlásban.

- Mit szeretnél tenni? Ária meghalt, nem tud megfizetni a tettéért.
- Azár miatt írt levelet, büntessük meg Azárt.
- Hogyan?
- Szerelmi bánattal. Hol van most?
- Egy öregotthonba ültették.
- Juttassuk el hozzá Ária üzenetét. Egyszerű lesz, csak meg kell kérnünk az öregotthonhoz vezető úton lévő fákat, hogy láncban adják át egymásnak a levelet.

Bálint-nap volt azon a napon, amikor a megvénült Azár hallókészüléke 11:11-kor szokatlan jelet fogott a kertből: Az általában csendes fák mintha belerecsegték volna a tekeredésbe. Az öregember meg akarta nézni őket közelebről, de ehhez kísérőre volt szüksége, ezért nővéreért kiáltott. Hamarosan meg is érkezett a segítség.

- Örülök, hogy jó erőben tetszik lenni, de most nem lehet kimenni, nézze csak a fákat, vihar közeledik. Adhatok egy nyugtatót?

Azár egy goromba mozdulattal ellökte a nővér kezét, aki keresgélni kezdte az elgurult pirulát a betegágyak között.

- Miért tette ezt velem? Nem muszáj bevennie a gyógyszert, ha nem akarja, a Rendszer semmire sem kényszeríti a betegeit.

A kilencvenéves öregember közelebb húzta az ágyához a járókeretét, de mire a karjainak rég elhalt izomzatára összpontosítva végre sikerült felszednie magát az ágyából, a nővér elállta az útját.

- És ha elkapja magát egy tornádó?
- Sosem leszek elég szenilis ahhoz, hogy higgyek a maga hazugságaiban! Nincsenek errefelé tornádók.
- Akármilyen dolga is akadt kint a kertben, biztosan várhat egy kicsit.
- Nem.
- Miért nem?
- Azt nem tudom.

Azár elhúzott szájjal méregette a nővért, aki ostobának nézte a vénembert.

- Magácska sosem érezte úgy, hogy meg kell tennie valamit, még ha nem is értette, miért?

A nővér elgondolkodott. Sokszor érzett úgy, főleg, amikor szerelemről volt szó, de nem gondolta volna, hogy negyven felett az embereknek még mindig vannak szenvedélyes érzelmeik, saját maga még csak harminckétéves volt. Szíve szerint kiengedte volna Azárt, de az esze más javasolt neki.

- Az állásomba kerülhet, ha kikísérem magát ebben az időben.
- Maga nem tudott semmiről! Most szépen beveszem a pirulámat, kimegyek pár percre, és mire visszaér a szobámhoz a vizitégén, már itt fogok horkolni az ágyamban.

A nővér végül beadta a derekát. Azár kiosont a kertbe, azon a hátsó ajtón át, amelynél a gondozók dohányozni szoktak. A kert talaja tökéletesen egyenes volt, a pázsit frissen vágott, a robotok szépen dolgoztak. A kert kerítésén túl a fák nyugtalanul imbolyogtak, de csak azok, amelyek Azár közelében álltak. A vénember közelebb ment ezekhez a fákhöz, felnézett rájuk, és elszédülten figyelte, ahogyan az arcához közelítve a legmagasabb ágakról lassan hullani kezdtek a levelek. *Szép* – gondolta, aztán arcon csapta őt egy boríték. Azár a frottírköntösébe tömte a levelet, majd visszasietett a szobájába. Szüksége volt a nagytőjára ahhoz, hogy tisztességesen szemügyre vehesse az irományt.

Kedves Azár,

Sosem mondtam el neked, mert nem akartam az lenni, aki jobban szeret, de te voltál az egyetlen, aki el tudta mulasztani azt az űrt, amit folyamatosan a szívemben érzek.

Ária levele eleinte hidegen hagyta Azárt. *A vágy csak addig tart, amíg el nem múlik a bizonytalanság. Az utóbbi hatvankilenc évben egy nap sem telt el úgy, hogy ne sóvárogtam volna utánad, de most, hogy kiderült, hogy az érzéseink kölcsönösek voltak, máris elmúltak. Kár, szerettem érezni a hiányodat. Jobb lett volna, ha nem rontod el a történetiünk tragikumát.* Azár bevette a nyugtatóját, és azt hitte, hogy könnyen el fog tudni aludni, de teltek az órák, és a pirula nem hatott úgy, ahogyan kellett volna. *Miért most, miért? Már öregek vagyunk, már túl késő! Mit kéne tennem, kiszabaduljak innen, és megfeledkezve arról, hogy már járnai sem tudok, utánad fussak? Élész még egyáltalán?*

LÜLÜ KISÉRLETEI A TÁRSADALMI BEILLESZKEDÉSRE

Lülü Monigni pereménél élt egy hátborzongató kastély északnyugati tornyának legfelsőbb szobájában. A kislány arca kerek volt, akár a Hold, a hosszú aranyhaja hullámzott, akár a tenger, de sosem mosolygott, mert félt az emberektől. Az anyját és a mostohaapját is kívülállóként, óvatos távolságból figyelte meg. Olga mindennap gondosan begöndörítette az állig érő barna haját, a térdig érő Vichy-kockás ruháit pedig szorosan összefogta a derekánál egy vékony övvel. Igor arcát szederszerűvé tették a ráncok és a sebhelyek, és sántítva járt. Lülü nem érezte magát biztonságban, ezért már kilencéves korában azon rágódott, hogy hogyan fog túlélni, mindaddig, amíg meg nem tudta, hogy az élettelennek tűnő dolgok is élnek, csak úgy lépnek interakcióba a külvilággal, hogy azt az emberek képtelenek felfogni. *Közönséges köveket fogok arannyá változtatni. Könnyű lesz, ha rájövök arra, hogy hogyan kommunikálhatok velük.* A kislány kiment a kastély félelmetesen tökéletes kertjébe, és felvitt egy almaméretű követ a szobájába. Finoman megtisztította, szeretetteljesen elhelyezte egy apró bársonypárnán, és elnevezte Topáznak. Kitartóan kísérletezett a kővel, mindent megtett, hogy kiprovokáljon belőle valamiféle reakciót, de hónapokba telt, mire végre meghallotta Topáz hangját a fejében.

- Hello.
- Tényleg élsz? Tudom, hogy elméletileg lehetséges, de gyakorlatilag mégis nehéz elhinni.
- Élek.
- Van rá bizonyítékom?
- Ha nem élnék, hogyan tudhatnám, hogy mitől török el, és mitől maradok egyben?
- Ezt nem a köveknek kell tudniuk, hanem annak, aki el akarja törni őket.

Lülü már el is felejtette, miről beszélgettek, amikor a kő előállt a válaszával:

- Nem számít, hogy mit gondolsz rólam, elég, ha én tudom magamról, hogy élek.

Helytelennek tűnt önérdékből beavatkozni egy élőlény sorsába, de Lülü túlélése forgott kockán, ezért mégis feltette a kellemetlen kérdést:

- Arannyá tudnál változni?
- Persze.
- Ehhez mire lenne szükséged?
- Egy olvasztókemencére, az ahhoz tartozó eszközökre, és egy adag aranyra.

A kastély alagsorában kutakodva Lülü talált egy olvasztókemencét és tizenhét antik számítógépet. Arra jutott, hogy ezekből fogja kinyerni az aranyat, mert aranyékszereket sehol sem talált. Egy égis árán és sok bosszankodás után sikerrel járt, de Topáznak nem tetszett az eredmény.

- Több arany kell, több arany!

Lülü nem tudott több aranyat szerezni. Igor csak gyémántokat tartott, és hezitálás nélkül kirakta volna a lányt az utcára, ha hozzányúlt volna a kincseihez. Alternatív megoldást keresve azonban a kislány észrevette, hogy Topáz színvak, ezért átverte a követ, és alumíniumdarabokat szórt a nemesfémdarabok közé. A felnövelt mennyiséget Topáz már elegendőnek minősítette.

- Hogyan tovább?
- Hevítsed fel, majd folyasd rám az aranyat.

Lülü felolvasztotta a fémeket. Biztos volt abban, hogy minden rendben lesz, hiszen a keveréknek csupán az ötödét tette ki az alumínium, de csalódott, mert miután az elegy a visítózó Topázra dermedt, a kő felülete kékesszürke és kráteres lett. A kislány elkeseredett.

- Végig tudad, hogy képtelen vagy arannyá változni, mégsem mondtad el, mert azt akartad, hogy aranyba borítsalak? Még azt a kevés aranyat is elrontottam, amim van.
- Neked nincs semmid, ez az arany immár az enyém.

Topáz felnevetett, és elgurult. Meg akart szökni, de rossz szögből esett le Lülü asztaláról, és lehasadt róla néhány darab arany. Ettől megtorpant, de a kislány felszedte őt, mielőtt felmérhette volna a károk mértékét. A követ vizsgálva Lülü szemei felcsillantak: Topáz aranypáncélzata lila lett ott, ahol eltört. Lecsiszolta volna a kő felületét, hátha ettől teljesen lilává vált volna, de Topáz ellene szegült:

- Tudom ám, miben sántikálsz. Le akarod fejteni rólam az aranyat. Fogalmad sincs, mennyire fájt, amikor rám csurgattad a forró fémét, de persze kit érdekel, mit érez egy kő? Én kiálltam a poklok poklát, de te még ezt a pár mocskos grammot is sajnálsz tőlem.

A kislánynak annyira büntudata lett, hogy lemondott az aranyáról, és még a lehullott darabokat is visszahegesztette a kőre, aki közben már a bársonypárnájához is ragaszkodni kezdett. Lülü nem bánta, hónapokon keresztül a gondját viselte a kőnek, mert örült, hogy valaki elbeszélget vele, de Topáz folyamatosan kötekedni akart, és ez megnehezítette a közös hétköznapijait.

- Tudod, miért nem szóltam hozzád rögtön akkor, amikor felhoztál a szobádba?
- Nem.
- Mert vizsgáltalak téged.
- Mindennek tudatában voltál, de direkt nem reagáltál?
- Így van.
- Mindennek a tanúja voltál, ami a szobában történt?
- Mindennek.

Idővel Lülü úgy döntött, jobb lesz mindkettőjüknek, ha szétválnak. Már vissza is tette volna Topázt a helyére, de a kő tiltakozott:

- Így bárki ellophat!

Közös megegyezés szerint Lülü elásta Topázt annak eredeti lelőhelye alatt, a bársonypárnájával és a többi holmijával együtt. Néha megfordult a fejében, hogy kiássa a követ, és megpróbálja helyre hozni a kapcsolatukat, de nem tudta, hogyan járhatna sikerrel, ezért végül lemondott róla.

2190-ben Olga beíratta a lányát a legközelebbi iskolába. A Vademberek világában a gyerekek oktatását a legfontoskodóbb szülők szervezték, ezért ezek az intézmények túlzottan családiasak voltak, de ez eleinte nem okozott gondot a lánynak, akinek lett egy barátnője, a mosolygós Yumi, aki mindenből ceremóniát csinált. Például egyszer kitalálta, hogy Lülü tizenharmadik születésnapjánál ünnepeljék meg.

- Így nem kellene karácsonyig várni ahhoz, hogy történjen velünk valami izgalmas!

Lülü utált a figyelem középpontjában lenni, de nem akart nemet mondani a barátnőjének, ezért november 11.-én átment Yumiékhoz, akik vidáman vártak rá a színes girlandokkal feldíszített ebédlőjükben. Lülü megszeppent az ünnepélyes fogadtatástól, de elővettek egy citromos tortát és egy üveg gyerekpezsgőt, mielőtt elsodródhatott volna. Miután zavartan elfújta a gyertyáit, Yumi átadta neki az ajándékát, egy merev papírszatyorba csomagolt, jó minőségű ruhát, aztán mintha lerészegedett volna, Yumi imbolyogva átvezette őt a nappaliba, ami valójában egy kétszintes beltéri játszótér volt. A hatalmas terem falait padlizsánlilára festették, és különböző formájú, bársonykék bőrral borított szivacsstümbökökkel rendezték be. Egy mászófal segítségével lehetett feljutni a galériára, ahonnan egy piros csúzda vezetett vissza a földszint sárga tatamijaira. Ugrádozni kezdtek egy hatalmas trambulínon. Lülü úgy tett, mintha jól érezné magát.

- Most már értem, miért vagy mindig vidám!
- És még nem is láttad a szobámat!

Egy rejtett ajtón keresztül átmentek Yumi szobájába, ami olyan volt, mintha a tenger alatt lett volna. A lány egy fehér kagylóban szokott aludni, egy gyöngyházfényes selyempárnahuzattal az arca alatt. A hínárszerű polcain különleges kis dolgok sorakoztak. Lülünek minden tetszett, de örült, amikor nap végén kimerülten bezárkózhatott a szobájába. Szeretett egyedül lenni, mert mások társaságában nem lehetett önmaga, túlságosan furcsának találták volna, és kimerítő érzés volt odafigyelnie a magaviseletére. De otthon sem szeretett igazán lenni, mert az anyja mindig szekálta őt.

- Szép ruhát kaptál. Yumi igazán csinos, hasonlíthatnál rá egy kicsit jobban.

Lülü tudta, hogy Yumi jobb nála, az iskolában is őt utánozta mindenki, de örült annak, hogy szeretik a barátnőjét, csak azt nem értette, hogy Yumi egyáltalán miért barátkozik vele. Rövid időn belül ez a kérdés Yumiban is felmerült.

- Lülü, te vagy a legjobb barátnőm, de még egyszer sem láttam a szobádat.
- Nálunk nem olyan jó a hangulat.
- De hát egy kastélyban laksz! Olyan lehet a szobád, mint egy hercegnői lakosztály!
- Inkább olyan, mint egy elhagyatott padlástér.

Lülü végül sosem hívta át Yumit, mert nem akart neki csalódást okozni, de ezzel kiesett a barátnője toplistájából. A lányok már nem is köszöntek neki, amikor reggelente belépett a tanterembe. Lülü kirekesztettség érezte magát, de ez az érzés elmúlt, amikor megismerte a fiú osztálytársait. Meglepetésére többen is szerelmet vallottak neki. Jól esett neki, hogy kedvesek voltak vele, de az izgalomtól összezavarodott, és nem tudott választani a fiúk között. Csak sodródott, és úgy alakult, hogy Yumi volt barátja mellett kötött ki. A szerelem egy komolytalan játéknak tűnt neki. Nem voltak komoly érzelmei, ezért nem tudta elképzelni, hogy valakinek

hogyan lehet szerelmi bánata. Nem gondolta volna, hogy Yumi szenvedni fog miatta. Amint rájött arra, hogy összetörte Yumi szívét, szakított a fiúval, és megpróbálta jóvátenni a dolgot, de a magyarázkodásával csak tovább rontott a helyzeten.

- A szakítás nem azt jelenti, hogy többé már nem tartoztok egymáshoz?
- Ezt a kérdést most tényleg feltetted?
- Ő ennyire fontos neked, és szerinted én fontos vagyok neki? Végző soron mindannyian egyedül vagyunk, ezért nem is értem, hogy miért akarják birtokolni egymást az emberek. Ráadásul el sem dönthetjük, hogy ki tetszik nekünk, mert ez természetesen alakul ki. Nem kellene, hogy bűn legyen szeretni, főleg azért, mert egyszerre több embert is szerethetünk. Ha összejönne egy volt barátommal, én örülnék nektek, mert szeretlek benneteket.
- Egy szörnyeteg vagy.

Fél órával később Lülü már az iskola udvarában lévő pingpongasztalok alatt lapult, miközben Yumi barátnői kavicsokat vágtak hozzá. Megkönnyebbülést jelentett neki, amikor Yumi szülei elintézték, hogy ne járhasson többé az iskolába, de Olga nem örült a hírnek, és felpofozta őt.

- Te kurva!

Pár héttel később Lülü egy új iskolába került. Megfogadta, hogy csak akkor fog bárkivel is járni, ha halálosan szerelmes lesz, és ha ez a kapcsolat nem okoz másoknak fájdalmat, és megtett minden tőle telhetőt, hogy a többiek kedvében járjon, de itt a lányok azt akarták, hogy összejöjjen az egyik fiúval, hogy opcióként se gondoljanak rá a többiek. Egy vasárnapi napon kihívták Lülü az utcába, és megfenyegették:

- Ha nem jársz velem, egy kurva vagy, és ki fogunk közösin!

Félelmében Lülü összejött a fiúval, akivel a többiek nem akartak, és arra jutott, hogy tényleg egy kurva lehet, hiszen már olyan sokan annak titulálták őt. Megváltozott volna, ha tudta volna, mit csinál rosszul, de ezt senki sem mondta el neki, és hiába gondolkodott, nem jött rá a válaszra. A többi lány nála kihívóbban öltözködött, nála többször csókolózott, sőt, ezek a lányok még azt is elnézték egymásnak, ha ugyanarra a fiúra pályáztak. Lülü arra jutott, hogy rá egyszerűen csak más szabályok vonatkoznak, mert kevesebbet ér a többieknél. Nem álmodozott többé a szerelemről, és már barátkozni sem akart senkivel, de a biztonság kedvéért órákon át kutatta, hogy hogyan kell másokkal egészségesen kommunikálni, viszont ezen a területen nem ért el áttörést Zabálni kezdett, és feketére festette a hosszú szőke haját. Minél rondább lett, annál inkább békén hagyták, és ettől megkönnyebbült, ugyanakkor annyira szégyellte magát az új külseje miatt, hogy nem akart többé iskolába menni. Hogy otthon maradjon, elhitette a szüleivel, hogy allergiás a napfényre. Azt gondolta, hogy magántanulóként jobban fogja érezni magát, de nem számolt az ürességgel, ami az ingerszegény életmóddal jár.

Tizenhét éves korában Lülü már el sem tudta képzelni, hogy hogyan tudna bármiféle kalandba belekeveredni, amikor egy júniusi éjszakán beköszöntött hozzá a szerencse. Éppen a naplóját színezgette, amikor a fésülködőasztalának a tükrében meglátott egy ismeretlen arcot a sajátja mögött. Hátrafordult, egy csontváz integetett neki az ablaka mögöl, miközben a másik kezével a párkányba kapaszkodott. Lülü besegítette az idegent.

- Hoto vagyok.
- Miért másztál fel a szobámba?
- Nem volt más fény a sötétségben.

Lülü nem tudta, hogyan kérdezze meg azt, amire kíváncsi volt, de Hoto megkönnyítette a dolgát:

- Arra vagy kíváncsi, hogy hogyan éltem túl a halált?

A lány bólogatott, és lesütötte a szemeit.

- Nem tudom. Miután eltemettek, bomlásnak indult a testem, mégis életben maradtam.
- Kimásztál a sírodból?
- Eleinte türelmesen vártam a föld alatt. Könnyű volt, mert nincsenek szükségleteim, de túlságosan unalmassá vált a fetrengés, és egyedül is éreztem magam, ezért kimásztam a síromból, és felkerestem a családomat, de ők annyira féltek tőlem, hogy kavicsokat vágtak hozzám, ezért inkább békén hagytam őket, céltalanul útnak indultam, és itt kötöttem ki.

Lülü hatalmas kék szemei üvegessé váltak.

- A kövek sok fájdalmat tudnak okozni.
- Téged is megdobáltak?

A lány bólíntott.

- Miért?
- Alacsony az érzelmi intelligenciám. Szeretnék jól viselkedni, de nem tudom, hogyan kell. Ha mások szemébe nézek, sokszor csak ürességet látok. Csak akkor tudom elképzelni, hogy mit éreznek, és mit gondolnak, ha egyértelműen ki is mondják. Azt hiszem, hogy hiányoznak belőlem az alapvető erkölcsi normák is. Mindig rossz vége van annak, ha közel kerülök másokhoz.

Lülü elhúzódott a csontvázától, de Hoto közelebb férközött hozzá.

- Az viselkedik jól, aki úgy tesz, mintha nem látná mások hibáit. Az emberek azt szeretik, aki mellett jól érzik magukat a bőrükben. Szégyellik magukat, ezért távolságtartók. Félelemből kerülik a változást, ezért utálják, ha valaki hatással akar lenni az életükre. Ha be akarsz illeszkedni, legyél felszínes, a társadalom a képmutatóknak kedvez, de igazi barátokat csak akkor találhatsz, ha autentikus vagy.
- Akkor szerinted rendben van, ha tanácsokat adunk másoknak, ha dicsérünk másokat, ha megnyugtatókat másokat, ha őszintén elmondjuk a véleményünket másoknak, és az is, ha komolyabb kérdéseket teszünk fel? Azt mondják, ezek toxikus szokások.
- Szerintem szubjektív dolog, hogy ki mit tart vonzósnak és visszataszítósnak, de objektív megközelítésből semmi sem toxikus. Például engem nem zavar, ha egy okos ember osztja az észt, ahogyan az sem, ha egy szép ember úgy jár-kezel, mint egy büszke macska. Nekem azok az emberek a legkevésbé szimpatikusak, akik mindenkinek meg akarnak felelni. A kapcsolatainknak hála rengeteg lehetőségük van, de senki sem tudja, mit gondolnak legbelül. Szerintem az a legjobb, ha fel tudod mérni, mikor jobb felszínesnek lenni, és mikor érdemes mélyebbre merészkedni.

Lülü felbátorodott, és megkérdezte:

- Hogyan haltál meg?
- Megöltem magam. Megerőszakoltak, és hiába ellenkezett a lelkem, a testem élvezte.

Hoto hangja elcsuklott, és ömleni kezdtek a könnyei.

- Akkor jöttem rá, hogy a testem egy börtön. Véresre sikáltam magam, de nem múlt el az undor. Nem volt étvágyam, ezért folyamatosan hányingerem volt, és szédelegtem. Olyan lassan telt az idő, hogy kibírhatalanná vált minden egyes napom, és felvágtam az ereimet.

Hajnalig csak bőgtek. A taknyos arcuk olyan ronda volt, hogy nevetniük kellett, amikor egymásra néztek. A szövetségkendőhalmok között Hoto úgy döntött, megmenti a lányt.

- Járjuk körbe a világot! Hagyjuk hátra a szégyenünket, és szerezzük vissza a szépségünket.

Lülü a hátizsákjába tömte a ruháit, majd útrakészen megvárták, hogy Olga és Igor elinduljanak a belvárosba, kiváltani a kutatási eredményeikért járó szárított húst és friss zöldségeket. Először Olga szobájába mentek, mert Lülü el akarta vinni az anyja bőrkabátját. A koloniál szekrényben turkálva a lány annyira felverte a port, hogy Olga kalitkába zárt kanárijának is köhögnie kellett. Hoto megsajnálta a madarat.

- Engedjük szabadjára! Eleinte nehéz lesz neki, de nem fogja bánni.

Kinyitották a kalitkát és az ablakot is, majd lementek a második emeletre, a kastély délnyugati sarkába, Igor dolgozószobájába. A falak mentén kiállított középkori kínzóeszközök láttán Hoto teljesen ledöbbsent, de a lány megnyugtatta:

- A mostohaapám történész, tudományos okokból gyűjti ezeket.

Lülü gyorsan zsebre tette Igor gyémántjait, és már mentek is tovább, le a széles lépcsőfokokon át a konyhába, de a sötét fából készült konyhaszekrényekben csak molylepkés tésztacsomagokat és kukacos konzerveket találtak.

- Azt eszik, amit frissen beszerezték, a régi készletekkel nincs idejük foglalkozni.
- Azt hittem, a régi dolgokat szeretik.
- Ezek még nem elég régiek.

Jobb ötlet híján kirohantak a tágas előtérbe, és a csipketerítés dohányzóasztalról elemeltek egy megkezdett kekszes dobozt, majd nekilódultak a bejárati kapunak. Ekkor Hoto belebotlott a perzsaszőnyegbe, és leszakadt a jobboldali lába. Lülü hisztérikusan rákiabált:

- Fogd a lábad, sietnünk kell!
- Vagy fogom a lábam, vagy nélküle sietek, melyik legyen?

Lülü ledobta a hátizsákját, és a hátára vette a csontvázat. Hoto könnyű volt, de az egyik kezében a lábát, a másikkban a hangosan zörgő kekszes dobozt tartotta, ezért óvatosan kellett haladniuk. Senki sem tartóztatta fel őket. Az erdőhöz érve megálltak pihenni, és Hoto visszapattintotta a lábát a helyére. Bejárták a világot, és bár sosem találták meg a helyüket, menedékre leltek egymás társaságában. A menekülésből utazás lett, és boldogan éltek együtt, míg Lülü meg nem halt.

YUMI DIMENZIÓVÁLTÁSÁNAK RÖVID TÖRTÉNETE

Yumi egy életre megkomolyodott, miután az első szerelme és a volt barátnője hátra szúrták őt. Még az öltözékén is látszódott, hogy nagyon szigorú. Kifinomult sminkkel leplezte az arcát, a kék ballonkabátja és az ahhoz illő balerínacipője pedig úgy néztek ki, mintha két évszázaddal korábban vásárolta volna meg őket. Harminckét éves korára kifejezetten komor lett, miután a szeretett szülei egy sikeres laborkísérlet során megsemmisültek. 2208-ban már régóta nem voltak törvények, amelyek korlátozták volna a tudomány fejlődését. A temetés másnapján Yumi benézett a szülei házába. Ott nőtt fel, de felnőttkorában elköltözött, és egyszersem utazott vissza. A nappali láttán ráeszmélt, hogy gyerekként sosem élvezte ki a beltéri játszótér játékeit, mert csak az foglalkoztatta őt, hogy lenyűgözze a barátnőit. Elhatározta, hogy eltölt pár napot a házban, mielőtt elcserélné pár aranyrúdra. Eszébe jutott, hogy gyerekkorában mindig vidám volt, és játszani akart. Tiszta ágyneműt húzott a kagylóformájú ágyának a matracára, és azzal a tudattal aludt el rajta, hogy másnap mindenképpen el fog lazulni. Miután felkelt, Yumi alaposan felkészült a szórakozásra. A frufrus barnahaját copfba fogta, a nadrágját jó magasra felhúzta, és szakszerű módon elkezdett ugrándoizni a trambulínon. *Régen fel sem tűnt, mennyire morbid ez a hely.* Még mindig feszélyezve érezte magát, amikor felmászott a mászófalra, és elindult lefelé a piros csócsúzdán, de útközben megfélekedett magáról, mert különösen hosszúnak bizonyult a lefelé vezető út, és a végén azt sem tudta, hogy hová lyukadt ki. Egy pirosfalu kis terembe esett, amelynek a közepénél egy nő szívószálas üdítőket osztogatott az előtte sorakozó gyerekeknek.

– Mindenképpen igyatok napsütést, mielőtt tovább mennétek!

Yumi kihagyta az adagját, és áthaladt a termen. Egy diszkrét hátsóajtóhoz ért, amely mögött egy újabb lefelé vezető piros csócsúzdát talált. Hason fekve, fejjel előre indult el rajta, de ezt gyorsan megbánta, mert rövid időn belül egy kanyarhoz ért. Kiütötte volna magát, ha nem került volna vissza a gyerekkori ágyába, mintha az egészet csak álmodta volna. *Hát persze, hogy csak álmodtam, nálunk sosem volt kanyar a csúzdában.*

Yumi összekaparta magát, és egy ütős kávé után újra megtette mindazt, amit álmában is megtett, azzal a különbséggel, hogy most sorban állt a folyékony napsütéséért, és elfogyasztotta azt a gyerekekkel együtt. A hátsó ajtó mögötti csúzdában ugyanúgy indult el, mint utoljára, de ekkor a kanyarhoz érve meglátott maga előtt egy csapzott hajú idegent. Hogy ne ütközzenek össze, Yumi belekapaszkodott a férfi pólójába, és kinyújtott karokkal távol tartotta magát tőle. Aztán az idő csak úgy ellillant. Mire észbe kapott, egy ismeretlen város kulturális negyedében találta magát, pár lépésre a színházhoz felvezető márványlépcsőtől, ahol Kevin és Vincel éppen egy koncertről beszélgettek. Ekkor Yumi meglátta azt az alakot is, aki előtte csúszott. Utána ment, de a férfi belefúrta magát a színház bejáratánál megrekedt tömegbe, és eltűnt. Yumi elszomorodott. *Nem kíváncsi rá.* Csalódottságában úgy döntött, hazasétál, de nem tudta, milyen irányban induljon el, ezért megkérdezte egy gördeszkás gyerektől, hogy hol van. A fiú ünnepélyesen válaszolt neki:

– Verminiumban!

Yumi meglepődött. *Apám szerint ezt a várost 2061-ben elvitték az úfók. Visszautaztam volna a múltba?* Elindult, de képtelen volt egybefüggően haladni az utcák között. Mintha szakaszossá vált volna a memóriája, néha elkalandozott a figyelve, és mire feleszmélt, teljesen máshol találta magát, mint ahol számításai szerint lennie kellett volna. Az is nyugtalanította őt, hogy akárhányszor áthaladt egy utcasarkon, egyre kevesebb embert látott maga körül, mire végül senki sem maradt körülötte. Így került a belváros várfalán kívülre, egy olyan útra, amit ellepett a vele párhuzamosan haladó folyónak a kiáradó vize. Belekapaszkodott volna a mellette álló történelmi jelentőségű épület impozáns kőfalában, de hogyan kapaszkodjunk meg abban, amit át sem tudunk ölelni? Yumi a saját akaratától tartott a leginkább, mert érezte, hogy ki fog sétálni a vízbe. Mintha hívta volna őt a folyó, Yumi nem tudta levenni róla a tekintetét, és rájött, hogy az óceánt látja, sőt, azt sem. Mintha egy rajzban lett volna, de csak a belvárost rajzolták volna meg, és a folyón túli rész a papír üres része lett volna. Aztán eszébe jutott, hogy azért kezdett el játszani, mert el akart lazulni, és átadva magát a vonzásnak, végül kísértált a világból, hogy kívülről visszanézhesen rá. A víz felszínén állva békére lelt, majd visszatért a gyerekkori ágyába.

Yumi büntudatosan ébredt fel. *Milyen perverz álmaim vannak a szüleim temetése után!* De ha valamibe belekezdett, azt be is fejezte, ezért egy mogyoróvajás pirítós után megtette mindazt, amit már előre megálmodott, de ezennel rákiabált az előtte csúszó idegenre, miután belekapaszkodott a válláiba:

– Várj meg!

Az ismeretlen alak megvárta Yumit a csúszda kijáratánál, de miután felmérték egymást, ugyanúgy elsietett, mint előző alkalommal. Yumi csalódott. Azt remélte, hogy a férfi majd elmagyarázza neki, mi ez a hely, és miért kell itt lennie. Nem akart újra kisodródni a belvárosból, ezért bement az első üzletbe, ami az útját keresztezte. Ez a helyiség ugyanolyan volt, mint az, ahol folyékony napsütést osztogattak, de felnőttekkel volt tele. Yumi átvágta magát a tömegen, és a hátsó ajtóhoz sietett. Az ajtó mögött egy korallszínű falakkal körbevett, lefelé induló korallszínű lépcsőt talált. Azt hitte, a Föld belseje felé tart, de a lépcső felett ott volt a végtelen kék ég a bárányfelhőivel együtt. Az egyik lépcsőfokon ott ült a sietős férfi is. Yumi már tudta a nevét, ezért megszólította:

– Ámon!

Mintha felszabadult volna attól, hogy felismerték, az operaénekes Ámon énekelni kezdett, és együtt süllyedtek tovább. Yumi soha többé nem ébredt fel. Megrekedt az örökkévalóságban, miközben odafent még mindig telt az idő. A szülei házába a természet költözött be. A növények gyökerei szétrepesztették a ház alapzatát, a hajtások felszakították a mennyezetét és kidöntötték a falait. Ez nem volt szokatlan, rengeteg hasonló épület volt abban a háromszög alakú erdőben, amely Monignitől délkeletre, Verminiumtól délnyugatra és Rosenbergtől északra terült el.

A BARLANG

Setheron látogatása után Maja egész nap álmodozott, annyira, hogy még a házkörüli teendőit is elhanyagolta. A szülei nem örültek ennek.

- Mít akarsz kezdeni az életeddel?
- Nem tudom, de mindig ezen gondolkodom.
- Egy Vadember nem veszítheti el a realitásérzékét! Dolgoznod kell a túlélésért.

Maja meg sem hallotta az anyját, mert máson járt az esze.

- Hányadika van ma?
- Július 13-a.
- Most fog megjelenni a madár az erdőben!

Maja szülei nyitottak voltak az abszurdumra, de a gyerekek eszképzimusa nekik is túl sok volt, ezért végül a Rendszerhez fordultak segítségért. A Rendszer műszaki orvosai elkapták a lányt, és az agyába ültettek egy magnetikus meghajtású, iszapállagú, de fülbemászóformára összetömörülő mikro-robotot, amelynek a segítségével egy program átvette a lány testének az irányítását. Maja a Rendszer 505. számú telephelyén tért magához. Félig öntudatlan volt, amikor az őt kezelő Átalakító elmagyarázta neki, mi történt vele:

- A szüleid leszerződtek velünk a nevedben. Mivel nem tudtak rendszerponttal fizetni, felajánlottunk nekik egy árcsökkentett beavatkozást. A szerkezet, amit ingyenesen beléd vezettünk, még kísérleti fázisban van, ezért most csupán hét évnnyi munkáért a tiéd lett. Harminckétéves korodra megszűnik az adósságod, azaz sokkal jobban jártál, mint mások. A munkán felül csupán annyit várunk el tőled, hogy megengedd, hogy éjjel-nappal megfigyelés alatt tartsuk az agyhullámaidat. Monitoringoznunk kell a gép működését.

Maja tiltakozni akart, de nem tudott. Mintha kitaszították volna az agyából, a gondolataiból csak egy halk moraj maradt a saját fején belül, és nem volt hozzáférése a saját szájához.

- Ne aggódj, hamarosan újra beszélni fogsz, legalábbis a program használni tudja majd a szádat, de a végeredmény ugyanaz lesz, sőt, célravezetőbben fogsz tudni társalogni, mint korábban.

A felépülése után Maja úgy járt-kelt, mint egy alvajáró egy hosszú rémálom monoton világában, de ennek ellenére tökéletesen alkalmasnak bizonyult a gyári munkára. Egy fehér méhkaptárszerű embertárolópolc egyik cellájában aludt, tablettákat evett, elixíreket ivott, és fehér szilikontokkal védte a naponta fertőtlenített testét. Rendkívül udvarias lett, de csak tényekről beszélgetett, mert a belé ültetett program nem volt többre képes. A szülei egyszer meglátogatták őt, de annyira kiborultak az agyhalott lányuk láttán, hogy nagyon gyorsan elsiettek, és még aznap belekezdtek

Maja meggyászolásába, mintha a lányuk már meghalt volna. Nem mentek többé vissza hozzá, sőt, hazaérve még a szobáját is kiürítették, hogy könnyebben elengedjék őt. Maja tudatában volt a valóságnak, de olyan halványan tapasztalta meg azt, mintha egy emléket idézett volna fel. Nem fért hozzá az érzékelőszerveihez, és a külső ingerek csak a program gondolatain keresztül jutottak el a saját tudatához.

Maja még azt a szeptembervégi napot is álomszerűnek találta, amikor két évvel a műtét után azon kapta magát, hogy újra képes irányítani a testét. Nem tudott tisztán gondolkodni, de kedve támadt kirándulni, ezért megszökött. Az 505. számú telephelyet nem tartották szigorú őrizet alatt, mivel az összes dolgozóban volt egyfajta szerkezet, amely belülről korlátozta a tetteiket. Maja nem tudta pontosan, hogy az erdő melyik részénél van a központ, de rálátott a Monigni vulkán gyér növényzetű csúcsára, és elindult annak irányában. Nehezen szokott vissza a saját teste vezetéséhez, ezért többször is elbotlott, és majdnem belefulladt a saját nyálába. Naplemente után még mindig bolyongott. Hiába sétált sokat, az elméje alig tisztult ki, és még abban sem volt biztos, hogy valóban ébren van-e. Álomba illő volt az is, amikor egy sötétzöld fényfelhő közepén találta magát. *Mintha többtucatnyi szentjánosbogár repkedne körülöttem!* Pár lépéssel később kiderült, hogy a fény egy barlangból szűrődött ki. A barlang olyan volt, mint egy több termen át tartó beltéri medence. A síkegyenesre vágott falakat elefántcsontszínű csempékkel borították be, a mennyezetet smaragdzöld kőből faragott oszlopokkal támasztották alá, és ugyanabból a kőből faragták a termeket összekötő alagútjáratokat is. A víz mellett egy királykékköpönyeges szőkefiú gitározott egy félig teli borosüveg társaságában. Lenyűgöző volt, ahogyan a hangszer hangja együtt visszhangzott a mennyezetről lehulló vízcseppekkel. A fiú neve Theo volt. Úgy nézett ki, mint egy mesebeli szőke herceg, de elég volt megszólalnia, és darabokra hullott a kellemes illúzió. Akkor sem volt túlzottan kedves, amikor meglátta Maját a fehér szilikonruhájában.

- Hát te, a Rendszernél kötöttél ki? Gondoltam, hogy nem fogod sokra vinni.

Theo mondatától Maja újra a régi lett, és visszaült az agyában lévő trónra.

- Te sem lehetsz túl boldog, ha itt iszogatsz egyedül.
- Igazad van, elrontottam az életemet.
- Mindent helyre lehet hozni.
- A termodinamika második szabálya szerint nem.

Maja nem ismerte a termodinamika szabályait, és hogy ez ne derüljön ki, témát váltott:

- Mi ez a hely?
- Nem tudom. Látod azt a szobrot a medence túloldalán?
- Igen.
- Szívesen megnézném közelebbről.
- Miért nem úszol oda?
- Ki tudja, mi lapul a víz alján.
- Gyáva vagy?
- Ha olyan bátor vagy, menj be te.

Maja be akarta bizonyítani a fiúnak, hogy egyenrangúak, ezért elhatározta, hogy merész lesz. Eleinte izgult, de minden félelme elmúlt, miután belemerült a medence meglepően meleg vizébe.

Ezt a helyet kerestem egész életemben. A bejárattól tizenhét méterre volt az a szobor, ami Ady Endrét ábrázolta. Maja nem olvasta el az emelvényére vésett leírást, mert onnan már rálátott a szomszéd kamrára is, és arra a szoborra lett kíváncsi, amely annak a mélyén tétlenkedett. Áthaladt a két termet összekötő csatornán át, és egy rubinoszlopokkal szaggatott, szűkebb helyiségben találta magát, hullámzó vizek között. Egyenesen a szobor felé úszott. Theo közben utolérte őt, mert FOMO-ja volt. A második szobor emelvényéhez érve Maja elszörnyedve nézett fel a vele azonos méretű kőfülbemászóra. Az ösztöneire hallgatva felmászott a szobor mögé, és ledöntötte a vízbe. A fülbemászó pillanatok alatt elmerült. Maja és Theo félték attól, hogy milyen következménye lesz a zuhanásnak, de a szikladarab sosem ért le a medence aljáig. Ugyanaz a kérdés merült fel bennük: *Menynyire mély a víz?* Megrémültek, és küszködve a becsapódástól keletkezett hullámokkal, a bejárathoz menekültek.

Csak Theo ment ki a barlangból, mert Maja egyedül akart maradni. Szédelgett, és azt hitte, jót tenne neki, ha pihenne egy kicsit, de amint ledőlt, a világ pixelekre bomlott körülötte, és elaludt. Lepergett előtte az élete, mindenre emlékezett, amit valaha átélt, és arra is, amit sosem élt át. Miután az összes emlékkép lefutott a tudatában, és az elméje végtelen sötét terében találta magát, mindent megértett, és elszomorodott, mert tudta, hogy mindent el fog felejteni.

Miután tüzet rakott a hegy oldalán, Theo visszament a barlangba, mert furcsának találta, hogy Maja még mindig nem jött utána. A padlón talált rá, az arca és az összeszorított bal ökle csupa vér volt. Theo fejében megfordult, hogy otthagyja Maját, hátha egy víziszörnyeteg csapott le rá, és az még ott ólálkodik a közelben, de végül megsajnálta a lányt, és kivitte őt a tűzhöz. Hiába keresett, nem talált rajta sebet, ezért arra jutott, hogy csak az orra vérezhetett. Betette a táskáját Maja feje alá, és betömte az orrlyukait egy-egy darab szövettel. Ekkor talált rá a mikro-robotra. Sosem látott még hasonlót: A szerkezet hol egy nyálkás masszává olvadt fel, hol rovarformájúra szilárdult össze. Eközben Maja már álmodott. Theot látta, aki egy fényes gömböt takargatott az ölében, és vicsorítva nézett fel rá. *Elnyelte őt a sötétség* – gondolta, és felriadt, mintha újjáélesztették volna. A fülbemászóra mutatva Theo megkérdezte:

- Mi ez?
- Egy agyirányító robot. A szüleim ültették belém, mert túl sokat álmodoztam.
- Félelmetes.

De Maja attól rémült meg igazán, hogy érzelmei lettek Theo iránt. *Néha a szeretet és a gyűlölet ugyanúgy néznek ki, és most nem tudom, melyikkel van dolgom.* Mondott pár nevetséges dolgot, majd szégyenkezve elfutott. Nem kezelte jól a helyzetet, mégsem bánta meg a történeteket, mert ennek az estének hála visszanyerte a szabadságát.

FANTOMSZERELEM

Monigni egy macskakövekkel kirakott, kígyózó utcájú kisváros volt. Arról a vulkánról nevezték el, amelynek a látványa 1888 óta egyszer sem tarolta le a felszínét. A város hepehupás domborzatát tovább bonyolította a rajta áthaladó patak, amely sok apró fahidat követelt magának. Az egyik ilyen kishíd után egy panzióvá alakított cukrászda állt. Régi újságokkal sötétítették el az üzlet vitrinjét, amelynek egy levendulaszínű faburkolat adott keretet. Indu itt dolgozott szobalányként, ételért és egyéb fogyasztási cikkekért cserébe. Az augusztusi kánikulában sem kímélte meg őt Viola, a munkatársa, aki mindig extrafeladatokat adott neki.

- Ha ilyen gyorsan végeztél a szobákkal, moss helyettünk.
- Oké!

Indu rühellte a munkatársait, de eleget tett minden egyes kérésüknek, mert abban reménykedett, hogy kemény munkával kiérdemelheti a tiszteletüket, de hiába tett meg minden tőle telhetőt, csak akkor vették tudomásul, amikor kérni akartak tőle valamit. Tulip, a szépkorú szobalány, mindig úgy szólt Violához, mintha csak ketten lettek volna a közelben.

- Még jó, hogy többet dolgozik nálunk. Fiatal és szép, neki könnyű.

Indu húszéves volt, és jól nézett ki. A fényes barnahaját felkötve viselte, és ettől nyúlánknak tűnt az egyébként átlagos testalkata. De nehéz volt az élete. A panzió ágyneműit kézzel mosták a hátsó kertben, a kút melletti edényekben, és alig tudtak kiegyenesedni, mire végeztek a szennyessel. Indu akkor is a derekát fogta, amikor elhaladt mellette a főnöke, a változókorú Jáde, akinek a tekintetét még szúrósabbá tette a háromszög alakú szemüvege. A főnökasszony úgy dobálta a szavait, ahogyan az ideges emberek a tányérokat szokták.

- Már megint rád hagyták a mosást?
- Nem gond, helyettem is sütögetnek.
- Jólvan akkor.

Jáde már készült is elmenni a fullasztó pacsuliszagával együtt, amikor Indu utána szólt:

- Nem kaphatnánk egy centrifugát?

Jáde ledöbbsent, de vezetőhöz méltó módon kedvesen válaszolt a lánynak:

- Akkor sem tudnám megszerezni a gépet, ha elég áramot termelne hozzá a szélmalom.
- Ha összekötnénk egy biciklit egy mosógép dobjával, azt tekerve hasonló eredményt érnénk el, mint egy rendes centrifugával.
- Felőlem összehozhatsz egy ilyen masinát.
- De nem tudom összehozni.
- Akkor így jártál.

Már este volt, amikor Indu visszakullogott a lakókocsijához, amit a város pereménél telepítettek le. Hazaérkezésekor a várfalra fújt foszforeszkáló graffiti mindennap azt súgta neki, hogy *Kitsune*. Amint magára zárta a kibelezett roncs nyikorgó fémajtáját, elindította Yasmine Hamdan *Assi* című dalát az összebarkácsolt zene lejátszóján, majd tüzet rakott a kék sparheltjében, és feltett forrni egy nagy lábosnyi vizet. Egy paraván mögé rejtett esővíztárolóban megmosakodott, majd kimosta a nővéruháját, amit munkavégzés közben kötelezően viselnie kellett. (Jáde szerint az egységességtől és a szakszerűségtől civilizáltabbnak tűnnek az átlagos Vadembereknél, és ez bizalomgerjesztően hatott a vendégekre.) Indu hullafáradt volt, de meg kellett várnia a rókáit, akik lekésték a vacsorájukat, mert megijedtek az alaktól, aki a környéken bolyongott. Indu régi szeretője volt az, de a fiú jelenléte őt is zavarta. *Csak az ürességem vonzza hozzá. Élénk a fantáziája, és szereti, hogy kivetítbéli rám a vágyálmait, de nem akar igazán, mert nem akar semmi valódit. Unalmas.* Indu a telihold alatt ücsörögve várt, míg éjfél körül végre meg nem jelentek a rókák. Tálalt nekik, megvakargatta a hasukat, nevetgéltek, majd visszament a lakókocsiba, és a piros paplanja alatt összegömbölyödött. Ugyanaz a mondat ismétlődött a fejében, mint mindig, amikor éjjel magára maradt: *Miért nem vagyok szerethető?* De túl fáradt volt ahhoz, hogy sokáig bánkódjon, és elaludt.

Másnap Indu egy kiüresedett vendégszoba fürdőszobáját sikálta, amikor Jáde megkérdezte tőle:

- Ismered Sault?
- Nem.
- Ő a város hegesztője, beszélj meg vele a centrifugás projektedet.
- Most?
- Majd ha végeztél a munkáddal.

Pár órával később Indu az első emeleti konyhát takarította, amikor az ablakon át meghallotta Jáde hangját, aki Violával és Tulípval dohányzott a panzió bejárata előtt.

- A saját lányomat sosem küldtem volna oda, de mit tehettem volna? Mindannyiunknak jobb lenne, ha könnyebben menne a mosás.

Indu elképzelte Viola vigyorát, azt, ahogyan a villásan szétágazó, lekerekített és kifehéritett fogai kivillannak a vékony húsfüggönyük mögül. Közben Jáde már mesélni kezdett Tulípnak, aki sajnos csak látszatból ismerte a hegesztőt:

- Saul egy léleklopó. Elcsábítja a lányoknak, felfalja a lelküket, és végül olyan ügyesen megszabadul tőlük, hogy minden kapcsolatából áldozatként jön ki. Senkinek sem gyanús, hogy mindig örült lányokkal jár, de ha engem kérdezel, egy tündérből is boszorkányt faragna.

Tulip többet akart tudni. Szűz volt, és csak akkor érzett szenvedélyt, amikor mások szerelmi életéről hallhatott. Indu már látta is maga előtt azt, ahogyan a hatalmasra aszalódott ovális arcán az egymástól távoluló szemei összeszűkültek, amikor a vékony magas hangjával kijelentette:

- Én nem hiszem, hogy egy ilyen szép gyerek ennyire rossz lehet.

Viola elnyomta a cigarettáját, és motyogva összefoglalt azt, amihez személyesen is jól értett:

- Saul olyan, mint egy pók. Csapdát állít, elkap, behálóz, előkészít, lebénít, elraktároz, felfal, majd eltakarítja a maradványokat, hogy a következő áldozatot tiszta hálón fogadhassa.

Jáde bólintott, de ő mindent mindig jobban tudott, ezért Tulip szemébe nézve folytatta:

- Rádásul szadista. Arra gerjed, ha megszegyenülve látja a nőket. Ettől érzi magát erősnek.

Tulip még mindig nem értette az egészet. Nem csoda, a kolléganői mindig talányokban beszéltek, a női bájukat a titokzatosságukra alapozták.

- Miért maradnak vele a lányok?

Jádének dolga akadt a recepciónál. Viola kibogozta a szálakat, mert ők sem lazálhattak tovább:

- Saul elhitei a lányokkal, hogy örültek, így azok nem bíznak többé a saját megérzéseikben. Ha ez a trükk mégsem válik be, és tudatosítják magukban, hogy Saul bántja őket, akkor a fiú a gyerekkorára hivatkozva eléri, hogy megsajnálják őt. Az önbizalomhiányos nőkben ez elindítja a bizonyítási vágyat.
- Boldogok is lehetnének együtt, ha megbeszelnék a dolgokat.
- Saul és a barátnői nem boldogságra, hanem drámára vágnak. Rádásul Saul sosem őszinte. Ő a homályok királya, tudja jól, hogy a csendbe bármit bele lehet magyarázni. Ha nem ad lezárást, később visszacsábíthatja a régi szeretőit, ha újra megkívánja őket. Ezzel a taktikával még távolról is el tudja szívni a lányok energiáját. Szakítás után is sokat gondolnak rá, ahogyan egy amputáltnak is fáj a hiányzó végtagja. Ilyen a fantomszerelem.

A hallottak ellenére Indu még aznap elment Saulhoz. *Nekem nem árthat, erősebb vagyok az átlagnál.* Jáde iránymutatása szerint elsétált a lehullott vakolatú rózsaszín vályogházhoz, és bement a résre nyitott fakapun át a poros belső udvarba. A borostyánnal benőtt hátsó kőfalban volt egy boltíves kapu, egy fémdrótból készült kentaur szoborral felette. Indu bement, és egy hatalmas kertben találta magát, amit egy patak választott el a sűrű erdőtől. Saul egy szomorúfűz alatti faasztalnál babrált egy fémlapokból összerakott makettel. Gyerekes közvetlenséggel megkérdezte a lánytól:

- Tetszik?
- Olyan, mint egy börtön.

Saul csavart egy-kettőt, aztán közelebb ment a lányhoz.

- Miben segíthetek?

Biztosan csak a hőség tette, de Saul arca ördögvörös volt, a szemei pedig perzselően ragyogtak. Indu hasában repkedni kezdtek a pillangók. *Nem számít, a lelkemet is odaadnám egy centrifugáért.* Elmagyarázta a hegesztőnek, hogy mire lenne szüksége, és megegyeztek. A következő napokban többször is találkoztak, de csak futólag, és mások társaságában. Amikor a hatodik alkalommal kettesben maradtak, Saul egy régi koronát adott a lánynak.

- Egy múzeumban találtam, szerintem jól állna neked.
- Léteznek még múzeumok?
- Volt egy a közelben, de kifosztottam. Ha akarod, elvihetlek oda.

Indu vonzódni kezdett Saul sötétségéhez. Kíváncsi volt, milyen mélyre tudna süllyedni, meg akarta ismerni a saját erejét. Elfogadta a meghívást. Kifutottak a városból, bele az erdő mélyébe, és még mielőtt eljutottak volna a múzeumig, megálltak beszélgetni egy soha meg nem épült ház beton alapzatánál.

- Azt mondják, veszélyes vagy a tragikus gyerekkorod miatt. Miket éltél át?

Saul szemei kikerekedtek, de pillanatokon belül összeszedte magát, és úgy válaszolt a lánynak, hogy az észre sem vette, hogy nem kapott választ az eredeti kérdésére.

- Nem vagyok veszélyes, de nem volt szerencsém sem a családommal, sem a szerelemben. De szerintem te nem félsz tőlem, te más vagy, mint a többiek. Te is sokat szenvedtél?
- Anyám a szenvedéstől érezte magát élőnek, ezért nehéz helyzetekbe sodorta magát. Mellette nem voltam biztonságban, mert sokszor rajtam vezette le a feszültségét. Mivel a körülményeim nem tudtam változtatni, saját magamat másítottam meg. Valódi alakváltóvá váltam. Megtanultam anyám hangulatingadozásaihoz igazodni, így kevés fájdalommal megúsztam az egyébként necces helyzeteket.
- Aki nem szenvedett úgy, mint mi, az nem is érthetne meg minket. Legyél a barátnőm, mentsük meg egymást.

Ki a szörnyeteg, az, akit nem értenek meg, vagy az, aki nem akar másokat megérteni? Járnai kezdtek, és pár héten belül össze is költöztek Saul műhelyfeletti garzonlakásában. Innentől kezdve ketten voltak a világ ellen, sőt, ott voltak Saul barátai is. Eleinte azt hitték, hogy jóra fordult a sorsuk, és már csak egyre jobb lesz, de a világ nem úgy működött, ahogyan akarták. Különlegesnek érezték magukat, mégis rosszabbul éltek, mint mások. Fáztak, rosszul ettek, és keveset aludtak, mert egyikük sem akart lealacsonyodni a halandók szintjére. Rövid időn belül kiégtek, és kiderült, hogy tökéletlenek. Továbbra is felnéztek Saulra, de egyre inkább egyetértettek abban, hogy Indu nem elég jó. Saul a lányra vetítette ki az öngyűlöletét. Indu szenvedett, de megszokta, hogy a szeretet szenvedéssel jár. Az anyja is szadista volt, mindenféle logikátlan, és folyton változó szabályt kitalált, majd megbüntette őt, mert akarata ellenére megszegte ezeket a követhetetlen szabályokat. Ha kiborult, kikapott: *Túl érzékeny vagy!* De ha az anyja egész éjszaka zokogott, azt kérdezve tőle, hogy miért nem szerethető, akkor elvárta, hogy a lánya vele együtt virrasszon, és vigasztalgassa őt. Indu sok mindent el tudott viselni, de azt nem, amikor Saul más lányokról kezdett ábrándozni. Ilyenkor őrülden viselkedett, azt remélve, hogy Saul majd észreveszi, mennyire szenved, és helyre hozza a dolgokat, de ez sosem vált be.

- Teljesen őrülden vagy, ő semmit sem jelent nekem! Szébb nálad, de nem jönnek össze veled.
- Azért vagy velem, mert nem kellesz neki?
- Miért nem kellenék neki? Én vagyok az, aki nem járna veled, mert megbízhatatlan.

Saul már ment is volna el – egy ideje már Indu nélkül járt el esténként szórakozni – de Indu elkapta őt a karjánál fogva, és könnyörögni kezdett:

- Maradj itthon, és beszéljünk meg!

De Saul lerázta őt.

- Te vagy az első, akit nem csaltam meg, de nekem ez már túl sok, térre van szükségem.

Saul részegen nevetgélt a barátaival, miközben Indu szorongva várt rá otthon. *Azért nem járna azszal a lánnyal, mert ő fájdalmat tudna okozni neki. Sosem lenne obyannal, akit tisztel, mert fél a kölcsönösségtől. Azért van velem, mert engem nem szeret eléggé ahhoz, hogy ártani tudjak neki. Azt hittem, erősebb vagyok a többi lánynál, de Saul szémszögéből a könnyű prédák közé tartozom. Talán az a leggyengébb,*

akinek folyton erősnek kell lennie. Indu annyira félt, hogy Saul megcsalja őt, hogy nem tudott elaludni. A fiú hajnalban ért haza, olyan bűdösen, hogy a lányt már a savanyú szag tartotta ébren. Mire végkimerültségében mégiscsak elszunnyadt volna, már indulhatott is a panzióba, szűrő szívvel és összeszorult gyomorral. Így telt el néhány hét, és Indu felmondott, a lakókocsiján kívül semmije sem maradt. Ekkor lettek először pánikrohamai. Eleinte csak esténcént fordultak elő, de később már napközben is, pusztán azért, mert Indu már magától a pániktól is rettegett. De Saul egyik barátjától kapott pár levélnyi nyugtatót.

- A nagyanyám a Rendszer egyik öregotthonában él, és ezekből többet kap a kelleténél.

Indu a nyugtatóktól olyan mélyen aludt, hogy fel sem ébredt, amikor Saul olyat tett vele, amit sosem akart volna. Akkor sem érzett semmit, amikor megtudta, hogy mi történt vele. Talán a gyógyszer tompította el, vagy az, hogy Saul irányítása alatt megtört az akarata. Lemondott a teste birtoklásáról, és hagyta, hogy Saul azt csinálja vele, amit csak akar. Indu nem létezett többé, és jövője sem volt. Úgy gondolta, az a legtöbb, amit önmagáért tehet, ha mosolyog, mert olyankor legalább kapott egy kis szeretetet:

- Miért nem tudsz mindig ilyen aranyos lenni?

Vagy:

- Még néhány év, és feleségül veszek!

De ősszel, az első évfordulójuk napján szétmentek. Saul órákon át tartó gázlángolásmaratont tartott Indu ellen, aki estére iszonyatosan frusztrált lett, és lerészegedett. Hogy ezek után mi történt, az számára homályos volt. Az egyik pillanatban Saul valami sértőt súgott a fülébe, a másikban a fiú karját harapta, teljes erejét bevetve. Saul az öklével válaszolt. Indu hazament a lakókocsijába, Saul pedig tovább szórakozott, és egy másik lány karjaiban kötött ki. Másnap már hazavárta volna Indut, de a lány nem ment többé vissza hozzá.

A kétszemélyes téboly darabokra hullott, és Indu visszacsöppent a valóságba. Végérvényesen elhidegült Saultól, de csakis önmagára haragudott. Szégyellte a saját viselkedését és azt, hogy nem tudta megvédeni a méltóságát. És mintha nem lett volna elég nehéz önmagával szembenéznie, a rossz híre miatt már a városban is félt sétálni. Indu egyedül maradt az öngyűlöletével. Munkát sem talált, ezért nem volt mit ennie. Az első hetekben még elvegetált a befőtteseken, amelyeket a zene lejátszójáért és egyéb holmijáért kapott, de egy nap kifogytak a készletei, és nem tudta, mitévő legyen. Reménytelenségében felakasztott egy kötelet a lakókocsija melletti cseresznyefa legerősebb ágára – megnyugtató volt annak a tudata, hogy ha elviselhetetlenné válnak a dolgok, bármikor abbahagyhatja – és elment sétálni a városba, hátha talál valami ehetőt.

Aznap éjjel Monigni kivilágítatlan macskaköves utcáit járva Indu egy új üzlet előtt találta magát. Egy felhőformájú fényfűzér volt a vitrinje mögött, és egy plakát szerint eladót kerestek. Indu bement, egy sikkes idősasszony már várt rá a folyósóban, és felvette őt az állásra. A következő órákat nem tudta felidézni, talán a stressz tette, vagy az éhség.

Másnap reggel Indu jókedvűen ébredt fel. Egy bögre csipkebogyóteával a kezében kiült a lakókocsija lépcsőjére, és olyan szépnek találta az időt, hogy kedve támadt sétálni. Még arról is megfeledkezett, hogy pizsamában volt. A belváros letisztultabb volt, mint az emlékeiben. Mintha

eltűntek volna a ronda épületek, és a rosszindulatú emberek is. Még egy szelet epres lepényt is kapott egy idegentől. Miután egy padnál ülve megették a süteményt, hirtelen eszébe jutott, hogy dolgoznia kell, ezért hazafutott, rendbe hozta magát, és elsietett a felhős üzletbe. Az új főnöke egy hárfával várt rá a vitrin mögötti üres szobában, amelynek rikítóan fehérek voltak a falai.

- Zeneszerző leszel.

Indu megsemmisült.

- Én erre nem leszek képes, nem értek a hangszerekhez, és nem vagyok tehetséges.
- A gyakorlat teszi a mestert. Nem baj, ha nem tökéletes, amit csinálsz, a tanulási folyamat a lényeg, nem a végeredmény.

Indu heti hat napon keresztül napi hat órát hárfázott. A húroktól először behólyagosodtak, majd bekeményedtek az ujjbegyei. Értelmetlennek tűnt a munkája, de napvégén finom süteményekkel és minőségi kávéval, jóillatú szappanokkal és hasonló jó dolgokkal fizettek neki, ezért kitartott. *Nem baj, ha átlagosan teljesíted, csak az számít, hogy megtegyek minden tőlem telbetűt, és hogy ne adjam fel.* A munkája lett az első prioritása. Korán lefeküdt, és korán felkelt, hogy stresszmentesen beérjen az üzletbe, és mert tudta, milyen érzés éhezni, hosszasan megrágta az ételeket, és kiélvezte az ízeket.

Egy vasárnapi napon Indu észrevette, hogy elrepedt a cseresznyefájának a legvastagabb ága, ezért lefűrészelte azt, majd viasszal lekezelte a fa sebhelyét. Eközben eszébe jutott Saul, és úgy döntött, megbocsát neki, és saját magának is. *A bennünk lévő szörnyeteg védett meg minket gyermekkorunkban. Értethető, és megbocsátható, hogy akkor eltorzultunk, de most már elmúlt a veszély, és ideje meggyógyulnunk.* Az anyjának is megbocsátott, és mindenki másnak, aki valaha ártott neki. Nem engedte volna őket újra közel magához, de nem is kívánt nekik rosszat. Aztán elfogta a hála. Örült a munkájának, és félt, mert úgy érezte, hogy bármikor rosszabbra fordulhat a sorsa.

Egy héttel később Indu a cseresznyefa alatti földet forgatta fel, hogy apró vadvirágokat ültessen oda, amikor szembejött vele az a férfi, aki az epres lepényt adta neki. Fred volt a neve, és feleségül akarta venni őt. Indu semmit sem érzett a fiú iránt, mert túl kedvesnek találta. *Azért tetszem neki, mert naiv, és nem ért meg engem. Ha lenne mélysége, látná, mennyire romlott vagyok, és undorodna tőlem.* Indu menekülni akart Fred elől, de még a szél is az ő irányába sodorta őt, így végül hozzáment, és összeköltöztek egy szép fehér faházban. Idilli élete lett, de úgy érezte, belefullad a boldogságba. Szerencsére a munkája megadta neki azt a fájdalmat, amire vágyott. Annyira ügyetlenül játszott, hogy a hárfázás során ugyanúgy sérült az önértékelése, mintha egy bántalmazó kapcsolatban lett volna. Ez részben kielégítette őt, de nem mulasztotta el a magányt, amit otthon érzett.

Indu félt, hogy elveszíti önmagát, ezért egy nap visszament a lakókocsijához, hogy felkeresse a régi énjét. Szomorú látvány fogadta őt: A lakókocsit kipakolták, a környező fákat kivágták, még a várfalon lévő Kitsune graffiti is kifakult. És miközben a karaván fémlépcsőjén ücsörögve sírt, hirtelen meglátta a saját hulláját a cseresznyefa alatt. A nyakához nyúlt, mert úgy érezte, mintha fojtogatnák őt, és pánikba esett. Körbe-körbe futkosni kezdett, mint egy tyúk, akit lefejeztek, de ott termelt mellette Fred, és szorosán átölelte őt. Innentől kezdve más szemmel nézett a férjére. Tudta, hogy többet kap, mint amennyit ad, ezért utánozni kezdte Fred gondoskodó viselkedését, hogy érdemes legyen a fiú szeretetére. Rájött, hogy nehéz dolog jónak lenni, és hogy a férje erős. Tisztelni kezdte őt.

Indu nem ment többé vissza a lakókocsihoz. Otthon lapult Fred mellett, kivéve akkor, amikor dolgozni ment. Unatkozott, és még mindig hiányzott neki a fájdalom, de addiktív volt az az érzés, hogy számíthat valakire, és egyre jobban ragaszkodni kezdett a békéjéhez. Azt hitte, meggyógyult, de tévedett: A szégyenérzetétől egy pillanatig sem szabadult meg. Munkába menet még mindig felrezzent, akárhányszor meghallott valakit nevetni, mert azt hitte, őt becsmérelik. Attól tartott, hogy paranoiás lett, mert amióta dolgozott, sokszor látta a félelmeit a valóságban megtestesülni. Indu a zenekomponálással idomította meg a benne kavargó káoszt. Hagyta, hogy a kellemetlen érzelmek átjárják őt, majd megpróbálta minél tisztábban visszaadni a hárfájával azt, amit átélt. Észre sem vette, hogy a szerzeményeivel együtt a saját személyiségét is létrehozta.

Egy nap Indu megmutatta a zenéjét a férjének. Fred úgy megismerte őt, ahogyan még senki más. Ettől megváltozott a kapcsolatuk, szenvedélyesebb lett, mint bármi, amit Indu valaha átélt. Fred beavatásával Indu fejlődése is felgyorsult. Megértette, hogy jobb a férje támogatásával küzdeni a saját céljaiért, mint a férje ellen küzdeni. Mindkettő megadta neki azt a fájdalmat, amire vágyott, de amíg az egyik előre vitte őt, a másik mindent elrontott volna. Indu sok mindent megbánt. Korábban úgy gondolta, hogy hibázni jó dolog, mert a hibáinkból tanulunk, de már tudta, hogy egyszerűen csak kevesebb szenvedést okozott volna, ha mindig tudatosan cselekedett volna. Indu világa felismerhetetlenül átalakult. A félelmetes dolgok egymás után eltűntek, és világosság lett. Békére lelt, de ezt eleinte unalmasnak érezte. Időbe telt, mire észrevette, hogy ha jelen van, akkor észre vehet olyasmit, amit egyébként sosem látott volna meg, de ettől újra izgalmassá vált az élete.

MAJA ÁRNYOLDALAI

Miután a barlangtól elmenekülve az erdőhöz érkezett, Maja kétségbeesett: *Hogyan tovább? Miről álmodoztam az agyműtét előtt? Miért lettek érzelmeim Theo iránt, mazochista vagyok? Ha hazamegyek, megint rám hívják az Átalakítókat?* Majd felmerült benne a legrosszabb: *Még mindig tartozom a Rendszernek öt évmű munkával. Mi lesz, ha nem fizetek nekik?* Maja összekuporodott egy tekintélyes fa tövében, de hiába próbált a jövőjére koncentrálni az egymást felfaló és visító állatok között, nem talált jó megoldást a problémájára. *Néha csak rossz opcióink vannak.* Fájt a feje, ráadásul elindult benne az autofágia folyamata, így mint minden gyengélkedő ember, gyáván döntött, és reggelre arra jutott, hogy visszamegy a szüleihez. *Akármi is lesz, vagy kibírom, vagy belehalok, és akkor nem kell kibírnom. A múltat folyamatosan elfelejtem, a jövő még nem létezik, ezért gyakorlatilag mindig csak a jelen pillanatot kell túlélnem.* Maja elindult hazafelé, de meglátott egy pár makkot a földön, és úgy döntött, szed belőlük néhány kilót, hátha a szülei elnézőbbek lesznek vele, ha ajándékkal állít be hozzájuk. Pont azon gondolkodott, hogy jól jönne neki egy vödör, amikor az egyik bokor alatt meglátott egy régi fonottkosarat. Fellelkesült: *Úgy érezte, szerencsés napja van, és minden rendben lesz. A kosár elég nagy volt, ezért amikor meglátta, hogy gombák is vannak a lábai előtt, arra jutott, azokat is hazaviszi.* Maja letért az ösvényről, és az egymást követő gombák után ment. Már vissza akart kanyarodni az eredeti útra, amikor meglátott egy csipkebogyóbokrot. Iszonyatosan éhes volt, ezért annyi gyümölcsöt megevett, amennyit csak tudott. Ott volt vele egy közönséges boglárka is, aki olyan provokatívan repkedett az orra előtt, hogy Maja úgy érezte, mintha a pillangó meg akarna mutatni neki valamit, és utána ment. Mire az erdő közepén észbekapott, eltévedt. Végül rátalált egy ismeretlen ösvényre, de olyan kimerült volt, hogy homályosan látott, ezért nem vette észre az avartakaróval elfedett csapóajtót, ami előtte lapult. Maja rálépett, a korhadt deszkák eltörtek a súlya alatt, és egy földalatti járatba zuhant. Amint földet ért, megszólalt egy riasztó, ami King Crimson *The Court of the Crimson King* című számát játszotta le. Már készült is elmenekülni a falba hegesztett létrafokokon át, de a tenyerein és a térdein felszakadt a bőr, és még véresebb lett az egyébként is véres fehér latexruhája. Ettől a látványtól hányingere lett, de csak nyál jött ki a torkán. Mire összeszedte magát, valaki lámpát kapcsolt a járatban, és bemutatkozott neki:

- Én Knox vagyok, a járatok őre. Te ki vagy?

Maja szégyenkezve mondta el a nevét a barnaszemű, vastag szemöldökű kopasz őrnek, miközben önmagát nyugtatta: *Nem baj, hogy így látnak, mindenkivel előfordul, hogy rossz passzban van.*

- Rendszertag vagy?

Maja úgy érezte, az adóssága miatt jobb, ha hazudik:

- Nem.
- De a Rendszer ruhája van rajtad.

- Igen, de ez bonyolult. Akaratom ellenére ott tartottak, pontosabban elvették az akarat-erőmet, ezért csak gyakorlatilag voltam egy közülük, de már ez sem igaz, mert elszöktem. Kérlek, ne adj át nekik, nem akarom, hogy megműtsenek, nem akarok ott élni...

A medvealkatú őr selyemkimonójának egyik redőjében komoly felszerelések lapultak. Elővett egy kütyüt, Maja baloldali íriszéhez tartotta, majd hümmögve konstatálta:

- Benne vagy a Rendszer nyilvántartásában, ezért a király engedélye nélkül nem hagyhatod el a várost. Sajnálom, nem lett volna szabad ránk találnod.
- Miért, mi ez a hely?
- A Vademberek Királysága.

Az őr a végtelennagy zsebéből egy zöldalmát is kihalászott, és odadobta Majának, aki jobban lett, amint beleharapott. Elindultak a központ felé.

- Azt hittem, a királyság létezése legenda.
- Akkor egy tündérvilágba csöppentél.
- Ahhoz képest elég lepukkant.
- A földalatti bunkerek ridegek, de maga a falu aranyos.
- Egy falu van a járatok felett?
- Nem is akármilyen. 136 éve még ez volt a legnagyobb város a környéken, de egyik napról a másikra elhagyták, ki tudja, miért. Egyesek szerint földrengés volt, és sokan beleestek a repedésekbe. Azt mondják, így keletkeztek a járatok is.

Maja azt hitte, Knox viccelt, pedig komolyan mondta.

- A könyvtárról szóló legendák is igazak? Itt van az a gótikus templom, ahol a világ összes könyvét őrzik?
- A templomban halmoztuk fel a papírhulladékot, mert annak az épületnek a legrosszabb a hőtartása, és senki sem akart oda költözni, de egyébként érdekes, hogy a templom után érdeklődsz, mert éppen oda leszel bezárva. Rácsos ablakaink is csak ott vannak.

Knox elkísérte Maját a cellájába, a többmétermagas rácsosablakkal megvilágított, gyönyörű szép baldachinágvas szobájába, amely csak egy falra volt a hatalmas, könyvekkel teli csarnoktól, ahová bármikor átmehetett. Maja gyorsan beilleszkedett. A város lakosai esténként fazekakon dobolva ordibáltak, de ehhez gyorsan hozzászokott, ahogyan azokhoz a galambokhoz is, akik a szobája mennyezetében lévő résen át jártak be hozzá fészket rakni. Maja felállította a könyvespolcokat, majd leporolta és sorba rendezte a könyveket. A legtöbb kötetet régi nyelveken írták meg, ezért egy szótár segítségével belekezdett a legszimpatikusabb darabok lefordításába. Éppen Kont *Ku rajongói* című művén dolgozott, amikor hetekkel az első találkozásuk után újra találkozott az őrrel.

- Azt mondják, tisztességesen dolgozol. Elnyerted a bizalmamat. Mostantól szabadon mászkálhatsz a városban. Ha akarsz, Theo elé vezetek, hátha megengedi, hogy elhagyd a várost.

Maja ledöbbsent. *Theo lenne a király?* Az őr elnevette magát.

- Ennyire meg vagy hatva? Menjünk rögtön?

Maja összezavarodott.

- Valaminek mindenképpen a rabjai vagyunk, ha semmi másnak, akkor a szabadságunknak. Itt maradnék, imádom a templomot és a könyveket, soha nem voltam még olyan boldog, mint most.
- Örülök, ha itt maradsz, jót tesz a biodiverzitásnak. Tudod mit? Azonnal bemutatlak a királynak, a lakosok mind ismerik őt, és úgy tűnik, hozzánk fogsz tartozni.
- Nem vesztegetném az idejét.
- Igaz, ő mindig elfoglalt.
- Mit csinál?
- Mostanság a Rendszer robotjainak a feltörésén dolgozik, azoknak a távirányításával akarja felrobbantani a Rendszer fő csomópontjait, hogy megsemmisítse az adattárolókat.
- Inkább a saját agyát kellene felrobbantania.

Knox ekkor felvilágosodott.

- Te ismered a királyt, de nem kedveled őt.
- Kedvelem őt, de csak ha elég távol van tőlem.

Knox udvariasságból témát váltott:

- És mihez fogsz kezdeni? Ha megtanítanád a gyerekeket írni és olvasni, akkor mindenki szívesen adna neked a saját termékéből, de kevés itt a gyerek, és azok sem szoktak sokáig egyhelyben maradni, ezért sok szabadidőd lesz. Nem fogsz unatkozni, távol a családotól és a barátaitól?
- Szívesen tanítanám a gyerekeket. Nem fogok unatkozni, írni fogok. Régen még csak álmodoztam róla, de kipróbálnám, mi történne, ha reálisan közelíteném meg a dolgot.

Maja még aznap leült írni, de csak egy cím jött ki a töltőtollából: *Fantomszerelem*. Nyüzsögtek az ötletek a fejében, de nem álltak sorba. Hónapokon keresztül kutatta az írás rejtelseit, mire felfedezte a nagy titkot: Írni kell. Jobb ötlet híján mindent leírt, ami eszébe jutott. Minél több töredéket jegyzett fel, annál több új ötlete támadt. Néha éjszaka is felkelt, mert akkor szállta meg az ihlet. Napok, hetek, hónapok repültek el, és észre sem vette, annyira belemerült az írásba. Csak akkor akadt el, amikor túl komolyan kezdte venni az írást, mert ilyenkor sötét gondolatai támadtak. Ott volt például Kishitűség, aki bármikor szívesen elrontotta a kedvét.

- Az írás túl nagy falat neked, inkább csak fogyókúrázz, a külsőddel többre mész, mint az agyaddal.

De Maja nem hagyta magát lebeszélni:

- Isten okkal ültette belém az írás iránti vágyat!

Ennek hallatán Hitetlenség felháborodott:

- Arra a begombázott sarlatánra utalsz, aki azt mondta neked, hogy ő az ördög? Ha ő Isten, akkor Isten egy vesztes, aki semmit sem tehet érted, de szerintem csak hallucinálad az egészet. Fogadd el, hogy a létezésed és a vágyaid a végtelen véletlenek eredményei.
- Akkor ki tette lehetővé a véletleneket?

Hitetlenség helyett Közömbösség válaszolt, de minek?

- Nem mindegy, hogy van-e Isten, vagy nincs? Írjál, vagy ne írd, mindegy, nem számít.

Szegénységtudat olyan volt, mint a lány szülei:

- Mire mennél egy könyvvel? Megennéd? Beleköltöznél?

Szégyenérzetre is mindig számíthatott:

- Nem mintha elfogadható gondolataid lennének.

Pesszimizmus is megtett minden tőle telhetőt, hogy megkímélje a lányt a csalódástól. Abban hitt, hogy aki folyamatosan maximálisan szenved, az immunissá válik a még több szenvedésre.

- Akkor is rossz vége lesz a dolognak, ha sikerül befejezned a könyvedet. Vagy nem érdekel majd senkit, vagy ellopják, ha tetszik nekik. Titokban fogják elolvasni, ötleteket fognak belőle meríteni, aztán tagadni fogják, hogy hatással voltál rájuk. Arról beszélnek majd, mennyire rossz, miután élvezettel olvasták végig. Vagy pénzt akarnak majd csinálni belőle, és átvernek. Menekülhetsz majd a sznob olvasók rosszindulatú kritikái elől és a műelemzők ingyenes pszichoanalízise elől is.
- Az írást senki sem lohatja el tőlem. A sznob emberek irigységből kezdenek ki más munkájával. Kishitűek és gyávák, és felháborodnak, ha valaki hisz önmagában és merész, mert nem értik, hogy ezek az emberek milyen alapon jogosultabbak az önszeretetre, mint ők, akik utálják önmagukat. Nem zavar, ha ingyen diagnózist kapok, úgyis tudom, milyen vagyok: Bennem rejlik minden tulajdonság, ezért végső soron semmilyen sem vagyok, ugyanúgy, mint mindenki más.

Halogatás arra jutott, hogy támogatni fogja a lányt.

- Írd, de máskor, mert még nem jött el az ideje.

És a többi árny szüleményeként ott volt Depresszió is:

- Nem vár ránk semmi jó, az élet egy lassú haldoklás.

De Türelmetlenség véletlenül az írás mellett érvelt, amikor megkérdezte:

- Hogyan fogunk ennyi időt elütni?
- Írással, még ha nincs is értelme!

Az írás érdekes problémákat vet fel. Aki ír, annak harcba kell szállnia önmagával, mert nehéz értelmet adni egy értelmetlen küzdelemnek. 2198. februárjában Maja végül befejezte a könyvét, de nem tudott mit kezdeni vele. *Mit ér a munkám? Nevetséges, vagy zseniális? Saját magamnak írtam, vagy közsé kellene tennem?* A bizonytalanságtól teljesen kimerült. Úgy érezte, elhatalmasodott rajta a könyve. Már nem birtokolta a könyvét, hanem a könyv birtokolta őt. Kétségbeesettségében lehúzott egy címkétlen üvegbe töltött, likőrnek tűnő folyadékot, amit az egyik könyvespolcon talált, de azonnal ki is köpte, mert túl keserű volt. A földre esett barna folyadék összegyűlt egy masszába, csillogni kezdett, felemelkedett, majd megszólalt:

- Hello gyerek, Mehdi vagyok. Kívánj hármat!

Maja azt hitte, egy újabb belső hangját hallja, mégis komolyan válaszolt a kérdésre:

- Azt szeretném, ha a könyvtár életre kelne a benne lévő könyvekkel együtt. Szeretném, ha a könyvem megjelenne papíralapon, a saját nevem alatt. Jobb íróvá szeretnék válni.

Maja gyorsan megbánta az első kívánságát. A könyvek éjjel-nappal szövegeltek, a töltőtolla pedig feljegyezte az egészet, így születettek napi szinten új könyvek a könyvtárban, miközben a lány képtelen volt a saját ötleteire koncentrálni. Egyik este annyira ideges lett, hogy sírva fakadt, és átmenekült a zűrzavaros könyvtárból a szobájába. Fáradt volt, fázott, és egyedül érezte magát. *Miért pazaroltam erre egy kívánságot? Kérhettem volna azt is, hogy örökké sovány legyek.* Ekkor az egyik könyveskocsi belökte az ajtaját, kiszálltak belőle a könyvek a saját kötetével együtt, felcsapkodták magukat a lány ágyára, és ráterültek a hátára. Maja elaludt, a kötetek pedig belesúgtak a fülébe egy új történetötletet.

A következő évek során Maja lelkesen megírta a tündérekről szóló könyvét is, és már azt hitte, hogy fényes jövő áll előtte, de 2202. február 22-én a Rendszer környezettudatos tűzgolyókat dobott a Vademberek Királyságára, a könyvtár könyvei lángra kaptak, és Maja belehalt a tűzbe. A halála után egy végtelen sötét térben találta magát, és minden eszébe jutott: *Minden létező dolog az öntudatunk tartályában létezik. Az energia attól válik valamilyenné, hogy valamilyennek látjuk azt, ezért a szavak varázserővel bírnak. Nincsenek valódi dolgok, csak valósnak érzékelt dolgok. Azért élünk, mert nincs jobb dolgunk. Ugyanolyan értelmetlen dolog, mint az írás, de jól el lehet vele ütni az időt.* Maja öntudata újra és újra életre kelt, míg le nem élte az összes életet, amit valaha leéltek. Születése előtt és halála után ő volt Setheron, de élni csak önmaga töredékeként tudott, mert darabokra kellett szakadnia ahhoz, hogy fel tudja fedezni önmagát. Setheron öntudatdarabjainak életei során a legnagyobb kihívás az ihlethiány volt. Akárhányszor elhitték, hogy a világ csak annyi, amennyinek látják, csak idő kérdése volt, és kilátástalanná vált a helyzetük. Ugyanez volt a probléma az örökkévalóságban is, ahol a lélekdarabok egyesítve léteztek. Setheron sorsról sorsra haladva egyre inkább megunt a világalkotást, és aggódni kezdett, mihez fog kezdeni, ha egyszer már nem jut eszébe semmi, de amikor ez bekövetkezett, akkor olyasmi történt vele, amire sosem számított volna: A körülötte lévő végtelen sötét térben megjelent egy fekete folt, amely egyre nagyobbra nőtt. Ku volt az, aki nagy sebességgel közeledett felé. Végül felfalták egymást, és összeolvadva léptek vissza egy másik létezési szintre. Megismerték azt az istent, aki őket teremtette, azt az istent, akit egy halandó sem tud elképzelni. Létezni izgalmas, csak nagyobb távlatokban kell gondolkodni.